

BURMESE
CLASSIC
.COM

၃၀၆၆၆၆၆ ပျံ့နှံ့

ဝကားပြောသူ
လက်နှိပ်စက်

မြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

တက္ကသိုလ်ဆုတ်အမှတ် > ၅၀၁၆၃၁၁၅၉
 မျက်နှာပုံနှိပ်ဆုတ်အမှတ် > ၅၀၁၆၃၆၁၂၀၉

လအ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် > (၂၀၁၀၊ ဇေဇတ်၊ ဝါဆိုလ)

အုပ်စု > (၅၀၀)

လအ

မျက်နှာပုံ > ရန်နိုင်ဦး

ကွန်ပျူတာစာပို့ > Quality

အတွင်းဖလင် > Quality

လအ

ပုံနှိပ်သူ

ခန့်ဆွဲရေးမှူး (ချာလီပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၀၈၂၇၇)၊

အမှတ် ၀၂၀၊ အလုံလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊

လအ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း (၆) (၀၃၉၀၆)၊

အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (ပထမထပ်)

ကုန်သည်ရမ်း၊ နှင့်ဆိပ်ကမ်း၊ သာလမ်း၊ ထောင့်၊

ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

လအ

တန်ဖိုး > ၁၅၀၀ - ကျပ်

မာတိကာ

အိမ်ရှေ့စံ	၀
ဓမ္မတပေါက်	၅၇
ဘုရားမမဒင်နီရိုင်း	၆၅
မိတ္တူအနားပင်းသက်သေ	၇၉
ဣသားစားလူယဉ်ကျေး	၉၆
တို့မာယာ	၁၀၇
ကားပြောသောလက်နိပ်စက်	၁၃၄

ဒဂုန်စေ့များ ၈၉၅-၈၃
 ကားပြောသောလက်နိပ်စက်နှင့်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ/ဒဂုန်စေ့များ
 - ရန်ကုန် -
Quality Publishing House ၂၀၀၉
 ၁၄၁ - စာ၊ ၁၃၂၀၊ ၅၀၆လီ
 (၁) ကားပြောသောလက်နိပ်စက်နှင့်ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

အိမ်ရှေ့စံ

သမိုင်းရေးဆရာများသည် သမိုင်းတစ်ခုကိုရေးရာ၌ ထိုခေတ်ထိုအခါ
 တလူသူအများသိသော အဖြစ်အပျက်များကိုသာ ရေးတတ်ကြပေရာ အများအား
 ဖြင့် မှန်ကန်သည်ဆိုရငြားသော်လည်း ကန့်လန့်ကာ၏နောက်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့
 သော အကြောင်းခြင်းရာများ ရှိကောင်းရှိနေသည်။ သို့သော် ထိုအခြင်းအရာများ
 သည် သမိုင်းတွင်မပါခဲ့ပဲ လျှို့ဝှက်သောကိစ္စအနေဖြင့် လူအနည်းငယ်မျှသာ သိခဲ့
 ကြ၏။

အချစ်ကိစ္စတို့မည်သည် အရပ်သူ အရပ်သားများနှင့်သာ စပ်ဆိုင်သည်
 သူတို့တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်လျက်ရှိသော ရှင်ဘုရင်မှအစ မိဖုရားမောင်းမမိသံများ
 နှစ်ဆတွဲမင်းညီမင်းသားများပါမကျန် အသက်ရှိသော သတ္တဝါမှန်သမျှ သိုင်းခြံရစ်
 ဆတ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် တိုင်းသူပြည်သားများသည် သူတို့၏အချစ်ကိစ္စများကို
 စကားစွာမသိသဖြင့် စိတ်မဝင်စားဘဲရှိနေရာ ထိုလျှို့ဝှက်ထားသော နောက်
 ကွယ်ကိစ္စများသည် တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမှ သူ့ပေါ်သလိုပေါ်လာ
 သော်ကြလေသည်။

၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

သမိုင်းရေးဆရာများသည် ထိုကိစ္စမျိုးကို တစ်ခါတစ်ရံလုံးဝ မသိ၍ သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ သိပါလျက် တိုင်းပြည်အစိုးရကို ကြောက်ရွံ့ သဖြင့် ထိန်ချန်၍ထားခဲ့သောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ လူအများမသိပေမူ တတ်ကြ၏။ သို့ဖြစ်ရကား ယခုရေးသားအံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ခန့်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့၍ တိမ်မြုပ်နေခဲ့သည့် သြစတြေးလျနိုင်ငံ နန်းတွင်း အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်လေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကို တိကျမှန်ကန်စွာ သို့မဟုတ် အနီးကပ်ဆုံးသိသူ မှာ သြစတြေးလျပြည်ရှင်ဘုရင်၏ ဗိမ္မာန်ခေါင်ကြီး "အယ်လစ်စဗက်" ထံ အမှုထမ်း ရသော ဗြိတိသျှတော်တော်တစ်ဦးဖြစ်၍ သူသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် တကွ မေညှိ တော်မယ်တော်များ၏ မျက်နှာကို ထောက်ထားကာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထိုအဖြစ် အပျက်များကို မည်သူအားမျှ မပြောပဲ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ၌ပါဝင်သူ အားလုံးလိုလိုပင် ကွယ်လွန်ကြသော အခါ ဗြိတိသျှတော်ကြီးမှာ အသက်ရှည်စွာ နေရသည်ဖြစ်ရကား ထိုအဖြစ်အပျက် များကို စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးအား မသေမီ ထုတ်ဖော်၍ ပြောခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သည် အောက်တွင်ရေးသားမည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရရှိခြင်းဖြစ်ပေကြောင်း။

ဒဂုန်ရွှေများ
မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုသူ
၁-၇-၅၁

အောက်နိုင်ငံဝတ္ထုရေးဆရာကြီးများသည် နန်းတွင်းရေးအချစ်ဇာတ် တင်များနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိစိတ်ကူးညွှက်သက်သက်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို နောက်ခံထား၍သော်လည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုး အခုံစံရေးသားကြ၏။ သို့သော် ဝတ္ထုမှာ ဝတ္ထုပညာကာ မတ္တမျှပင်ဖြစ်၍ ဖတ်ရှုရာတွင် အရသာတွေမည်မှန်သော်လည်း၊ တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု နှင့်နှိုင်းစာလျှင် တကယ်အဖြစ်အပျက်ကို ဖတ်ရသည်က ပို၍ အရသာတွေ့ကောင်း တွေ့ပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့မှာ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကူးဖြင့်ရေးထားသော ဝတ္ထုများထက်ပင် ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် တောင်းသောကြောင့်ပေတည်း။

အောက်တွင်ရေးသားဖော်ပြမည့် အဖြစ်အပျက်မှာ သြစတြေးလျပြည် တွင် "ကာ(လ်) ဘုရင်ကြီးအုပ်စိုးစဉ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများ ဖြစ် ရာအဖြစ်အပျက်မှန်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိပဲ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာရှိခဲ့လေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှန်ကို သိရှိသူမှာ ဗိမ္မာန်ခေါင်ရှင် နီးသည့် အပျိုတော်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကြာသော အခါ မဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း အောက်ပါအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ထုတ်ဖော်ပြောခဲ့၏။ ထိုအခါ အရှင်အထွေးဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများကို စုဆောင်းရေးသားသူ ကမ္ဘာကျော်စာရေး ဆရာကြီး "ဝီလျံလီကွဲး (Willian Le Quetex) က ထိုမိန်းမကြီးထံမှ တစ်ဆင့် အဖြစ်အပျက်မှန်များကို တစ်စတစ်စ စုဆောင်းခဲ့ပြီးနောက် အလိုက်သင့်သိကုံး တာ ကမ္ဘာကို ဖောက်သည်ချခဲ့လေသည်။

ဇာတ်လမ်းအဖြစ်အပျက်ကား အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပေသည်။
ကာ(လ်)ဘုရင်ကြီးမှ နန်းတွင်းမိဖုရားအပျိုတော်များသာမတ တိတ်တိတ်ပုန်းအဖျော်မိဖုရားများလည်း ထားရှိသူဖြစ်၍ သားသမီးမြောက်များစွာ ရှိသူဖြစ်၏။ သားသမီးများအနက် "ရှုဒေါ့ဖရန်စစ်ချာလ(ဗ)ဂျိုးဇက်" (Rudolf Francis Charies Joseph) မှာ ထီးနန်းအမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံမည့် အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာပင်ဖြစ်လေသည်။ အတိုကောက်အားဖြင့် သူ့အား ရှုဒေါ့ဖင်းသာ ဆွေ ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

www.burmeseclassic.com

၅၃

ရည်အားဖြင့် ပြည့်စုံသော မိဖုရားတစ်ပါးမှာ ၁၀၅၀ ခု ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မိဖုရားအား ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် အရွယ်ရောက်သောအခါ ဩစတြေးလျ၏ အိမ်ရှေ့မိဖုရားအဖြစ် ခန့်အပ်ထားသည်။ မင်းသားပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ချီးကျူးခဲ့၏။ တိုင်းပြည်များအတွက် အလွန်ထင်ရှားသော မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။ သူ့အား အဖော်အဖွဲ့လိုက်စားခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်းတို့၌ ဝါသနာပါရှိခြင်းနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ အင်္ဂလန်ပြည်သို့ပင် လာရောက်ကာ အင်္ဂလိပ်မင်းညီနောင်များနှင့်အတူ အမဲလိုက်တတ်၏။

ရှေးမင်းသားမှာ အရပ်အမောင်းမြင့်မားလျက် တင့်တယ်ခန့်ပြားသော ရည်အားဖြင့် အင်္ဂလန်အင်္ဂလိပ်ပြည်နှင့် ပြည်စုံပြီးလျှင် နောင်ဩစတြေးလျပြည်ရှင်ဘုရင်ဖြစ်မည့် သူ့လည်းဖြစ်ပြန်ရကား သွားရောရာအရပ်တွင် မျက်နှာဖွင့်လန်းလျက် နေရာတကာတွင် အချစ်ပန်းအချက်ခက်ကလေးတို့ဖြင့် ပိုင်းရဲလျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် လန်ဒန်မြို့ပါရပ်ပြု၊ ဘာလင်မြို့များတွင် မိန်းမပရောမိန်းမလှများနှင့် ရောစောရွတ်ဖွယ်ကား ရှိနေတတ်၏။ သို့သော် သူ၏ မြို့တော်ဖြစ်သော "ဗီအာနာ" မြို့၌ မှ သမည်းတော်နှင့် မယ်တော်များက အချစ်ကိုစွန့်ပတ်သက်၍ ကျပ်တည်းစွာ ပညတ်ထားသဖြင့် "ဗီအာနာ" မြို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားခဲ့လေသည်။

အသက် ၂၀ အရွယ်တွင် ဤကိုစွများနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏မမည်းတော်နှင့် မယ်တော်ကို ကလန်ကဆန်လုပ်ခဲ့၏။ မမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း လျှို့ဝှက်သော အချစ်ကိုစွများနှင့် ပတ်သက်သည့် နေရာတွင် များစွာကျပ်တည်းခြင်းမရှိပဲ လျော့လျော့ရဲရဲရှိနေကြလေသည်။ သို့သော် ထိုကိုစွများမှာ သူတို့ကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ရှေ့ဒေါသည့် မယ်တော်အား ဤကိုစွများနှင့်ပတ်သက်၍ အတိုက်အခံပြောရာ မယ်တော်သည် သူ့အား ဗီအာနာမြို့ ဟုပတ်နန်းတော်ဆောင်မှ နောင်သူရှေ့သို့မလာရန် တစ်ခါတည်း နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

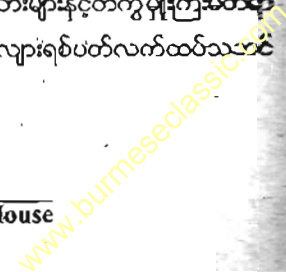
နောက် ၁၀ ရက်ခန့် ကြာသောအခါ မမည်းတော်ဘုရင်ကြီး၏ အမည်ဖြင့် လက်မှတ်များကို လိပ်၍ ထိုးပြီးလျှင် ငွေအမြောက်အများသုံးစွဲပစ်ပြန်၏။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည် ရှေ့ဒေါသည့် သူ၏ရှေ့တော်သို့ ခေါ်ပြီးလျှင် "ရှေ့ဒေါသည့်"

ကျွန်ုပ်၏သား အိမ်ရှေ့မင်းသားတစ်ပါးပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဤကဲ့သို့ပိုင်စေသော အမှုများကို ပြုသဖြင့် နောင်သင်၏ မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်မကြည့်လို၊ ကျွန်ုပ်ရှေ့တော်သို့မည်သည့်အခါမျှ မလာရောက်တော့နှင့်" ဟု တောက်တောက်ခါးခါးပြောဆိုတာ ရှေ့တော်မှ နှင်ထုတ်လိုက်ပြန်လေ၏။

သို့သော် ဘုရင်နှင့် မိဖုရားကား သားတော်ကို တာရှည်စွာပစ်၍ မထားနိုင်ချေ။ အရွယ်ရောက်၍ လာသောမင်းသားအား သင့်လျော်သော မင်းသမီးတစ်ပါးနှင့် နေရာချထား လက်ထပ်ထိမ်းမြားမှသာ သင့်လျော်ချေမည်ဟု သဘောချဆည့်အတိုင်း ဘယ်လိုကျီယံပြည်ရှင် ဒုတိယမြောက် လီယိုဘုရင်၏သမီးတော် အသက် ၂၇ နှစ်မျှသာရှိသေးသော "စတီဖန်" မင်းသမီးကလေးကို ရွေးချယ်ကြတုန်၏။

စတီဖန်မင်းသမီးကလေးသည် လည်ပင်းရှည်၍ အတန်ငယ်အရှင်ဆိုးသူဖြစ်ရကား ရှေ့ဒေါသည့် မင်းသမီးအပေါ်တွင် စိုးစဉ်မျှ မေတ္တာသက်ဝင်ခြင်းမရှိချေ။ လက်ထပ်မိလီယိုဘုရင်နှင့် တကွ အခြားများကြီးမတ်ကြီး၊ မင်းညီမင်းသားများအဖုံအညီ တက်ရောက်သည့် လက်တင်မြို့ ညစာစားပွဲတွင် မိန်းမများချောပုံလှပုံများနှင့် ပတ်သက်၍ ရယ်စရာမောစရာပြောကြသော စကားပွဲတွင် ရှေးဒေါသ မိမိသည် မိန်းမများထဲတွင် လည်တန်ရှည်သော မိန်းမများကို အလွန်မုန်းတီးကြောင်းဖြင့် ပြောပြရာ ပရိသတ်များမှာ လွန်စွာအံ့အားသင့်လျက်ရှိကြလေသည်။

ယောက္ခ လီယိုဘုရင်နှင့် တကွ မမည်းတော်မယ်တော်များဖြစ်ကြသော ဩစတြေးလျဘုရင်ကြီးနှင့် မိဖုရားပါ ဤအကြောင်းများကို သိ၏။ ရှေ့ဒေါသလည်း ထိုကျောကွင်းမှ လွတ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ရုန်းထွက်ခဲ့၏။ သို့သော် တံကြွမ္ဘာတို့မည်သည် မရှောင်လွှဲနိုင်သည့်အတိုင်း ဘယ်လိုကျီယံဘုရင်၏သမီးတော် စတီဖန်အား အနည်းငယ်မျှ မချစ်။ စတီဖန်ကလည်း ရှေ့ဒေါသပေါ်တွင် ထိုနည်းအတူ အချစ်စိတ်အနည်းငယ်မျှမရှိပဲ ၁၈၈၁ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၀ ရက်နေ့၌ ဆဲလာအခါတော်ရွေးချယ်ပြီးလျှင် တိုင်းသူပြည်သားများနှင့် တကွ များကြီးမတ်ရာသေနာပတိများစေတနာဖြင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ စုလှားရစ်ပတ်လက်ထပ်သဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပလိုက်လေသည်။

သို့နှင့်နောက်တစ်နေ့ခရစ် ၁၈၈၁ ခု၊ မေလ ၁၀ ရက်နေ့ထုတ် သတင်းစာများတွင် ရှုဒေါမင်းသားနှင့် စတီဖန်မင်းသမီးကလေးတို့မှာ နေနှင့်လက်သို့ လွန်စွာလိုက်လျောကြောင်း၊ မင်းသားကလေးသည် မင်းသမီးကလေးကို ယုယစွာ ချစ်မြတ်နိုးလျက်၊ မင်းသမီးကလေးကလည်း မင်းသားအပေါ်တွင် လွန်စွာချစ်ခင်စုံမက်ကြောင်း၊ မင်းသားမင်းသမီးဓာတ်ပုံများကို ပူးတွဲကာ မြှောက်ပင့်ရေးသားကြကုန်၏။ သို့သော် အတွင်းသိ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများနှင့်တကွ များကြီးမတ်ကြီး အချို့တို့ကမူ ထိုမြှောက်ပင့်ရေးသားချက်များကို ရယ်မောကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်သည်တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ခဲ့ရာ ရှုဒေါမင်းသားလက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ ဂုဏ်ကျော်၊ စနစ်မျှပင် ကြာရှိခဲ့လေပြီ။

“ကား” ဘုရင်ကြီးသည် မိဖုရားတစ်ပါးသာမက နန်းတွင်းအဖျိုတော်ကိုယ်လုပ်မောင်းမများနှင့်လည်းကောင်း၊ အမတ်ကတော်များနှင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံရက်သရေရှိသူဌေး၊ သူကြွယ်ကတော်များနှင့်လည်းကောင်း ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိခဲ့၏။ မိဖုရားကြီးကလည်း ဘုရင်ကြီးအပေါ်တွင် မေတ္တာမမျှလှပဲ အခါအခွင့်ရတိုင်း တိုင်းပြည်မှထွက်ကာ မိမိအလိုဆန္ဒအတိုင်း အပျော်အပါးလိုက်စားလေ့ရှိ၏။ ဤအကြောင်းများကိုအတွင်းသိ သိသူမှာ ယခုအတ္ထုပ္ပတ္တိကိုဖော်သူ မြို့စားကတော် ကောင့်တက်လာရစ်(ရှု) (Counticess Larisch) ဖြစ်၍ ထိုခါက မြို့စားကတော်အဖြစ်သို့မရောက်သေးပဲ အပျိုဘဝနှင့်နေပြီးလျှင် အသက် ၂၈ နှစ်မျှသာရှိသေးရာ မိဖုရားကြီးအနံ့၌ လှယုံတော်အပျိုတော်ကြီးအဖြစ်ဖြင့် အမြဲစားခဲ့ရသူဖြစ်လေသည်။

မြို့စားကတော်မှာ မိဖုရားကြီးနှင့် တူမတော်စပ်၍ အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိဖုရားကြီးထံ အပျိုတော်အဖြစ်စားခဲ့ရ၏။ နန်းတော်သို့ရောက်သောအခါ သူသည် မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ရှုဒေါမင်းသားကိုတွေ့ရာ၊ ရှုဒေါကပင် သူ့အား ချစ်ကြိုက်သလို ပြုမူလိုက်သေး၏။ သို့သော် မြို့စားကတော်သည် မိမိနှင့်မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်သော ရှုဒေါအား ချစ်ခင်သောမျက်လုံးနှင့်ပင် မကြည့်ဖူးခဲ့ချေ။

ထို့နောက်မှ ရှုဒေါသည် ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့သဘောအတိုင်း စတီဖန်မင်းသမီးကို လက်ထပ်ခဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူ၏နာမည်ရင်းမှာ မာရီဖြစ်၍ နောင်အခါ ကောင့်ဘွဲ့ခံ မြို့စားကြီးလာရစ်(ရှု)ကိုလက်ထပ်ခဲ့ရာ “ကောင့်တက် - လာရစ်(ရှု) ဖြစ်လာ၍ အသက်အတိုင်းနေခဲ့ပြီးနောက် အသက် ၆၀ ကျော်ရှိလာသောအခါမှ ဤလျှို့ဝှက်သော နန်းတွင်းရေးအချစ်ဇာတ်လမ်းကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း မကွယ်မဝှက်မတောင့်ခွင့်လှစ်ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

၁၈၈၀ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလဆန်းလောက်၌ မြို့စားကတော် “ကောင့်တက်လာရစ်(ရှု)” သည် မိမိ၏ခင်ပွန်းမြို့စားကြီးရှိသော ဝိုဟီးမီးယားနယ်မှ ဇီအာနာမြို့တော်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ဇီအာနာမြို့ရှိ ဂရင်းဟော်တယ်တွင် ခေတ္တတည်းခိုနေထိုင်လျက်ရှိပေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဈေးဝယ်ရန် တိုက်ဆိုင်များဆီသို့ထွက်ခဲ့ရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဈေးဝယ်လျက်ရှိစဉ် နောက်ပုမိမိနာမည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ခေါ်လိုက်သဖြင့် သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရွန်အမတ်ကတော် “ဝက်ဆီရာ” ဆိုသူနှင့် ဟက်ပင်းပါတွေ့ရလေသည်။

“အို - အမတ်ကြီးကတော် ဝက်ဆီရာပါကလား၊ အားလုံးမာကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျန်းမာကြပါတယ်၊ မြို့စားကတော် ကျွန်မကို မတွေ့ရတာကြာပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ဝိုဟီးမီးယားက ပြန်လာတယ် ဟိုမှာ ကျွန်မယောက်ျားမြို့စားကြီးဆီတို့ ခဏအလည်သွားပါတယ်”

“ဪ - ဒါထက် မြို့စားကတော် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာပဲ အပူထင်သော တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟိုမှာပါပဲ”

“နေပါဦး၊ မြို့စားကတော် အခုတွေ့တဲ့အခါ ဖိတ်စမ်းပါရအေး၊ ညနေတစ်ခါ နီးနီးနေလို့ အိမ်ကိုလိုက်ပြီး ညနေတသုံးစောင်လှည့်ပါ”

“ဒုက္ခရာလို့ အမတ်ကြီးကတော်ရယ်”

“ဒုက္ခရာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြို့စားကတော်ရဲ့ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါ ကျွန်မမှာ မြင်းရထားပါပါတယ်”

သို့နှင့် မြို့စားကတော်သည် အမတ်ကြီးကတော် ဝက်ဆီရာ၏ နေအိမ်သို့ မြင်းရထားနှင့် လိုက်ပါသွားလေ၏။

အမတ်ကတော် ဝက်ဆီရာမှာ မိဘလက်ထက်ကပင် အလွန်ကြွယ်ဝချမ်းသာသူဖြစ်၍ သူ၏ဖခင်မှာ တူရကီပြည်တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာ စုဆောင်းမိခဲ့၏။ ထိုမျှသာမက သေးငယ်စဉ်ကပင် အမတ်ကြီးကတော်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း အလွန်အစိုးထိုက်တန်သော ညစာစားပွဲများကို မကြာခဏတည်စင်းကျေးဇူးမွေးသဖြင့် ဝိအာနာမြို့ပေါ်၌ အထူးကျော်ကြားထင်ရှားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် အထက်တန်းစား အရာရှိကြီးများ၊ များမတ်များ၊ မင်းညီမင်းသားများနှင့်များစွာပင် အပေါင်းအသင်းဆုံသူဖြစ်လေသည်။

အမတ်ကြီးကတော်ဝက်ဆီရာ၌ သမီး ၂ ယောက်ရှိရာ အကြီးဖြစ်သူ “ဟန်နာ” မှာ ဝိန်း၍ အရပ်ဆိုး၏ အငယ် “မေရီ” မှာ မူကား ထိုအချိန်အခါက အသက် ၁၀ နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ညီသောဆံပင်၊ ပြာသောမျက်လုံး၊ ခြောက်စင်းသော နှုတ်၊ ပင့်ချီသော မျက်နှာများရှိပြီးလျှင် ယောက်ျားပြင်က စွဲမက်လောက်သော ရုပ်ဆင်းရှုပကာနှင့် ပြည့်စုံလေသည်။ အမတ်ကြီးကတော်တစ်ဦး၏ သမီးလည်း ဖြစ်ပြန်ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်လည်း ပြည့်စုံပြန်။ ရုပ်ရည်ကလည်း ရောပြန်ဖြစ်ရကား မေရီမှာ အထက်တန်းစား အပေါင်းအသင်းများ အပေါ်တွင် လွန်စွာမျက်နှာပွင့်လန်းကာ မင်းညီမင်းသားများထံမှပင် မေရီအား ဝမ်းပန်းလျက်ရှိကြကုန်၏။

အမတ်ကတော်က ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သဖြင့် အိမ်သို့ရောက်ခဲ့ရာ မြို့စားကတော်သည် မင်းနားသော အိမ်ရှေ့စဉ်စဉ်တိုင် နေစဉ် အခြားအခန်းဘက်မှ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တို့၏ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြင်းထန်စွာ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြားရလေသည်။ မြို့စားကတော်လည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အား ယခင်ကပင် သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ မေရီသည် မြို့စားကတော်ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီးလျှင် မြို့စားကတော်ကို

အားပေးတရပွေဖက်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ယုယစွာ နမ်းရှုပ်လေ၏။ ဟန်နာသည် အားစိတ်ဆိုးမပြေသေးပဲ သူနဲ့ သူနဲ့ မှုန်မှုန်နှင့် ပင်ရှိနေလေသည်။

“နေပါဦးကွယ်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘာတွေများ စကားများနေကြတာလဲကွယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေကြမှာပေါ့”
ထိုအခါ ဟန်နာသည် မြို့စားကတော်အား ဥပါယ်တံယုတ်ဖြင့် မေရီမကြာနိုင်သော နေရာတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် -

“ဒီမှာ အစ်မကြီးရဲ့ ... ကျွန်မညီမမေရီဟာ အခုတစ်လောနည်းနည်း ကလေးမျှ စဉ်းစားညှက်မရှိတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟန်နာရဲ့”
“သည့်ပြင် လူကို အစ်မကြီး သွားမပြောလိုက်နဲ့ နော် အစ်မကြီး မှီဖွင့်ပြောမို့လို့ပဲ။ မေရီဟာ ကိုယ်တော်ကလေးနဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတယ် အစ်မကြီးရဲ့”

“ဟန်နာ ... အခုပြောနေတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ။ မောင်တော်အိမ်ထဲမှာ သားကို ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်မကြီးရဲ့”
“နေပါဦး - သူလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်မှ မဟုတ်ပဲ ဟန်နာရဲ့။ ဝတ်စုံနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ပြီးဟာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား သူမသိဘူးလား”

“အိမ်ရှေ့မင်းသားရင့်မာကြီး တစ်ယောက် လက်ထပ်တာ သူမသိပဲ နေပေမယ့် အစ်မကြီးရယ်၊ ဒါနဲ့ အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်ကလေးတို့ ဇနီးမောင်နှံကော ချစ်ရင် ခင်ခင်ပဲလား”

“ဒါတော့ ငါ့ညီမသိတဲ့ အတိုင်းပေါ့”

“ညီမလေး သိတာ ကတော့ သူတို့ ချင်းဟာ ပေါင်းသင်းလို့ သည်လောက်သာ ကြာလာတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တယ်ပြီး မေတ္တာမရှိကြဘူးဆို”

“တယ်မဟုတ်ဘူး၊ နည်းနည်းကလေးမျှ မေတ္တာမရှိကြဘူး ညီမလေးအဖို့ အဖေ့ အစ်မကြီးတို့က နန်းတွင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ တတ်နိုင်သမျှ ဝန်ထုပ်ပေးဖို့ထားရတာပဲ။ နေပါဦး မေရီနဲ့ သူတို့ ချင်းတကာယ်ပဲ ချစ်ကြိုက်နေကြတာလား”

“ခက်ပါပြီ အစ်မကြီးကလည်း တတ်သိမို့ပြောတာပေါ့။ အစ်မကြီးဟာ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အစ်မကြီးဟာ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ မျက်နှာပေါက်ရော အမူအရာရော တူတယ်ထင်လို့ သူက အစ်မကြီးကို သိပ်ချစ်နေတာ အစ်မကြီးရဲ့”

“အေးကွယ် အစ်မကြီး ကြည့်ပြောပါဦးမယ်”

ထိုခဏ၌ လက်ပါးစေ့မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဝင်လာ၍ နေ့လယ်စာ အသင့်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသဖြင့် မြို့စားကတော်နှင့် တကွ ညီအစ်မ ြယောက်တို့သည် နေ့လယ်စာစားခန်းသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။

နေ့လယ်စာစားပွဲ၌ မေရီ၏မိခင် အမတ်ကြီးကတော်ကပါ သားသမီးများ အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ မေရီသည် အိမ်ရှေ့ရုံဒေါ့မင်းသားနှင့် အချစ်လမ်းသွယ်လျက်ရှိသည်ကို သိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ တားမြစ်ခြင်းမရှိ ကြောင်း သိရသော အခါ မြို့စားကတော်မှာ ချီ၍ပင် အံ့အားသင့်မိ၏။

မေရီကား ရုပ်လှ၍ အမူအရာကောင်း၏။ စိတ်ထက်သော်လည်း အချစ် နှင့်ပတ်သက်လျှင် အညှာလွယ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မိမိ၏အချစ်ကိုကောင်းစွာ မထိန်းသိမ်းတတ်ပဲ ပေါက်လွှတ်ပဲစားထားတတ်သော စိတ်သဘောရှိ၏။ လောကီကံအရ မိန်းမပါ အရောတဝင်ဆက်ဆံတတ်ပြီးလျှင် နေရာတိုင်းတွင် ချစ်ခင်အောင်ပြုမှုတတ်သဖြင့် သူနှင့်ထိသူတိုင်း သူ့အားမချစ်စင်သူ မရှိလှချေ။

နေ့လယ်စာ စားသောက်ကြပြီးနောက် မေရီသည် မြို့စားကတော်အား အိမ်ပေါ်ထပ် သူ့အခန်းရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်၍ တံခါးကို ဝိတ်လိုက်ပြီးနောက်၊

“ဪ... အစ်မကြီးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ တစ်ဆိတ်လက်ဆောင်ပါးလိုက်စမ်း ပါရစေအစ်မကြီးရယ်”

“ဘာလက်ဆောင်များလည်း မေရီရဲ့”

“တခြားလက်ဆောင် မဟုတ်ပါဘူး။ မေတ္တာလက်ဆောင်ပါ အစ်မကြီး

ရဲ့”

(မသိဟန်ဆောင်လျက်) “ဘယ်သူ့ဆီကိုလဲ”

“ကိုယ်တော်ကလေးဆီကို”

ထို့နောက် မေရီသည် အိမ်ရှေ့ရုံ ရှေ့ဒေါ့မင်းသားအပေါ်တွင် မိမိမှာ မည်မျှ ချစ်လျက်ရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံလေ၏။

“သူ့မှာ ကြင်ယာတော်ရှိနေပြီဆိုတာ မေရီမသိလေရောသလား မေရီ

ရယ်”

“ဒီဟာတော့ သိတာပေါ့ အစ်မကြီးရဲ့ နို့ပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်မကြီးနဲ့ တော့ သူမကြာ မကြာတွေ့ဆုံတတ်ပါတယ်။ တွေ့တဲ့အခါ သူ့ကိုတစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်က စကားကမ်းလှမ်းလိုက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သာ ပြောလိုက်ပါ။ ဒီဟာ ကျွန်မစကားလက်ဆောင်ပါပဲ”

“မေရီတို့အချစ်က အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူးကွယ်”

“ကိုင်းလေ ကျွန်မရဲ့စကားလက်ဆောင်သာ ကိုယ်တော်လေးနားကို ဆက်ဆောင်ပြောလိုက်ပါတော့”

ညနေခင်းသို့ ရောက်သောအခါ မြို့စားကတော်သည် သားအမိ ြယောက်အား နှုတ်ဆက်၍ ဖော်တယ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

နောက် ဥပတ်ခန့်ကြာလတ်သော် မေရီသည် တစ်နေ့တွင် မြို့စား ကတော်ရှိရာ ဖော်တယ်သို့ ရောက်လာ၍ မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလေ ၏။ မေရီမှာ ယခင်က အိမ်ရှေ့မင်းသားရှေ့ဒေါ့နှင့် မျက်လုံးချင်းမျှသာ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူး သော်လည်း ယခုအခါ၌မူ သူတို့အချစ်မှာ အတော်ပင် ခရီးရောက်လျက်ရှိနေခဲ့လေ

ပြီ”

“ကျွန်မတော့ သူ့ကို မမြင်ရရင် မခဲနိုင်သလောက်ဖြစ်နေပြီ အစ်မကြီး

ရယ်”

“သည်လောက်တောင်ပဲလား မေရီရယ်။ အစ်မကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ခြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို စောစောက နောက်ဆုတ်လိုက်ရင် မကောင်းပေးဘူးလား”

“အခုမှတော့ မဆုတ်နိုင်ဘူး အစ်မကြီးချေ။ ကျွန်မတို့ချင်းတွေ့တောင်ပြီး

ပြီ”

“အို... ဘုရား ဘုရား အဟုတ်လား မေရီ”

“အဟုတ်ပြောတာပေါ့ အစ်မကြီးရဲ့။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ခိုင်းထားတဲ့ အဝတ် (အဝတ်မိန်းမ) က ကျွန်မရဲ့လှူယုံပဲ။ ကျွန်မခိုင်းတာလုပ်တယ်။ ဒါနဲ့ လှူပို့တဲ့လွှတ်

ဦးဘွန်းစာတတ်စောင်အပိုဒိုင်းတာပေါ့။ စာတံမှာ ကိုယ်တော်ကလေးကို ကျွန်မ အင်အားနဲ့ချစ်နေတဲ့အကြောင်း သူ့ကိုမတွေ့ရင် မနေနိုင်တဲ့အကြောင်း ရေးတာ ခေါ်သည်တော့ ကိုယ်တော်ကလေးက ဒါဖြင့်ရင် ဆယ်လစ်ဆင်ဂါတံခါးမှာ ည ၁၂ နာရီကိုင်မှာ မြင်ရထားတစ်စီးစောင့်နေတာ တွေ့လိမ့်မယ်တဲ့။ တွေ့လို့အဲဒီရထား ဦးညိုလိုက်လာရင် သူ့နဲ့တွေ့နိုင်ဖို့ လင်းရိတ်ယံဆိုပြီး စာပြန်လုပ်တော့ တစ်ည တွန့်မလည်အရံစွန့်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးပေါက်က အဂ္ဂနီရဲအကူအညီနဲ့ တိတ်တိတ် နိုးဆင်းပြီး ဆယ်လစ်ဆင်ဂါတံခါးကို သွားပါရော၊ သွားတော့ သူ့ရေးလိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ မြင်ရထားတစ်စီးရပ်နေတာ တွေ့ရလေတော့ ကျွန်မလည်း အဆင်သင့် တက်စီးသွားတော့ ကိုယ်တော်ကလေးနဲ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ရတာပါပဲ။ တွေ့တော့ သူ့နဲ့အတူ ဗီအာနာမြို့ဖော်ကို ဟောရီလောက် မြင်းရထားနဲ့ လျှောက်လည် ရထားပေါ်မှာ ချစ်တဲ့လူချင်းအတူတူ ချစ်တင်းနီးနောပြီး သွားရတာဟာ အိမ်မကြီး ရယ်ပျော်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ပါပဲ။ ကိုယ်တော်ကလေးဟာ အခုလို နိဗ္ဗာန် ဟပ်ကပ်တွေ့ရတော့ ကျွန်မထင်တာထက် တောင် ပိုစေ့စေ့ပေးတယ်။ ပြီးတော့ လည်း သူ့အပြောအဆို အမူအရာကလည်း တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းတာ ကလာ။ အိမ်မကြီးရယ်။

“အင်း... ငါ့ညီမတော့ မှားပြီ၊ ငါ့ညီမဟာ အခုလတ်တလော ချစ်ရတဲ့ အချစ်ရဲအရသာကလေးလောက်သာ ကြည့်တာကိုး။ အချစ်ဆိုတာ ကာညီမြဲပြီး တာရှည်ခံမယ့် အချစ်မျိုးမုညီမရဲ့”

“ကျွန်မတော့ အိမ်မကြီးအပြစ်တင်လည်း ခံရမှာပဲ။ ကျွန်မစိတ်က ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်စိတ်ထဲမှာ စွဲမိပြီဆိုမှဖြင့် မရရင်မနေနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးပါရောညီမရယ်”

မြို့စားကတော်သည် မိမိ၏ခင်ပွန်းသည်အမတ်ကြီးရီရာ ဝိပဿီပီးယား နယ်သို့ပြန်သွားပြီးနောက် တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ဗီအာနာမြို့သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြန်၏။

ပက်ဆီရာမိသားတစ်စု၏အကြောင်းမကြားရသည့်မှာ အတော်ကြာ ပြီဖြစ်၍ မြို့စားကတော်သည် အမတ်ကြီးကတော် ပက်ဆီရာနေအိမ်သို့ သွား ရောက်ရာ မိသားတစ်စု ချမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တစ်ခဏမျှ စကားမပြောဘဲ ပြောဆိုကြပြီးနောက် မေရီက -

“ဪ... အိမ်မကြီးလာတဲ့အခါ ကျွန်မကို ‘ပရေတာ’ လိုက်ပြီး ပိုဝင်ပေါ့။ ညနေစာစားပြီး ငှနာရီလောက် သွားကြရအောင်”

(ပရေတာဆိုသည်မှာ ဗီအာနာမြို့ရှိ အလွန်လှပ၍ ပျော်ပွေဖွယ်ကောင်း သော ပန်းဥယျာဉ်ဖြစ်လေသည်။ ဘာသာပြန်သူ)

“ဘာနဲ့သွားကြမှာလဲ”

“ကျွန်မတို့အိမ်က မြင်းရထားနဲ့ပေါ့ အိမ်မကြီးရဲ့၊ နော် အိမ်မကြီး”

“ဒါပဲနော် ဟိုမှာကြာကြာမနေရဘူး”

ထိုအခါ မေရီ၏မိခင် အမတ်ကြီးကတော်က ပါမြို့စားကတော်အား ပေး၍ လိုက်ပို့ရန် တိုက်တွန်းသေး၏။

ပရေတာပန်းဥယျာဉ်သို့ရောက်၍ တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် ချုံနှင့် နှံဆင်များအလွန်တွင် ထူထပ်သော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ မေရီသည် နောက်တွင် အနည်းငယ်ချန်နေရစ်ခဲ့ပြီးနောက် ရုတ်တရက်ပျောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါမှ မြို့စားကတော်မှာ မေရီသည် မိမိအား တစ်ပတ်ရိုက်သွားကြောင်း သိရှိမိ သိခဲ့လေသည်။

မြို့စားကတော်သည် နံရည်တစ်ခုတွင် စေ့ထိုင်၍ တောင့်ပြီးနောက် နောက်သို့ပြန်၍ လှည့်လာရာ ရုံးကွယ်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ မေရီနှင့် အိမ်ရှေ့ မိသား ရှုဒေါ်သည် အလွန်လှူပြတ်၍ ရှင်းလင်းသော ပန်းရုံတစ်ရုံအောက်တွင် ချစ်တင်းနီးနောစကားပြောဆိုလျက်ရှိသည်ကို ပက်ပင်းတွေ့ရလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ မေရီသည် မျက်နှာကို အောက်ချလျက်ရှိရာ ရှုဒေါ်သည် မြို့စား ကတော်အား တောင်းပန်ဝန်ရသည့် မျက်နှာမျိုးရှိနေသဖြင့် မြို့စားကတော်မှာ ချွေးကပင်သက်မိသေး၏။

ထို့နောက် အိမ်ရှေ့မင်းသား ရှုဒေါ်သည် ပန်းခြံတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက် နှုတ်သွားလေရာ မြို့စားကတော်လည်း မေရီနှင့်အတူ အမတ်ကြီးအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ သည်။

၁၀ရက်ခန့်မျှကြာလတ်သော် မြို့စားကတော်သည် နှစ်သက်ကွဲကွဲထော် ထော်လာပြီဖြစ်၍ “ခရစ်စမတ်” အတွက် ဈေးမှာဝယ်ခြမ်းရန် ကုလင်ဟော်တယ်၌

ပင် ခေတ္တတည်းမှီလျက်ရှိလေ၏။ တစ်နေ့၌ လူပြတ်လပ်သော အချိန်တွင် လူတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ အမှတ်မဲ့ ရှုပ်ဖျောက်ဝင်လာရာ ထိုသူမှာ အခြားသူ ထက် ခွဲခြားခံစားပင် ဖြစ်လေသည်။

ရှုဒေါသသည် မြို့စားကတော်အား ပန်းခြံအတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ကိစ္စများကို စောင့်မိန့်ပြောဆိုပြီးနောက် -

“ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ဓူဠ်လွှတ်ပါတော့ အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ခေရီတော့ စွဲစွဲလန်းလန်းချစ်မိကြပြီ”

“ဒီဟာ ငါ့မောင်မှားတာပေါ့၊ ငါ့မောင်မှာလည်း ကြင်ယာတော်ရှိပြီးသားပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအကြောင်းတွေကို ကြည့်လို့ မေရီကို ကျွန်တော်တို့ထံတိုင် နောက်ဆုတ်ဖို့ပြောပါတယ် အစ်မကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမိက်မကလေးက အင်မတန်ကို ခေါင်းမာတယ် အစ်မကြီးရဲ့”

“မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပေါ့မောင်ကလေးရဲ့ အစကတည်းက ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“အစ်မကြီးပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း နေပြီကြည့်ပါဦး အစ်မကြီးရယ်”

“ငါ့မောင်အကြောင်းတွေကို စတီဖိန်များသိရင် ဘယ်လောက် ရင်ထုမနာဖြစ်လိုက်မလဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး အစ်မကြီးရယ် သူလည်း ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးဆိုတာ အစ်မကြီးအသိပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း... ငါ့မောင်ရဲ့အချစ်ကိစ္စက သိပ်ရှုပ်တာပဲ”

“ကျွန်တော်စတီဖိန်ကို လက်ထပ်ရတာလည်း နည်းနည်းကလေးမျှ ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး။ ဒီခင်နဲ့ မိခင်ကြီးစကားကို မပယ်ချင်လို့ လက်ထပ်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား အစ်မကြီးရဲ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်က “မိက်ဂယ်ဗရန်ဇာ” ကို လက်ခံလိုက်ဖို့ပြောတော့ သူဟာ ဗရန်ဇာကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မယူနိုင်ဘူးတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း

ထန်ဘန်းစွဲဖြစ်နေရာတယ်။ သည်တော့ ကျွန်တော့်ကို မရရင် ဒီအရှုံးမကလေးဟာ အရှုံးသေရာပါလိမ့်မယ် အစ်မကြီးရယ်။ ဒီတော့ သည့်လောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးထပ်ယောက်သေမှာ ကျွန်တော် မကြည့်ရက်နိုင်သေးဘူး အစ်မကြီးရဲ့”

“အင်း... မောင်ကလေးကတော့ အစ်မကြီးကို မင်းတို့အချစ်ဇာတ်ရှုတ်ဆဲ သွင်းနေပြန်တာပဲလေ။ နို့ပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ မောင့်ဇော်တော်သိသွားရင် ဒုက္ခပဲ မဟုတ်လား”

“မသိပါဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ သိသွားရင်လည်း ဖြစ်သလိုကြည့်ပြီး စိမ့်ရတာပေါ့။ ဟုတ်လား အစ်မကြီး ကျွန်တော်ပြောတာ ကျညီမယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုကျညီစေချင်လို့လဲ”

“အစ်မကြီးတို့ အခု ရာစီရာမြို့ကို သွားမလို့ မဟုတ်လား။ သွားရင် အစ်မကြီးတို့နဲ့အတူ မေရီကို ခေါ်သွားပါ။ သူ့အမေကလည်း ထည့်ပါလိမ့်မယ်။ ဘီရောက်တဲ့အခါမှာ မောင်ကလေးလာပြီးတွေ့မယ်ဆိုတာ ပြောထားပါ။ သူပါလို့ ဘီရောက်တဲ့အခါကျတော့ မောင်ကလေးဆီကို စာရေးလိုက်တော့ပေါ့။ ဇောင်ကလေးဟာ “ဟုဗစ်” အိမ်တော်မှာ အစေခံကျွန်ယုလော့ချက်နဲ့ နှစ်ယောက်ထည့်ချိမယ်”

“မောင်ကလေးကိစ္စတွေက သိပ်ရှုပ်တာပဲကွယ်။ အစစအရာရာ လျင်မြန်အောင်လုပ်ပါနော်၊ ဒီကိုလာတာများ ဘယ်သူသိသေးသလဲ”

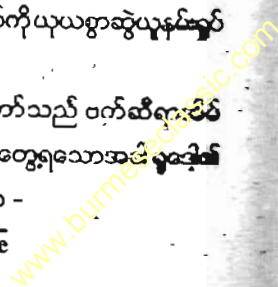
“မသိပါဘူး အစ်မကြီးရဲ့၊ ဖော်တယ်ပေါ်တက်လာကတည်းက အစေခံတွေနေတဲ့အထောင်ဘက်က တက်လာတာပဲ”

“ရထားစကား ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ”

“ဖော်တယ်နဲ့အဝေးကြီး ဟိုဘက်လမ်းက လမ်းဘေးမှာရပ်ထားခဲ့တယ်။ သွားပြီနောက် အစ်မကြီး အစ်မကြီးကျေးဇူးကို မောင်ကလေးတစ်သက်လုံး မေ့လျော့ဘူး”

ထို့နောက် ရှုဒေါသသည် မြို့စားကတော်၏လက်ကို ယုယုစွာ ဆွဲယူနင်းရှုပ်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်မျှကြာသောအခါ မြို့စားကတော်သည် ဝက်ဆီရှားခိပ်ထပ်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် မေရီနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ရသောအခါ ရှုဒေါသအကြောင်းကို စကားစပ်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မေရီက -

ဟုတ်တယ် အစ်မကြီးရယ် ကျွန်မလည်း စိအာနာမှာတောင် မနေရင် တော့စား။ ဟိုကဒီကပြောကြလို့ အစ်မကြီးရဲ့ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ထွက်မသွားတာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တော်လေးမှာ စိတ်ဒုက္ခရောက်ဖို့အကြောင်းတစ်ခုရှိနေ ရှာတယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ ညီမရဲ့”

“ဘာအကြောင်းရယ်လို့တော့ ညီမလည်းမသိဘူး။ စိတ်ညစ်စရာ အကြောင်းတစ်ခုရှိနေတယ် ပြောတာပဲ။ သည့်ထက်ပိုပြီး မေးလို့မရဘူး”

“အစ်မကြီးတို့ မင်တန်မြို့ကို သွားမလို့၊ မေရီစိတ်ပြေလက်ပျောက် ဆိုသလို လိုက်နာပါလား”

“အဖြင့် အကောင်းသားပဲ လိုက်တာပေါ့”

ဟော်တယ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မြို့စားကတော်သည် အကျိုး အကြောင်း လျှို့ဝှက်စာတစ်စောင်ရေး၍ ရှုဒေါ့ထံ အမြန်ပို့လေ၏။ သို့သော် မြို့စား ကတော်၏စိတ်တွင် အလွန်သိလိုသောအချက်တစ်ခုရှိရာ ၎င်းမှာ မေရီကိုယ်ပိုင်၍ မပြောသော ရှုဒေါ့၏ လျှို့ဝှက်သောကိစ္စပင်ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ကား တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းမထူးပဲရှိလေ၏။ ထိုနေ့ ကုန်လွန် နောက်တစ်နေ့ ဝိုးသောက်လတ်သော် နံနက်စောစောအချိန်၌ပင် မြို့စားကတော်သည် ရှုဒေါ့မင်းသားထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိလေရာ စာမှာထိုနေ့ ညဓန ဗုဒ္ဓာရီတိတိအချိန်၌ ဗဟိုဟတ်တယ်သို့ အစေခံများတက်သည့် အခန်းဘက်မှ လှေကားရင်းတွင် မြို့စားကတော်၏အစေခံဂျင်နီအား ကမ်းခြေဘက်မှ လှေရှင်းမရှင်း ကိုစောင့်၍ကြည့်စေရန် အကြောင်းရေးသားပါရှိလေသည်။

အချိန်မှာ ဇန်နဝါရီလဖြစ်၍ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်တွင် မြို့စားများ ပိတ်ဆို့လျက်ရှိရာ ဗုဒ္ဓာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှုဒေါ့မင်းသားသည် ယခင်စာ ကဲ့သို့တကိုယ်လုံးဝတ်လုံအနက်ကြီးဖြင့်ရစ်ပတ်လျက် မြို့စားကတော်ထံရောက် လာလေ၏။ ထိုအခါ၌ မင်းသားမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ အမူအရာမျိုးမဟုတ်ပဲ မျက်နှာ မှာလည်းနီမြန်းကာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ရှိလှသော လက္ခဏာလည်းရှိ၏။

“အစ်မကြီးအစ်မကြီး မကယ်ရင်တော့ အားလုံးကိစ္စချောပြီပဲ”

ရှုဒေါ့မင်းသား၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီးလျှင် အလွန်တုန် လှုပ်ခြောက်ခြားသော အမူအရာရှိ၏။

“ဘာလဲမောင်ကလေးရဲ့၊ အစ်မကြီးက ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ”

“မေရီဟာ စတီဇိန်နဲ့တွေ့ပြီး စတီဇိန်ကို စော်ကားဖော်ကားကောင်းတွေ တောင် ပြောသွားသတဲ့ အစ်မကြီး”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒီသူငယ်မက အင်မတန်စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ် တဲ့ သူငယ်မပဲ”

“ဒီအကြောင်းကို အမတ်ကြီးကတော်သိသွားလေတော့ အခု မေရီကို အခန်းထဲမှာလှောင်ပြီး သော့စိတ်ထားသတဲ့ အစ်မကြီးနဲ့၊ သည်တော့ ဒီကိစ္စကို အစ်မကြီးတစ်ယောက်ပဲ တတ်နိုင်မယ်”

“အစ်မကြီးက ဘယ်လိုတတ်နိုင်မှာလဲ”

“အစ်မကြီးက တစ်မျိုးတစ်မည်လှည့်ပြီး မရရအောင် ခေါ်ပြီးတော့ မောင် လေးနေတဲ့ ဟုတ်တယ် အိမ်တော်ကိုရောက်အောင် ပို့ပေးစမ်းပါအစ်မကြီးရယ်”

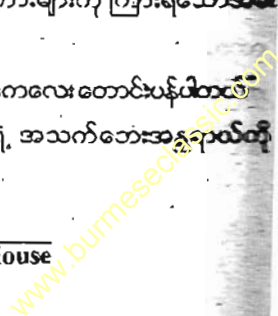
“ဒီဟာတော့ မလုပ်ပါစေနဲ့ မောင်ကလေးရယ်၊ ဒီအကြောင်း မောင့် ထယ်တော်သိသွားမှဖြင့် ဘယ်နည်းနဲ့မျှ အစ်မကြီးကို ရျှမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး” ရှုဒေါ့မင်းသားသည် မြို့စားကတော်အား ကလေးသဖွယ် ဝေယတောင်း ဝန်လျှက်ရှိပြန်လေ၏။

“ဒီတစ်ခါ ဆောင်ရွက်ပေးပါ အစ်မကြီးရယ်။ ဒီမှာကြည့်စမ်း မောင်စာ လေးမှာ အခုဘေးအန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေတယ် အစ်မကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် သို့ကြည့်ရမဲ့လူဟာ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ သည်တော့ သစ္စာပြုစင်ခါ အစ်မကြီးရယ်၊ အစ်မကြီးအသက်ရှင်နေသမျှကာလပတ်လုံး မောင်ကလေးအခု ပြောခဲ့စကားတွေကို ဘယ်သူမျှဖွင့်မပြောပါဘူးလို့”

မြို့စားကတော်သည် မင်းသား၏ စကားများကို ကြားရသောအခါ အစ်မကြီးတွေဝေ ငေးမောလျက်ရှိလေ၏။

“သစ္စာပြုလိုက်ပါအစ်မကြီးရယ် မောင်ကလေး တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ် မောင်ကလေးရဲ့ အသက်ဘေးအန္တရာယ်တို့ ထာတွယ်ဖို့ဆိုရင် အစ်မကြီးသစ္စာပြုပါတယ်”

အိမ်ရှေ့စံတော်သည် မိမိအားယခုရှုချေမင်းသားပြောပြမည်
အိမ်ရှေ့စံတော်အားမျှ မပြောပါဟု ဤပြုလိုက်လေ

ထိုအခါရှုချေသည် မြို့စားကတော်၏ မျက်နှာကို တစ်မျိုးတစ်စုံကြည့်ရှု
မြို့စားကတော် နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ရာမပြောပဲ သူ၏ဝတ်လုံနက်ကြီးအောက်တွင်
ဝတ်၍ လူလာသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။ ၎င်းမှာ
သေတ္တာကလေးတစ်လုံး၏ ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်၍ အပေါ်မှအဝတ်ဖြင့် အသေအချာ
ချုပ်လုပ်ထား၏။ မြို့စားကတော်သည် နောက်သို့တွန်းထုတ်၍ သွားလေသည်။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မြို့စားကတော်၏ ပရုံးပေါ်သို့ မိမိ၏
လက်တစ်ဖက်ကို ယူယညင်သာစွာ တင်ထားလျက်။

“အစ်မကြီး၊ ဧဟာဒီသေတ္တာကလေးကို အခုယူသွားပြီး လုံခြုံတဲ့နေရာ
မှာ ချက်ခြင်းဝှက်ထားစမ်းပါ။ သေတ္တာကို မောင်ကလေးလက်ထဲမှာတွေ့လို့
ဘယ်နည်းနဲ့မျှမဖြစ်ဘူး။ အကြောင်းကတော့ ဘုရင်ကြီးဟာ အချိန်အခါမရွေး
မောင်ကလေးတိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဖို့ အမိန့်ထုတ်ချင်ထုတ်မယ်”

ဤသို့ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ထိုသေတ္တာကလေး
ကို မြို့စားကတော်လက်ထဲသို့ ဆည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအထုပ်ကလေးမှာ အလွန်ပင်
လေးလံလျက်ရှိသဖြင့် မြို့စားကတော်မှာ ယခင်ကထက် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။
သေတ္တာကလေးမှာ သံမဏိဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော သေတ္တာကလေးဖြစ်လေသည်။

ဒီဟာကလေးကို အစ်မကြီးသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်ပါအစ်မကြီး
ရယ်။ ဒီအထဲမှာ ပါတာတွေဟာ အစ်မကြီးကို ဘယ်နည်းနဲ့မျှ မသတ်နိုင်ပါဘူး။
ဒီသေတ္တာကို မောင်ကလေး ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားလူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်
လာမတောင်းမချင်း အစ်မကြီးနီမှာ ထားရမယ်။ ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ။ အခုမှ
သတ်ရတယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အစ်မကြီးသိသားနှင့်ဖို့ လိုတယ်မဟုတ်
လား။ ဒီလိုအစ်မကြီးနဲ့ ဒီလျှို့ဝှက်တဲ့ သေတ္တာကလေးနဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော့်
အပြင်သိတဲ့လူတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်မလာဖြစ်ခဲ့လို့
ရှိရင် အဲဒီလူလာတောင်းလိမ့်မယ်”

အံ့ဩလျက် “ဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

“သူနာမည်ကို သိဖို့မလိုပါဘူး အစ်မကြီးရယ်။ ကျွန်တော် အခုပြောခဲ့
စာလုံး ၄လုံး ပြောနိုင်တဲ့လူကို အစ်မကြီးပေးပေတော့။ ကိုင်းပြောမယ်
မောင်ကလေးဆိုတာကို နှုတ်တိုက်လိုက်ပြီး အစ်မကြီးကဆို R.I.U.O မှတ်မိပြီ
လား အစ်မကြီး”

“မှတ်မိပါပြီကွယ်”

မင်းသားသည် အာ - အိုင် - ယု - အိုဟူသော စာလုံး ၄လုံးကို ခပ်ဖြည်း
ဖြည်းစီသစ္စာ ဆိုပြလေသည်။ မြို့စားကတော်သည် သူဆိုသည့်အတိုင်း ခပ်ဖြည်း
ဖြည်းလိုက်၍ ရေရွတ်ပြီးလျှင် အိတ်ထဲမှမှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး
ချောက် အသေအချာရေးမှတ်လေ၏။ ထိုနောက် မြို့စားကတော်သည် အဝတ်များ
ဖြင့် ချုပ်ထားသော သံမဏိသေတ္တာကလေးကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ယူသွားပြီးလျှင် မိမိ
ထံ၌စွာသိမ်းဆည်းထားလိုက်လေ၏။

ညှော်ခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ မြို့စားကတော်က -

“နေပါဦး မောင်ကလေးနဲ့ အခု စိတ်သောတာရောက်နေရတယ်ဆိုတဲ့
စိတ်က မောင့်ကြင်ယာတော်နဲ့ မသင့်မြတ်တဲ့ကိစ္စလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်မကြီးရယ်။ ကိစ္စက တိုင်းရေးပြည်ရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့
အိမ်ရှေ့စံ

ထိုအခါမှ မြို့စားကတော်မှာ အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ဘေးအန္တရာယ်မှာ
အချစ်ကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်ခြင်းမဟုတ်ပဲ၊ အရေးကြီးသောတိုင်းရေးပြည်
ရေးများဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

“ကိစ္စကတော့ အင်မတန်အရေးကြီးပြီး လျှို့ဝှက်ရမဲ့ကိစ္စပဲ အစ်မကြီးနဲ့
အစ်မကြီးများ သိရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့သေဒဏ်ခရမ်းစာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ထုတ်ထိုးတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဪ... ဒါထက် ကျွန်တော့်အချစ်မေမိကို
ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ပါရစေ၊ အစ်မကြီးရယ်”

“အရေးထဲမောင်ကလေးမှာ ဒီအချစ်ကိစ္စတွေကလည်း ရှိနေသေးတာ

မဟုတ်ဘူး အစ်မကြီးရဲ့ သူ့ကိုမတွေ့လို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီဟာ အစ်မကြီး
အိမ်ရှေ့စံ

၂၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

“အို - စိတ်ညစ်လှပါပြီကွယ်။ အစ်မကြီး ဘယ်နယ်လုပ်ပြီး ကြံရမလဲ ကွယ်”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်ပါ အစ်မကြီးရယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဗက်ဆီရာအိမ်တော်ကို သွားရင်မေရီကို အဆင်သင့်တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေရှိလို့ ဝယ်ခြမ်းရအောင် ဈေးဝယ်သွားကြမယ်ဆိုပြီး ခေါ်သာလာခဲ့အပြင်ရောက်တော့ မြင်းရထားတစ်စီးမှားပြီး မောင်ကလေးခဲခဲအိမ် ဖြစ်တဲ့ ဟုတ်နန်းတော်နဲ့နံရံချင်းကပ်နေတဲ့ အယ်လတ်မင်းသားရဲ့နန်းတော် နောက်ဖေးဘက်ကို ရထားမောင်းခဲ့ပေတော့။ အဲဒီနေရာမှာ သံတံခါးကလေး တစ်ခုတွေ့လိမ့်မယ်။ ဒီတံခါးကလေးဟာ ကျွန်တော်အတွက် အင်မတန် အသုံးကျ တဲ့ တံခါးကလေးပေါ့ အစ်မကြီးရဲ့ဟဲ့ - ဟဲ့”

မြို့စားကတော်က သက်ပြင်းချလိုက်ရာ ရှုဒေါ့သည် မြို့စားကတော်၏ ဖျက်နာကို ဝမ်းပြုပြီးကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

“မေရီသာပါအောင်အရခေါ်ခိုပါ အစ်မကြီးရယ်။ အစ်မကြီးရဲ့ဂုဏ်သရေ ကို မထိခိုက်စေရပါဘူး။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

မြို့စားကတော်မှာ စိတ်စစ်လေးလေးနှင့်ပင် နောက်ဆုံး၌ သဘောတူ လိုက်ရတော့၏။ သို့သော် လူပျိုပေါက်အရွယ်မှစ၍ သူ့အကြောင်းကို သိပြီး ဖြစ်ရကား မင်းသားအပေါ်တွင် ကောင်းစွာ မယုံကြည်သဖြင့် -

“မေရီကိုခေါ်လာရင် မောင်ကလေး ဘာမျှမလုပ်ရဘူးနော်။ မေရီကို တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်စေရဘူးဆိုတာ မောင်ကလေးကတိထားမလား”

“ကတိထားပါတယ် အစ်မကြီး”

“အင်း... ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ”

ရှုဒေါ့ပြန်သွားပြီးနောက်၊ ခဏမျှကြာလတ်သော် မြို့စားကတော်သည် အမတ်ကြီးကတော် ဗက်ဆီရာထံ စာတစ်စောင်ရေး၍ မိမိအစေခံမရှင်နီအား လွှတ်လိုက်ရာ စာမှာ (နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မိမိကိုယ်တိုင်လာ၍ မေရီအား) နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မိမိကိုယ်တိုင်လာ၍ မေရီအား ဈေးမှာဝယ်ခြမ်းရန် ခေါ်သွားမည့်အကြောင်းပါရှိလေသည်။ တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်ကြာလတ်သော် ဂျင်နီသည်ပြန်၍ရောက်ရှိလာ၏။

“ဘယ်နယ်လဲဟေ့ ဂျင်နီ၊ အမတ်ကြီးကတော်က အကြောင်းမပြန် ချစ်သူလား”

“မှန်ပုံပြန်လိုက်ပါတယ် သခင်မ”

“ဘယ်လိုများ ပြန်လိုက်သလဲ”

“သူ့အခွင့်ပြုတဲ့အကြောင်းစာပြန်ပြီး ရေးလိုက်ပါတယ် သခင်မ”

မြို့စားကတော်သည် စာကိုကြည့်ရာ အမတ်ကြီးကတော်က မေရီအား အပြင်သို့ အလည်အပတ်ခေါ်သည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာကန့်ကွက်ရန် မရှိ ကြောင်းဖြင့် ပါရှိလေသည်။ ထိုအခါ မြို့စားကတော်လည်း ဤသို့ အောက်မေ့မိ၏။ “အလည်ပင်သာအား၊ မေရီအပေါ်၌ ချစ်သောအချစ်ကို ဖြတ်ရန်လည်းကောင်း၊ ယခု တွေ့ရှိရန်ကိုယ်ချင်း တွေ့ဆုံရန်ကိစ္စအတွက် လျှို့ဝှက်စွာခေါ်ယူပေးခြင်းကို စွဲကို ဝယ်လည်းကောင်း၊ အတန်တန်ငြင်းသော်လည်းမရပေ။ မိန်းကလေးအားလည်း ခေါ်ဖတ်ဖြစ်စေရန် သူမိခင်ထံစာရေး၍ ယခုခွင့်တောင်း၏။ မိခင်သည် ငြင်းပယ်နိုင် နှိုင်းလျက် မငြင်းပယ်ပေ။ သို့ဖြစ်ရကား ဝါ၏တ္ထရာ၊ ကုန်လျက်ငှါအပေါ်၌ တာဝန် ဝယ်ခဲ့ပေပြီ။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟု စဉ်းစားမိ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ မြို့စားကတော်သည် မိမိ၏အခန်းတွင် မစွက်မှုလာဆိုသူ နောက်တစ်ယောက်နှင့် စကားဝပြည်ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

(မူလာ) “ဪ... ဒါထက် စတီဗီနီမင်းသမီးအကြောင်း မြို့စားကတော် ကြားဖို့လား”

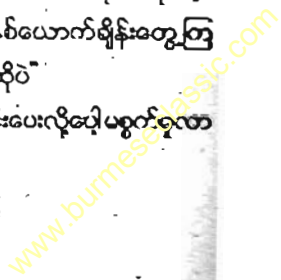
(တော်) “မကြာသေးပါဘူး မစွက်မှုလာ”

“တစ်နေ့ညက ကပ္ပဲမှာ မေရီနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့ကြည့်လို့ ဆိုပါကလား”

“ဒါဖြင့် စတီဗီနီက မင်းသားကလေးဟာ မေရီအပေါ်မှာ မေတ္တာမျှနေ ဝယ်ဆိုတာ သိလို့ပေါ့”

“သိတာပေါ့ မြို့စားကတော်ရယ်။ မင်းနားတစ်ထောင်ဆို သလိုပေါ့။ သူတို့ အချင်းချင်း ပရေတာပန်ခြံထဲမှာ ညနေစောင်း နှစ်ယောက်ချိန်းတွေ့ကြ ဝယ်ဆိုတာ မင်းသမီးကလေးက သတင်းရထားတယ်ဆိုပဲ”

“ဒါဖြင့် - ဒီဟာ တစ်ယောက်ယောက် သတင်းပေးလို့ပေါ့ မစွတ်ခူလာ

“အဲဒီလိုပရောတာပန်းခြံမှာ ညနေ (၄) နာရီထိုးလောက် သူတို့ချင်း ဖျိန်း
တော့သီတန်းတန်းခြံထဲမှာ စစ်ဗိုလ် ဖွန်စီချီ ရှိနေဆိုပဲ။ ဒီတော့ သူတို့ချင်း ဒီလို
မင်းသမီးကလေးကို ချက်ချင်း သွားပြောသတဲ့
ဗြူးတောတော်”

“ဟုတ်ပေမာပေါ့လေ ဒါမျိုးဆိုတာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပေမယ့် မျက်နှာလို
မျက်နှာရလုပ်ရင်တော့ လူကရှားမှရှားပဲ”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ဗြူးတောတော်၊ သူတို့ချင်း ဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆို
တာ အိမ်တော်ရော၊ နန်းတော်ကရော သိတဲ့လူတွေက သိနေကြသတဲ့။ ဗြူးတော
တော်ရဲ့ ဒါကြောင့် သူတို့အကြောင်း ဖွဲ့လမ်းသဘင်မှာ လူဆုတိုင်း ပြောနေကြ
တာ ကျွန်မကြားရတယ်”

“သိပ်ခက်တဲ့ မင်းသားပဲ မစွက်မူလာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဗြူးတောတော်က ငယ်သိပဲ။ ပြီးတော့ သူ့အဖေက
လည်း သိလျက်နဲ့ မျက်စိမှိတ်နေတာ ကျွန်မဖြင့် အံ့ပါရဲ့ ဗြူးတောတော် ရယ်”

“အင်း... သူတို့သဘောက တစ်မျိုးပဲ ကျွန်မဖြင့် အကဲကို မခတ်တတ်
ဘူး”

“သူ့အမေကြီးလည်း မသိတာမဟုတ်ဘူး ဗြူးတောတော်ရဲ့ သိလျက်နဲ့
မျက်စိမှိတ်နေတာ”

“ဟုတ်မှာပေါ့ကွယ် မစွက်မူလာ၊ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ကို အကဲခပ်ဖို့ ခက်
တယ်ပြောတာပေါ့”

“ဒီအကြောင်းတွေကြားရတော့ စတီဗီနမင်းသမီးကလေးလည်း ဘယ်
စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ ဗြူးတောတော်ရယ်။ ကျွန်မဖြင့် မိန်းမချင်းကိုယ်ချင်းစာမိပါ
တယ်။ ပြီးတော့လဲ -”

စကားမဆုံးမီ အခန်းတံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီး နောက် မျက်နှာ
ကို မျက်လုံးပေါက်ကလေးမှ မကျန်အောင် အဝတ်တို့ဖြင့် ထူထပ်စွာ လွှမ်းခြုံထား
သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ မျက်နှာကို ဖွင့်လိုက်
သောအခါ ထိုမိန်းမမှာ အခြားသူမဟုတ် မေရီကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ

သည်။ ထိုအခါ ဧည့်သည် မစွက်မူလာသည် ဗြူးတောကတော်အား နှုတ်ဆက်၍
ပြန်သွားလေ၏။

မေရီ၏ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ရှိနေပြီး လျှင်
တိုက်အမူအရာအားဖြင့်လည်း တုန်တုန်နီရိရိလှပေ၏။

“အလို ညီမလေးပါလား ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ညီမလေးရယ်”

မေရီသည် အပေါ်ရံတွင် ရစ်ပတ်ထားသည့် ပိုးဝတ်ရုံထည်ကြီးကို
နှုတ်လိုက်ပြီး နောက် အလွန်တုန်လှုပ်သော အမူအရာဖြင့် -

“အစ်မကြီး အစ်မကြီး ညီမလေးကို ကယ်ပါဦး အစ်မကြီးရယ်”

“ဘာဖြစ်လာလဲ မေရီ၊ အစ်မကြီးကို ပြောစမ်းပါဦး ညီမရယ်”

“တံခါးကို အရင်သော့ခတ်လိုက်စမ်းပါ အစ်မကြီးရဲ့၊ နောက်ကလိုက်
ဖူးလာကြသလား။ မပြောတတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်သူကလိုက်ရမှာလဲ”

ဗြူးတောတော်သည် တံခါးကို သော့ခတ်၍ ပိတ်လိုက်လေ၏။ တံခါးပိတ်
ပြီးနောက် ဗြူးတောတော်သည် မေရီအား ရေရာမော့ယုယုလျက်ရှိလေရာ၊ မေရီ

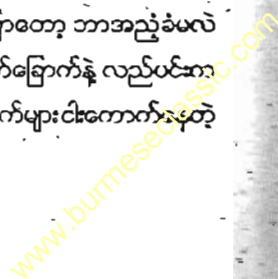
သည် ကလေးသူငယ်မ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဗြူးတောတော်၏ ရင်ခွင်၌ တိုးဝင်ကာ
နှုတ်ပြီး တင်ငိုကြွေးရှာလေ၏။

“မငိုပါနဲ့ ညီမရယ် စိတ်အေးအေးထားမှပေါ့။ ဘာဖြစ်လာသလဲ ပြော
ဇာတ်အစ်မကြီးကို”

“ညီမလေးကို အခုတစ်ခါ အစ်မကြီးမကယ်ရင်တော့ ညီမလေး
အလောင်းကို ဒင်းနုမြစ်ထဲမှသာ ရှာပေတော့”

“မပြောကောင်းပါဘူး ညီမရယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် အစ်မကြီးကယ်မှာပေါ့။
အစ်မကြီးပဲ ညီမရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို”

“ကပ္ပဲမှာ စတီဗီနီနဲ့ ညီမလေးကတောက်ကဆတ်များတယ် အစ်မကြီး
ရဲ့ သူ့စာ ရှင်ဘုရင်သမီးဆိုပြီး မောက်မောက်မာမာပြောတော့ ဘာအညံ့ခံမလဲ
အစ်မကြီးလည်း ပြန်ပြောတာပေါ့။ ပိန်ကပ်ကပ်ပွဲခြောက်ခြောက်နဲ့ လည်ပင်ကာ
လည်လှောင်းမတူဘူး။ လည်တိုင်ရှည်ကြီးနဲ့ ဘယ်လောက်များ ငါးကောက်နုတဲ့

ထိုင်နေတုန်း ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်တော်ကလေးက သူ့အပေါ်တစ်စက်မှ မေတ္တာ မရှိတာပဲ

“ကိုင်း... ပြောပါဦး၊ ဒီလို သူနဲ့ကတောက်ကဆတ် စကားများတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒီဟာတွေ အိမ်ကမယ်တော်ကြီးသိပြီး ကပွဲက အိမ်အပြန် ရထားပေါ် မှာ ညီမကလေးကိုရိုက်တယ် အစ်မကြီးရဲ့ရိုက်တာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ညီမလေး ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောလိုက်ဆိုလိုက် မြည်တွန်တောက်တီးလိုက်တဲ့ အမျိုးဆို တာ ပြောစရာမရှိပါဘူး အစ်မကြီးရယ်”

“မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီး ကောင်းစေလို့ ဆုံးမတာပေါ့ ညီမရယ်၊ ဆုံးမတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီဟာတင်မကသေးဘူး”

အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်မကို အခန်းထဲမှာပိတ်ပြီး သော့ခတ်ထားတယ် အစ်မကြီးနဲ့ အိမ်က မိန်းမချော ဟန်နာက တံခါးပျိုးပေးပေး၊ ကိုင်း... ကောင်းနိုင်ကြသေးရဲ့လား အစ်မကြီးရယ်။ သူများကြားရင် ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလဲ”

“မိဘဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ ညီမရယ်၊ သည်းခံမှပေါ့”

“သည်လောက်တောင်တော့ သည်းမခံနိုင်ဘူး အစ်မကြီး၊ ဒီထော့ ကျွန်မလည်း အဂ္ဂနီနဲ့တိုင်ပင်ပြီး နောက်ဖေးပေါက်က သူတို့အလင်မှာ ဆင်ခြင် ထွက်ပြေးလာခဲ့တာပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ့ညီမရယ်”

“ညီမတော့ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရတော့မှာပဲ ထင်ပါရဲ့ အစ်မကြီးရယ်။ သူနဲ့ဖြစ်မိတာ ညီမလေးတော့မှားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအချစ်ဟာ ကျောက်ထဲ ကျောက်ခဲလို တည်မြဲပါတယ် အစ်မကြီးရဲ့။ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖြတ်လို့မရဘူး ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိစ္စမရှိဘူး ဆင်းရဲနိုင်သမျှ ဆင်းရဲပါစေ၊ နောက်ဆုံးမတတ်သား ဘဝသေချင်သေပါစေ ညီမလေးတော့ သူ့ကိုမချစ်ရရင် သူနဲ့မပေါင်းရရင် မတော့ဘူး”

မေရီသည် ထိုနေ့ညနေခင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာများ ဆက်လက်ပြောပြလျက်ရှိလေ၏။

ပြီးတော့ အဲဒီနေ့က ကျွန်မလက်မောင်းမှာ ပတ်ထားတဲ့ သံလက်ဝတ် တလေးရယ်၊ လက်သူကြွယ်မှာဝတ်ထားတဲ့ သံလက်စွပ်ကလေးရယ် တွေ့ဘူး ထယ်၊ ကိုယ်တော်လေးက “သေသည်အထိ သစ္စာရှိပါမယ်ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ထေတဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ။ ဒီတော့ မယ်တော်ကြီးက စစ်တော့တာပါပဲ အစ်မကြီးရယ်”

“ညီမကသည်တော့ ဘယ်လိုပြောလိုက်သလဲ”

“အစ်မကြီးပေးတာလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း တစ်ခုက သူတို့ဟာ မေရီကို ဒီလိုထားမှာ မဟုတ်ဘူး အစ်မကြီးရဲ့၊ တခြားမြို့ကို ပိုဖို့စိမ့်နေ ထယ်”

“အစ်မကြီးကြည့်ပြောပါဦးမယ်ကွယ်။ သည့်လောက်လည်း အရင်ထဲလို မလုပ်ပါနဲ့ဦး”

“ဒါကြောင့် ညီမလေးလည်း အဂ္ဂနီနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဝတ်လုံတစ်ရံချ၊ နောက် အပေါက်က ကြိုးနဲ့လျှောချပြီး ပြေးလာခဲ့တာ။ အခု အစ်မကြီးစိတ် ရောက်လာတာ ပဲ”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် အစ်မကြီးပြောတဲ့ စကားနားထောင်ကွယ်။ ငါ့ညီမအိမ်ကို ကြည့် အစ်မကြီးလိုက်ပို့မယ် ပြီးတော့”

မြို့စားကတော်သည် ယမန်နေ့က ရှုဒေါ့မင်းသားနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ပြောဆိုတိုင်ပင်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ အကုန်အစင်ပြန်ပြော ထေ၏။ ထိုအခါမှ မေရီမှာ အတန်ငယ်သက်သာရာရပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်ရန် သောတုလေရာ မြို့စားကတော်လည်း မေရီအား ဗက်ဆီရာအိမ်တော်သို့ ပြန်၍ သောတုလေစေ၏။

ဗက်ဆီရာအိမ်တော်သို့ရောက်သောအခါ မေရီ၏မိခင် အမတ်ကတော် ကြီးမှာ စိတ်ဆိုးလျက်ပင်ရှိသေးသဖြင့် မြို့စားကတော်က အတော်ပင်တောင်းပန် ပြောဆိုသောအခါမှ ကျေနပ်ဟန်ရှိလေသည်။

သမီးရောအမေပါ တစ်မျိုးစီပြောဆို တောင်းပန်ပြီးနောက် မြို့စား ကတော်သည် မေရီအား သူ၏အိမ်ခန်းအထိ လိုက်ပို့၏။ ထိုအခါ၌ မေရီမှာ မိမိ၏ နိမိတ်တို့နှင့်တီးမျိုးသိပ်၍ မရလောက်အောင်ပင် ဒေါသထွက်လျက်ရှိရကား အိမ်ရာ အထိ သူ၏လှသောကိုယ်ကလေးကို ပစ်လွှဲလိုက်သည့် အချိန်ထိ မြို့စားကတော်

၂၆ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သည် မေရီအား ရော့မော့ယုယလျက်ရှိ၏။ မြို့စားကတော်သည် မေရီ၏ကျောကလေးကို ယုယကြင်နာစွာပွတ်သပ်ပေးပြီးနောက် မရွှေနန်းခွေကလေးများနှင့်တူသည့် နှုတ်ဆက်လေးများကို ပင့်တင်ပေး၏။ ထိုအချိန်၌ မေရီမှာ ပူပန်ပန်းရုပ်တကလေးဖြင့်ရှိနေရာ အချစ်၏ချိုမြိန်သော အရသာကိုလည်းကောင်း၊ အဆိပ်နှင့်အနူးညံ့ကာမဂုဏ်အရက်ချိုကိုလည်းကောင်း၊ သောက်သုံးစားရမည့်အချိန်နှင့်တပြိုင်နက် နီးကပ်၍ လာခဲ့ချေပြီ။

မေရီ၏အခန်းတွင်းမှထွက်ခဲ့သောအခါ အမတ်ကြီးကတော် ခေါ်သဖြင့် မြို့စားကတော်သည် အိမ်ပျော့ရန်ကာဆောင်သို့ အမတ်ကြီးကတော်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ရမလ၏။ ဝရန်ကာဆောင်သို့ရောက်၍ ၂ ယောက်ချင်းရှိနေကြသောအခါ အမတ်ကြီးကတော်က -

“ဪ... ဒါထက် ကိုယ်တော်ကလေးဟာ သူ့ ကြင်ယာတော်စတီမိန့်ကို ကွာရှင်းတော့မလို သတင်းကြားနေရပါတလား၊ မြို့စားကတော်”

“သည်လောက်လည်း ဟုတ်သေးမယ် မထင်ပါဘူး။ အမတ်ကြီးကတော်ရဲ့”

“ကောလာဟလသတင်းတွေကတော့ အရပ်ထဲမှာ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေတာပဲ မြို့စားကတော်ရဲ့။ သည်တော့ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မေရီဒုက္ခရောက်မှာကို ကျွန်မဖြင့် အများကြီးစိုးရိမ်မိတာပဲ မြို့စားကတော်”

“ဘာဖြစ်လို့ဒုက္ခရောက်ရမှာလဲ အမတ်ကြီးကတော်ရဲ့ ဒီလိုလည်း စိုးရိမ်မိဖူးလား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“သည်တော့ ကိုယ်တော်ကလေးကိုလည်း မြို့စားကတော်က တစ်ဆိတ် ကြည့်ပြောပေးပါဦး။ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ကျွန်မသမီး ဒုက္ခအရောက်မခံနိုင်ဘူး မြို့စားကတော်ရဲ့ မြို့စားကတော်ကတော့ သူ့နဲ့မောင်နမဝမ်းကွဲတော်နေလို့ ဒီလိုမဖြစ်စေရအောင် တစ်ဆိတ်ကြည့်ပြောပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ အမတ်ကြီးကတော် ကျွန်မနိုင်တဲ့ဘက်က ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ် မေရီကိုလည်း အမတ်ကြီးကတော်ကနောက်ထပ်ပြီး စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုင်းလေ ဒီလို စိတ်ညစ်စရာတွေအသာထားပြီး သားအမိတွေ”

ပျော်ပျော်ပါးပါးပါး နေကြစမ်းပါ။ ရော့ဝယ်ထွက်ရအောင် နက်ပြန်သနာရီထောက်လှားပြီးခေါ်မယ်နော်”

“ခေါ်ပါရင် ခေါ်ပါ ကျွန်မထည့်ပါမယ်”

ထို့နောက် မြို့စားကတော်သည်လည်း သားအမိ ဥယောက်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ဂရင်ဟော်တယ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဂနောက်တစ်နေ့သည်ကား အလွန်သာယာကြည်လင်သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်၍ အချိန်သည် ဟဖြည်းဖြည်း သနာရီသို့ နီးကပ်၍လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် ထက်ဆိပ်ရာအိမ်တော်၌ အမတ်ကြီးကဟော်၏သမီး “မေရီ” သည် အစိမ်းရင့်ရောင် ဝါဝန်း၊ ငှက်မွှေးဦးထုပ်၊ ဗျူရေကိုချုပ်၍ထားသော ဝတ်လုံအင်္ကျီစသည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် သူ၏ကိုယ်ကိုလည်း အလှပဆုံးချယ်လှယ်ပြုပြင်ကာ မြို့စားကတော်အား စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။ ယမန်နေ့က ပူစေ့ဒုက္ခရောက်ခဲ့သမျှ စိတ်ဒုက္ခများသည်လည်း ဖျတ်သုနှင့်တွေ့ရပည့်ဖေဖေကြောင့် သိက္ခာရအတွင်း သူ့ဆင်းသောနင်းပေါက်ကဲ့သို့ ပျောက်ကွယ်၍သွားဟန်လက္ခဏာရှိ၏။ သူဆင်ထားသော လက်ဝတ်လက်စားများမှာ အစိုးတန်စိန်ရွှေဟူ၍မပါပဲ ချစ်သူကိုယ်တိုင် ချွေးထားသော သံလက်ပတ်နှင့် သံလက်စွပ်ကလေးမျှသာဖြစ်လေသည်။

သနာရီထိုးပြီးလတ်သော် အိမ်ရှေ့သို့ မြင်းရထားတစ်စီးဆိုက်လာ၍ မြို့စားကတော် ရောက်ရှိလာရာ မေရီသည်မိခင်အား တစ်ချက်မျှနှမ်းရွိုက်ပြီး မိမိထံ အောက်ထပ်သို့ အပြေးကလေးဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် ရထားပေါ်သို့တက်လိုက်

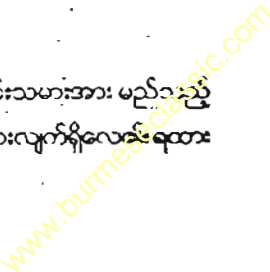
“အစ်မကြီးရယ် မေရီဖြင့် မျှော်လိုက်ရတာ။ လာမှ လာပျံတော့မလား”

“မလာပဲနေလို့ဖြစ်မယ် ကိစ္စမှမဟုတ်ပဲ ညီမရယ်လာမှာပေါ့”

“ဒါထက် အခု ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ”

“အို... အစ်မကြီး စိတ်ဦးပြီးသားပါ”

ထို့နောက် မြို့စားကတော်လည်း ရထားမောင်းသမားအား မည်သည့်ဘက်သို့မည်သည့်နေရာသို့မောင်းရန် အမိန့်ပေးညွှန်ကြားလျက်ရှိလေ၏။ ရထား

သည် မြို့စားကတော်ညွှန်ကြားထားပြီးဖြစ်သောနေရာသို့ တဖြည်းဖြည်းဟောင်းနှင့် လျက်ရှိရာ မေရီသည် ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် ရထားဟောင်းနှင့်ရာသို့ ပါသွားလေသည်။

“မေရီအခုညီမလေးတို့ အချစ်ဇာတ်ထုတ်တဲ့ ဝင်နေတာဟာ အစ်မကြီး မှာ ဘယ်လောက် တာဝန်လေးတယ်ထင်သလဲ”

“သိပါတယ် အစ်မကြီးရယ်”

“အခုလို လုပ်နေတာဟာ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားကြီးကို သစ္စာဖောက်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ မေရီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညီမလေးကို အစ်မကြီးက အင်မတန်ချစ်တဲ့ အတွက် ညီမလေး စိတ်ညစ်တာမဖြစ်ရန် လွန်းလို့ ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ဖြစ်တဲ့ ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးကို သစ္စာဖောက်နေတယ်ဆိုတာ မေရီသိရဲ့လား”

“သိပါတယ် အစ်မကြီးရယ်”

မြို့စားကတော်ကား မေရီသည် ရှုဒေါ်ပြောသမျှဝကားကို နားထောင် မည်ဟု တွက်ချက်ခန့်မှန်းပြီးဖြစ်၏။ မေရီမှာ ရှေ့တွင်မည်သို့ စိစဉ်ထားသည်ကို တစ်စုံတစ်ရာမသိပဲ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် လိုက်နာမည့်သူဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ လည်း မင်းသား၏အလိုသို့ လိုက်ပါရန် တိုက်တွန်းခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ဖြင်းရထားသည် မြို့စားကတော်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အစဉ် တိုက်ဟောင်းလေရာ နောက်ဆုံး၌ နန်းတော်နံဘေးရှိ ကလွန်လှပြတ်သော လမ်း ကြားကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မြို့စားကတော်နှင့် မေရီတို့သည် ရထားပေါ်မှ ဆင်း၍ မြို့စားကတော်သည် ရထားသမားအား ခေတ္တစောင့်ခန့်ရန် မှာထားခဲ့ပြီး လျှင် နန်းဟော်၏အုတ်တံတိုင်းတစ်လျှောက်တွင် မင်းသားပြောထားသည့် လျှို့ဝှက်သော သံတံခါးကလေးကို ရှာဖွေရန် ရှေ့သို့ အနည်းငယ်လျှောက်လာခဲ့ကြ လေသည်။

အတန်ငယ်လေးမျှ လျှောက်မိသော် သံတံခါးကလေးကို အဆင်သင့် တွေ့ရှိ၍ မြို့စားကတော်သည် လက်ဖြင့် တွန်းလိုက်ရာ တံခါးပွင့်သွားလေ၏။ တံခါး မှာ သူတို့လာမည့် အကြောင်းကို တင်ကြိုသိထားသဖြင့် အသင့်ဖွင့်ထားဟန်

လက္ခဏာရှိလေသည်။ တံခါးအတွင်း၌ ကား မင်းသား၏ လှူယုံတော် လော့ချက် ဘဏ္ဍ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။ လော့ချက်သည် တစ်စုံတစ်ရာမပြောပဲ မြို့စား ကတော်နှင့် မေရီတို့အား မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြကာ အတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အလွန်မုန်းမိုက်သော လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာကို တက်ခဲ့ပြီးနောက် နောက် ဆုံး၌ လော့ချက်သည် တံခါးကို ရှေ့ဖွင့်လိုက်ရာ အလင်းရောင်ဝင်လာသဖြင့် ထိုအခါမှ မိမိတို့သည် နန်းတော်ကြီး၏ အမိန့်ပြားပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရှိ ကြလေသည်။ ထိုနေရာမှာ အတော်ပင်မြင့်သဖြင့် “ဗီအာနာ” မြို့ကို စီး၍ မြင်ရလေ စာ ခန်းနားသော တိုက်တာအိမ်ရာများသည် သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော နှုတ်ခမ်းကို ဆောင်လျက်ရှိလေ၏။ လေအေးသည် အသားထဲသို့ ဝင်ကာ ရိုးတွင်း ချဉ်သီသို့ ရောက်အောင် စိမ့်လျက်ရှိ၏။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် တိုက် ခတ်လာသော လေအရှိန်ဖြင့် ပါမသွားစေရန် တစ်ခါတစ်ရံ ထိုင်၍ ပင် နေရသေး၏။

ရှုဒေါ်မင်းသား၏ ဘဏ္ဍာစိုးမလော့ချက်သည် မြို့စားကတော်နှင့် မေရီတို့ အား ထိုနန်းတော်ခေါင်မိုးလမ်းမှ လမ်းပြကာ မင်းသားနေထိုင်သော အခန်းရှိရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ မကြာမီ အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ လော့ချက်ညွှန်ပြသည့် အတိုင်း ပြတင်းပေါက်တစ်ခုကို ကျော်၍ ပင်ရ၏။ ထိုအခန်းမှာ လက်နက်နှင့် အမဲလိုက်ရာ မှုရသည့် အမှတ်တရပစ္စည်းများကို ထားရာ အခန်းဖြစ်ရကား ဓား၊ လုံး၊ လေး၊ မြား စသော အမျိုးမျိုးသော လက်နက်များအပြင် ဆတ်ချို၊ သမင်ချို၊ ပြောင်ချို၊ ကြံချို များကိုလည်း မကောင်း၊ ခြင်္သေ့ရေ၊ ကျားရေ၊ ကျားသစ်ရေ၊ ကြောင်ရေမှစ၍ တိရစ္ဆာန် အမျိုးမျိုးတို့၏ အရေများကိုလည်းကောင်း၊ ဦးချိုများ၊ ဓွာများကိုလည်းကောင်း ဆွဲချိတ်ထား၏။ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ အမဲလိုက်ခြင်းအငွေအသက်တို့ဖြင့် ဖြည့်လျက်ရှိလေသည်။

သူတို့ ၂ယောက်တည်းရှိစဉ် မေရီက မြို့စားကတော်၏ လက်ကို ယုယ ဖွာကိုင်ဆွဲလျက် -

“အခုသည် ဒုက္ခတွေ့အားလုံးဟာ မေရီအတွက် ဖြစ်ရတာမို့ပဲ။ အကြောင့် ညီမလေးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် အစ်မကြီး”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ညီမရယ်”

“ခါကြောင့်ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ညီမလေးဟာ အစ်မကြီးကိုလိပ်တယ်၊ အစ်မကြီးကို တစ်ပတ်ရိုက်တယ်များတော့ မအောက်မေ့နဲ့နော် အစ်မကြီး”

“မအောက်မေ့ပါဘူး မေရီရယ်၊ အစ်မကြီးသဘောက မေရီဟာ ကိုယ်တော်ကလေးနဲ့တွေ့ရလို့စိတ်ချမ်းသာရာရမယ်ဆိုရင် အစ်မကြီးကျေနပ်ပါပြီ ဒါက အစ်မကြီးရဲ့လိုရင်းအချက်ပါပဲ”

ထိုစဉ်က ဂျွန်နီရဲ့အမင်းသားသည် ပွဲတော်တည်ရာတွင်ဝတ်သော အဝတ်စုံကို ဝတ်ကာ ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ မင်းသား၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖြူဖြူဖြူ ရော်ရိုသော်လည်း ခပ်ပြုံးပြုံးပင်ရှိလေသည်။ မင်းသားသည် မြို့စားကတော်ကို ကြည့်လျက် -

“ကျွန်တော့်အခန်းသွားကြစို့လား အစ်မကြီး။ ဟိုမှာပိုပြီးချောင်ချောင် ခွံခွံပါတယ်”

သို့နှင့်မင်းသားသည် မြို့စားကတော်နှင့် ဝေဖန်တုံ့ဖမ်းသူအခန်းရှိရာသို့ အသွားလေ၏။ မင်းသားသည် ရှေ့လမ်းပြသွားသဖြင့် မြို့စားကတော်နှင့် မေရီတို့သည် မွေးစဉ်ပေးစေတမ်းများခင်းထားသည့် စင်္ကြံတစ်လျှောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေရာ နောက်ဆုံး၌ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားပြလေ၏။ ထိုအခန်းကြီးမှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းလျက် ခန်းလုံးပြည့်ကော်စောကြီးများခင်းထားသည့်ပြင် နိမ့်သောနောက်မှီ ကုလားထိုင်များ စားပွဲများအရပ်ကားများနှင့် စန္ဒယားကြီးတစ်လုံးလည်းရှိသဖြင့် အိမ်နှင့်တူသော အခွေအသက်ကိုဆောင်ကာ နေထိုင်ချင့်ဝငွယ် သာယာခြင်းနှင့်ပြည့်စုံပေ၏။

မြို့စားကတော်သည် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော မျက်မှန်တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် ဤအချက်ကို စိတ်ထဲကသတိပြုလိုက်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မင်းသမီးမှာ မျက်မှန်အမြဲတပ်လေ့ရှိသဖြင့် မင်းသားနှင့်မင်းသမီးတို့မှာလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောပဲ ရှိနေပါလျက် ဤကဲ့သို့စားပွဲပေါ်၌ မျက်မှန်ကိုပြင်လိုက်ရသောကြောင့် သတိပြုလိုက်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်သောအခါ မင်းသားက မြို့စားကတော်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ အခွင့်လွှတ်ပါနော် အစ်မကြီး မေရီနဲ့ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောစမ်းပါရစေ”

“အေးကွယ် ပြောတာပေါ့၊ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ဆယ့်မိနစ်ထက် ပိုမကြာစေရပါဘူး အစ်မကြီးလော မေရီ”

သို့နှင့် ရှုဒေါသည် တံခါးတစ်ခုကို ဖွင့်ပြီးခနောက် ထိုတံခါးမှ မေရီကို ချွတ်ခေါ်ပြီးလျှင် တံခါးကို အပြင်မှသော့ခတ်ခွဲရာ မြို့စားကတော်တစ်ယောက်သည်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ဤကဲ့သို့တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့သည်မှာ မိမိအား ပမာမန့်လုပ်ရာ ဆောက်သဖြင့် မြို့စားကတော်သည် အတော်ပင် စိတ်ဆိုးမိ၏။ မေရီသည် မင်းသားအား စွဲလမ်းချစ်ခင်သည့်နည်းတူ မင်းသားကလည်း မေရီအပေါ်တွင် နှစ်နှစ်ထားကာချစ်သည်ပု ယူဆမိ၏။ မေရီမှာ မင်းသားအတွက် မည်မျှလောက် စိတ်အတွဲရောက်နေသည်ကို မိမိသိပြီးဖြစ်ရာ မင်းသားမှာ မှာမကြုံအချစ်ကို စွဲပျိုးတွင် ရိုးနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤကိစ္စကို လေးလေးနက်နက် သဘောထားမည်လောဟုလည်း သံသယဖြစ်မိ၏။ သို့သော် ဤကိစ္စမှာ ထီးနန်းအမွေအနှစ်တို့ ဆက်ခံမည့်သူက မိမိတစ်ဦးတည်းကို ယုံကြည်သဖြင့် အသိပေးခြင်း ဖြစ်ရကား ထိုအချက်ဖြင့်သာ စိတ်ကို ခြေမတော့၏။

မေရီကား ရှုဒေါမင်းသားအပေါ်တွင် အရှူးအမူးချစ်ကြိုက်လျက်ရှိရာ နှစ်ယောက်မတွေ့ရက အသက်ကိုပင် ပမာမတော်ပဲ အချစ်သွေးပွန်ကာ မိုက်ပဲသော မည်သည့်အမှုကိုမဆို ရူးရူးမိုက်မိုက်ပြုလုပ်လိုက်မည်ဆိုက ပြုလိမ့်မည်ဟု မိမိပညာဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်တိုင်းထွာကြည့်က မြင်ရ၏။ မြို့စားကတော်သည် အခန်းကြီးအလယ်ရှိ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို နက်နဲစွာစဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် မြို့စားကတော်သည် မနေတတ် မထိုင် ထထိုင်ဖြစ်ကာ ဆိုဖာပေါ်၌ ထိုင်ချည်တစ်ခါ ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားချည်တစ်ချည် ရှိနေ၏။ မိမိရောက်ရှိနေသော အခန်းမှာ မိဖုရားကြီးစံရာ အဆောင်တော်နှင့် ချက်နာချင်းဆိုင်လောက်တွင် ရှိနေရာ အောက်ထပ်မှလည်း မြင်းရထားများ ဖြတ်သန်းသွားလာနေသည့်အသံများကို သံသ့ကြားရလေသည်။

မေရီအား အလွန်ဆုံး ၁၀မိနစ်အကြာတွင် ပြန်၍ပို့ပေးပါမည်ဟု ကတိ ပေးခဲ့လေသည်။ ရှုဒေါသည်လည်းကောင်း၊ မေရီသည်လည်းကောင်းပြန်၍မပေါ် လာချေ။ အချိန်ကား ၁၅မိနစ်ပင် လွန်၍သွားခဲ့လေပြီ။ ချစ်သူသမီးရည်းစား ပြီး ပြောဆိုခြင်းမှာ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်၍ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အတိုင်း စကားလက်စ မသတ်နိုင်၍သာ ဤမျှလောက်ကြာခြင်းဖြစ်လေသလောဟုလည်း မိမိစိတ်ဆိုး သည်ကို ပြန်၍မြေမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် နန်းတော်အောက်ထပ် မင်းလမ်းမကြီးဆီမှ လက်နက် ကိုင်တပ်သားများ လမ်းလျှောက်သံ အမိန့်ပေးသံများကိုကြားရပြီးလျှင် ဘင်ရောတီး ပုတ်သံခပ်သို့သွားကြားရ၏။ အခန်းပြတင်းတစ်ခုမှ နာရီမျှော်စင်ကြီးကိုကောင်းစွာ မြင်နိုင်ရာ ဩစားကတော်သည် နာရီကြီးကိုလှမ်း၍ အခန်းပြတင်းတစ်ခုမှ နာရီမျှော် စင်ကြီးကို လှမ်း၍ကြည့်မိ၏။ မင်းသား ကတိပြုခဲ့သော (၁၀)မိနစ်မှာ နာရီဝက်မျှ ပင် ကြာ၍သွားခဲ့လေပြီ။ ထိုအခါ၌ကား ဩစားကတော်သည် ဆက်လက်သည်းခံ ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ပြီဖြစ်၍ ရှုဒေါမင်းသားသော့ခတ်ခဲ့သော တံခါးကို ပြင်းထန် စွာခေါက်၏။ သို့သော် မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရချေ။ တစ်ခဏမျှ နားနေပြီး သော် ဆက်လက်ခေါက်ပြန်၏။ တံခါးကိုခေါက်ရုံမျှမက ပြင်းထန်စွာ ထုရိုက်လျက် ရှိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၄ကြိမ်မျှ တံခါးကိုပြင်းထန်စွာ ပုတ်ခတ်ပြီးနောက် အပြင်မှ သော့ခတ်သံတစ်ခုကြားရပြီးလျှင် တံခါးပွင့်လာ၍ ရှုဒေါမင်းသားသည် ဖျော့တော့ သောမျက်နှာနှင့် တစ်ယောက်တည်းဝင်လာလေသည်။

(ဩစားကတော်) "မေရီဘယ်မှာလဲဟင်"

မင်းသားသည် မိမိဝင်လာသော တံခါးကို သော့ခတ်လိုက်ပြီးလျှင် အခန်းကို ဖြတ်သွားပြီးနောက် အခြားတံခါးကိုပါ သော့ခတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

"ဘယ်မလဲ မေရီ ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွဲ့၊ မေရီဘယ်မှာလဲ မေရီ ဘာဖြစ်သလဲ ပြောစမ်း"

"ဘာမျှ မဖြစ်ပါဘူး အစ်မကြီးရဲ့"

မင်းသားသည် ခပ်ပြုံးပြုံးရိုနေ၏။ သို့သော် သူ၏အပြုံးမှာ စိတ်ထဲကပါ၍ နှစ်နှစ်ကာကာပြုံးရသော အပြုံးမျိုးမဟုတ်ပဲ တမင်ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးရသော အပြုံး မျိုးဖြစ်လေသည်။

(ဩစားကတော်) "ကိုင်းပါ - အစ်မကြီးကို ချက်ချင်းပြောစမ်းပါ ~~မေရီ~~ သယ်မလဲ"

မင်းသားသည် စကားတစ်ခွန်းမျှပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိလေ သည်။

"မောင်ကလေးဟာ မေရီကို အကြာဆုံး ၁၀မိနစ်အချိန်မှာ ပြန်ပို့ပယ်လို့ ~~မိမိ~~ တာ့ကျ ကတိပေးသွားတယ်မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ဒီကတိကို ဖျက်တာ ~~မ~~"

ရှုဒေါသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။ တစ်ခန်းလုံးသည် အပ်ကျသံကိုပင် ကြားရလောက် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေရာ နန်းတော်အောက် အတော်ခပ်ဝေး ~~မှ~~ တီးမှုတ်လျက်ရှိသော ဘင်ရောသံကလေးများသာ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော ~~အခန်း~~ ကြီးအတွင်းသို့ တိုးဝင်၍လာလေ၏။

"ဟုတ်တယ် အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော့် ဒီကတိကို ဖျက်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော့် ~~အခွင့်~~ လွတ်ပါတော့"

"ဟင် - အခွင့်လွတ်ရမယ် ဟုတ်စ - မင့်ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ၊ ~~ဘာ~~ အစ်မကြီးကို လိမ်တာပေါ့။ မင်းမေရီကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ"

ကျွန်တော်မေရီကို ဘယ်လောက်နက်နက်နဲနဲချစ်တယ်ဆိုတာ အစ်မ ~~ကြီး~~ သိတယ်မဟုတ်လား အစ်မကြီးရယ်"

"အစ်မကြီး သိတာက မင်းဟာ မင်းထားခဲ့တဲ့ ကတိကို ဖျက်တယ်ဆိုတာ ~~သိတာ~~ ပေါ့။ မေရီကို အခုချက်ခြင်းခေါ်ခဲ့ပေါ့"

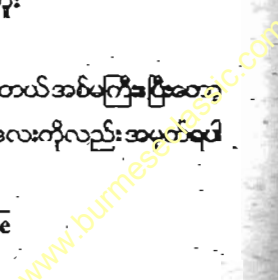
"မခေါ်နိုင်တော့ဘူး အစ်မကြီးရယ်၊ အစ်မကြီးဟာ မေရီပေါ့ဘဲ နဲ့ အိမ်ပြန် ~~အသံ~~ သယ်"

"အို - မဖြစ်နိုင်တာ မေရီကို မင်းဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ထားရမှာလဲ"

"ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် အကြောင်းရှိတယ် အစ်မကြီး၊ ~~အကြောင်း~~ ကို ကျွန်တော် အစ်မကြီးကို ဖွင့်မပြောနိုင်ဘူး"

"အကြောင်း ဘာအကြောင်းလဲ"

"ကျွန်တော် ဒီလိုဖွင့်မပြောနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ် အစ်မကြီး ပြီးတော့ ~~အကြောင်း~~ သိမှာ ကျွန်တော်အစ်ထားတဲ့ သံသေတ္တာကလေးကိုလည်း အပက်ရပါ ~~မိမိ~~ ကြီး"

မြို့စားကတော်သည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်သောအခါ ဝေခွဲမရနိုင် အောင် ရိုလေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်ကလေး၊ ဖေဖီဟာ အစ်မကြီးနဲ့အတူ ပြန်မဖြစ်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး အစ်မကြီးရဲ့ ဖေဖီဟာ အခုဟုတ်နန်းတော်မှာ မရှိ တော့ဘူး”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြို့စားကတော်သည် အံ့အားသင့်လွန်းလှသဖြင့် မိုးကြိုးထဲမှန်သော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နောက်သို့ လှုပ်ရှားသိမ်းယိုင်၍ သွားလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ အစ်မကြီးတော့ မိဖုရားကြီးကို သွားပြီ၊ အားလုံးအဖြစ် အဖျက်တွေကို ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်တော့မယ်”

“အို - မပြောရဘူး၊ မပြောရဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ အစ်မကြီးမပြောရဘူး၊ မပြောရဘဲအပြင် ဒီကိစ္စမှာ အစ်မကြီးနဲ့ တိတ်တိတ်ယားရမယ်၊ ဂါမဟုတ်ရင် အစ်မ ကြီးကို ကျွန်တော် သတ်မှာပဲ အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ရူးပေါက်ပြီး ဘာမဆို လုပ်ပတာမှာပဲ ဒါပေမဲ့ အစ်မကြီးကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောနိုင်ဘူး”

ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ရှုမခါသည် စားပွဲရှိရာသို့ သွားပြီးနောက် အံ့အတွင်းမှ လှုပ်ရှားသော နတ်ကလေးတစ်လက်ကို ဆွဲယူခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် မြို့စားကတော် ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် မြို့စားကတော်၏လည်ပင်းကို ဖျစ်ကိုင်ကာ သေနတ်ပြောင်းဝဲဖြင့် နှလုံးကို တုတ်ထားလေသည်။

“ကိုင်း - အစ်မကြီးတိုက်နေမလား၊ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်မယ်၊ အခုကိစ္စ မှာ ဘာမျှမပြောနဲ့၊ ဘာမျှလည်း မသိနဲ့ ဒီဟာကို ကြည့်စမ်း”

“ပစ်၊ ပိုက် ပစ်လိုက်ရင် ကျေးဇူးပဲ၊ မင်းဟာ ငါ့ဂုဏ်သရေကို ရော ငါ့ဘဝ ကို ရောချက်ဆီပြီ၊ ဖေဖီမပါဘဲ ပြန်သွားရင် ငါ့ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

မင်းသားသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆက်ခနဲတွန့်လှိုက်ပြီးလျှင် သေနတ်ကို နံဘေးသို့ချထားလိုက်ပြီးနောက် -

“အစ်မကြီး သတ္တိရှိပါမယ်”

“မင်းလိုယုတ်မာတဲ့ တစ္ဆေသူရဲနဲ့ တွေ့တဲ့အခါရှိတာပေါ့”

ထိုနောက် မြို့စားကတော်သည် မိမိ၏အဖြစ်အပျက်များကို တွေးမိဟန် ဖြင့် ချုံးပွဲချင်ကြွေးလေ၏။ ထိုအခါ ရှုမခါ၏မျက်နှာသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းသွား

ပြုလုပ် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြို့စားကတော်၏ လက်မောင်းရင်းများကို ယုတ် ချစ်တိုင်းလေသည်။

“အစ်မကြီးဟာ မိဖုရားကြီးကို တကယ်အမှန်ချစ်ခဲ့လို့ရှိရင် သူ့အရှက် အတွက်မှာကို ကာကွယ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ မပြောပဲနေပါ အစ်မကြီးရယ်။

ဒီတာမျှဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မိဖုရားကြီးပြောရင် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အားလုံးဟာ ဘာဖြစ်ကြမလဲ သိလားဟင်၊ အစ်မကြီးကို အခုလို ကျွန်တော်လိပ်ရ

တာ ကျွန်တော်များတယ်ဆိုတာ သိပါတယ် အစ်မကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်သာ တော့လုပ်ရတာပဲ အစ်မကြီးရဲ့ အခု (၂) ရက်အတွင်း အကြံအကျယ် တစ်ခုခုဖြစ်

မယ်အစ်မကြီး အဲဒီအခါမှာ ဖေဖီကို ကျွန်တော်နဲ့အတူရှိနေချင်တယ် အစ်မကြီး။ ကျွန်တော်ဟာ ရောက်ကမ်းပါရဲကထိပ်ဖျားအစွန်မှာ ရောက်နေတယ်။ ဒီအခါမှာ

သည်လောက်မှ ကျွန်တော်ရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမှုကလေးတစ်ခုအတွက် ကျေးဇူးမပြုနိုင် နူးလား။ ကျွန်တော်ကို နောက်ဆုံးအစွင့်အရေးတစ်ခုပေးစမ်းပါ အစ်မကြီးရယ်။

ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတောင်းပန်ပါတယ်”

မင်းသား၏အသံများမှာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ အကယ်ပင် မျက်လှိုက်လှဲလှဲတောင်းပန်သည့်ဟန်အမှအရာရှိလေသည်။

“ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“မခက်ပါဘူး အစ်မကြီးရယ် အစ်မကြီးမဆောင်ရွက်ပေးရင် အလွယ် အလေးပဲ၊ စောင့်နေတဲ့ မြင်းရထားဆီကို ပြန်သွားပြီး အစ်မကြီးသိတဲ့ ဝေခွဲဆိုင်

တစ်ဆိုင်ကို မောင်းသွားရမယ် ဆိုင်ထဲရောက်လို့ ဝဏကလေးကြောတော့ ဆိုင်ထဲ

ထဲဝင်ထောက်စာရေးကလေးတစ်ယောက်ကို ဖေဖီဆီကို စာတစ်စောင် သွား

အရေးပေးပါဆိုပြီး လွှတ်လိုက်။ သည်တော့ ဖေဖီကို မတွေ့ခဲ့ရဘူးဆိုပြီး စာရေး

အလုပ်ပြန်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ဖေဖီဟာ အစောင့်ခိုင်းထားခဲ့တာ မစောင့်ပဲနဲ့ သူ

တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားပြီဆိုတာ အစ်မကြီးပြောနိုင်တာပေါ့”

၃၆ ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုခဏ၌ ရှုဒေါသသည် သူ၏အတွင်းအိတ်ထဲမှ ငွေဝတ္တုတစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

“ဟောဒီမှာ ဖလောရင့်ဒါး၊ ၅၀၀၅၅ ဒီငွေတွေကို မြင်းရထားသမားအဖ လိုက် သူဟာ နှုတ်ဘာမျှမသိပဲ နှုတ်လုပ်လိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ အကြောင်းတစ်စုံ တစ်ရာဖြစ်လာရင် “ခရက်ဖစ်” ဆီကိုသွားလို့ပြောလိုက် ဟိုက ဘာလုပ်မယ်ဆို ထာညွှန်ကြားလိမ့်မယ်။ အမတ်ကြီးကတော်ကိုတော့ ဆိုင်ထဲမှာ အိမ်မကြီးမက ဝင်ပြီး ဝေးဝယ်နေတဲ့အခိုက် မေရီဟာ ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိဘူးလို့ ပြောတာ ပေါ့။ ကိုင်း အိမ်မကြီးအရအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဒီဟာပဲ ပြောတတ်တယ်။ သန့်ဘက် ခါကျရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အမတ်ကြီးကတော်ကို သွားပြီးတွေ့မယ်။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်ဆိုတာ ကတိပေးပါအိမ်မကြီးရယ်”

မဟာနွယ်မဟာမျိုးများအပေါ်တွင် ဂုဏ်ပျက်မည်စိုး၍ တစ်ကြောင်းမိမိ ငြင်းပယ်သော်လည်း၊ ရမည်မဟုတ်သည်ကို သိသဖြင့် တစ်ကြောင်း နောက်ဆုံး၌ မြို့စားကတော်သည် ကတိပေးလိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါ ရှုဒေါမင်းသားလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် -
“အင်း ... အခုမှဘဲ စိတ်အေးရတော့တယ် အိမ်မကြီးရယ်” ဟု လိုက် လိုက်လှဲလှဲပြောဆိုကာ ဦးခေါင်းကို အတန်ငယ်ညွတ်၍ မြို့စားကတော်အား ပထမအကြိမ် နှမ်းရှုပ်လိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ အိမ်မကြီးရယ် ဒီတစ်ခါလောက် အိမ်မကြီးကို လိုက်လိုက် လှဲလှဲကျေးဇူးတင်ဘူးတာမရှိသေးဘူး။ ကိုင်း ပြန်ပေတော့ အိမ်မကြီး ကျွန်တော် လမ်းပြမယ်”

သို့နှင့်ရှုဒေါသသည် မြို့စားကတော်အား လာခွဲသောလမ်းအတိုင်း သံတံဆိ ကလေးသို့ အရောက်ပြန်၍ ငိုလေရာ ဝမ်းနစ်ကြာလတ်သော် မြင်းရထားအနီးသို့ ရျဉ်းကပ်မိလေ၏။ ထို့နောက် မြို့စားကတော်သည် “ကော(လ)မတ်ကတ်” ဖျော့ “ရီဒက်” ခေါ် တိုက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ မောင်းရန် ရထားသမားအား အမိန့်ပေးလေ၏။ ထို့ပြင် မြင်းရထားသမားကိုလည်း ယနေ့ဖြစ်ပျက်သမျှ အဖြစ်အပျက်များကို မည်သူအားမျှမပြောရန်နှင့် တစ်ခါတည်းစိတ်ထဲမှ မေ့ပျောက်လိုက်ရန် ပြောလိုက် ပြီးလျှင် ဖလော်ရင့် ၅၀၀ တန် ဝတ္တုများကို ပေးလိုက်လေ၏။

“ဒီကနေ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဘယ်သူမျှ မပြောရဘူး။ နှုတ်လုပ်စေရမယ်နော်”

“မပြောပါဘူး သခင်မ စိတ်ချပါ”

“ဒီဟာတင်မကသေးတူး စိတ်ထဲက ပါတစ်ခါတည်း မှေးပစ်လိုက်ရမယ် ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီ သခင်မ”

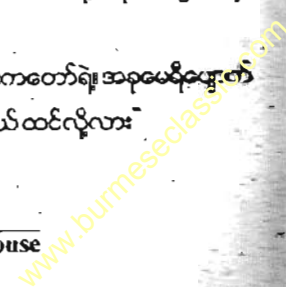
ထို့နောက် မြင်းရထားသည် ကော(လ)မတ်ကတ်ခေါ် တိုက်ဆိုင်များရှိ သော မျှေးသို့ အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း မောင်းနှင်သွားလေရာ “ရီဒက်” ကုမ္ပဏီရှေ့ တွင် ရထားဆိုင်ကလေး၏ ရီဒက်ကုမ္ပဏီတွင် မင်းသားမှာ ကြားလိုက်သည့်အတိုင်း အန်ဆောင်ပြုလုပ်ခြင်းတို့သည် ကား ရိုးလွန်းလှသည်ဖြစ်၍ အထူးဖော်ထုတ် အနုသားရန် မလိုတော့ပေ။

ထို့နောက် မြို့စားကတော်သည် မြင်းရထားကို ဝက်ဆီရာအိမ်တော်သို့ အပြန်မောင်းနှင်စေ၏။ အိမ်တော်သို့ ရောက်သောအခါ ရီဒက်ကုမ္ပဏီရှေ့၌ ရထား တို့ ခပ်ပြီးနောက် ဆိုင်အတွင်းသို့ မိမိကိုယ်တိုင်ဝင်၍ လိုချင်သောပစ္စည်းများကို အတ္ထဝယ်ခြမ်းလျက်ရှိစဉ် မေရီမှာ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားကြောင်းနှင့် စိတ်ထဲ ထားသည့်အတိုင်း ပြောဆိုလေ၏။ ထိုသတင်းစကားကို ကြားရသော အခါ အိမ်သူ အိမ်သားများနှင့် တကွ အစေ့များပါ မေရီအတွက် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ကာ နေမထိ ဆိုင်မသာဖြစ်ကြကုန်၏။ အမတ်ကြီးကတော်သာလျှင် ငြိမ်သက်အေးအေးသော အမူအရာကို ပြနိုင်လေသည်။

အမတ်ကြီးကတော်က တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် -

“သိပ်ပြီးလည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မြို့စားကတော်ရယ်။ အခုလိုဖြစ်ရတာ မြို့စား ကတော်အဖြစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ် မေရီဟာ မင်းသားကလေးဆီ မှူး ရောက်သွားသလားမှ မပြောတတ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ ရောက်သွားခဲ့ရင် ဆီးသားဘက်ကတော့ တာဝန်မကင်းပေဘူးပဲ”

(ဟန်ဆောင်လျက်) “နေပါဦး အမတ်ကြီးကတော်ရဲ့ အခုမေရီဖျော့ ကို သူ့ဘာနဲ့ ကိုယ်တော်ကလေးနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး နေတယ် ထင်လို့လား”

၃၈ ၈ ၁၇၆၆၆၆

ဟုတ်တာပေါ့ပြီ။ ပြီးတော့ ကတော် မသကာရောတွေ အများကြီးရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဘာတတ်နိုင်သလဲ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ဘူး။ လူတွေ သိရင်တော့ ကျွန်မတို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို ဝိုင်းပြီး မေးခေါ်ကြတော့မှာပဲ။ အခုတော့ အစေခံတွေ ရန်ကင်းကို ပထမပိတ်ရလိမ့်မယ်။ အခုအခါ အရေးအကြီးဆုံး အချက်က ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နေဖို့ပဲ။ ကိုင်း အစေခံတွေ နှုတ်လုပ်ဖို့ အတွက်တော့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ရတော့မှာပဲ။

တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် မေရီ၏ အပ်မ ဟန်နာသည် ရွှေ ငွေ လက်ဝတ်လက်စား ထည့်သော သေတ္တာကလေး တစ်လုံးနှင့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကိုင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

(အမတ်ကြီးကတော်) "ဘာလဲဟဲ့သမီး၊ ဘယ်က သေတ္တာကလေးလဲ" (ဟန်နာ) "ညီမလေး အခန်းကို ရှာတော့ သူ့အခန်းထဲက တွေတာပဲ"

ဟင်္ဂါ
"စာရွက်ကကော"

"စာရွက်ကလည်း သူ့စားပွဲပေါ်က တွေတာပဲ"

"မှန်းပြောင်း စာရွက်ကို"

စာရွက်ပေါ်တွင် မေရီ၏ လက်ရေးဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသား ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်မ၏ ရှစ်မာပီ
ဤစာကို ရသော အချိန်၌ ကျွန်မသည် ဒင်းနဲ့ ဖြစ်ထဲ၌ ရှိနေပါသည်။

မေရီ

ထိုအခါ အိမ်သားတစ်စုသည် မေရီအတွက် ဝိုင်းဝန်းစီမံမကင်း ဖြစ်ကြလေ ၏။ သို့သော် အမတ်ကြီးကတော်က -

"အလကား လိမ်တုံ့စာပါကွယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး။ ဒီစာ သက်သက် တို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်တာပါ။ မေရီဟာ ဘာမျှ မဖြစ်ဘူး။ ဒီကနေ့ည ပြန်လာမှာပါ" ဟု ပြောဆိုကာ ခပ်အေးအေးပင် ရှိနေခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် လက်ဝတ်လက်စား ထည့်သော သေတ္တာကလေးကို သော နှင့် ဘယ်ထားသဖြင့် အတင်းချိုးဖို့ ဖွင့်ရ၏။ အတွင်း၌ ကား ကလေး တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံကို တွေ့ရကာ ဓာတ်ပုံမှာ ရှုခေါ်မင်းသား သုံးခါလယ် အရွယ်က ရိုက်ထား ထည့်စာတ်ပုံ ဖြစ်လေသည်။ ထိုဓာတ်ပုံမှာ မင်းသား မေရီအား အရင်လက်ဆောင် အဖြစ် ဒေသ၌ မေရီသည် မိမိလက်ဝတ်လက်စားများ ထည့်သော သေတ္တာထဲတွင် အမြတ်တန်း သိမ်းဆည်းထားဟန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

"ကိုင်း... မြို့စားကတော် ဖြစ်ပြီး အမှုကို ပြောနေလို့ အကြောင်းမထူးဘူး။ တွန့်မပြောသလို လုပ်ပေတော့"

"ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ အကြံပေးပါဦးရှင်"

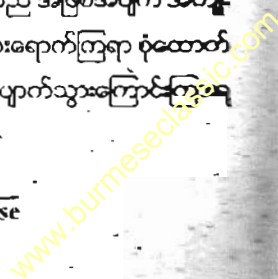
"မြို့စားကတော် ဒီကပြန်သွားရင် ဟုတ်နန်းတော်သွားပြီး မင်းသား စာလေး ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သာ သတင်းနားထောင်ပေးစမ်းပါ"

"ကောင်းပါပြီ အမတ်ကြီးကတော်"

မြို့စားကတော်သည် ဗက်ဆီရာ အိမ်တော်မှ ထွက်ခွာပြီး နောက်တိုက်ပါ "မိဒုဗစ်" ခြံသို့ ပြန်ရန် ချိန်းဆိုထားသော်လည်း မပြန်ဖြစ်ပီအာနာမြို့ ၌ပင် တစ်ညညှိ ဖိပ်၍ နေရ၏။ မိမိ၏ အစေခံမဂျင်နီအား လွှတ်၍ စုံစမ်းစေရာ မဂျင်နီသည် ကြောမီပြန်ရောက်လာပြီး နောက်မင်းသားကလေးမှာ ဟုတ်နန်းတော်တွင် မရှိပဲ "လူဝင်ဝတ်နယ်တွင် တောကစားထွက်လျက် ရှိကြောင်း သတင်းရရှိလာခဲ့၏။ သို့သော် မြို့စားကတော်ကမူ ထိုသတင်းကို အလျဉ်းမယူကြည့်ချေ။

၂နာရီ ၃နာရီ ခန့်မျှ ကြာသောအခါ အယ်လက်ဇန္ဒြီထိုသူ ရောက်လာ၍ မေရီပျောက်သွားခြင်းမှာ ယခုအခြေအနေအရ အရေးဖြင့် အလွန်စိုးရိမ်ဖို့ ကောင်း ကြောင်း ပြောသောအခါ မိသားတစ်စုတို့လည်း အမြန်နီးနော့တိုင်ပင်ကြလျက် ဤကိစ္စကို လျှို့ဝှက်သော ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာ စုံထောက်မင်းကြီးထံ သွား၍ အကြောင်းကြားရန် သဘောတူကြလေ၏။

သို့နှင့် အယ်လက်ဇန္ဒြီနှင့် မြို့စားကတော်သည် အဖြစ်အပျက် အတိုင်း အကြောင်းကို တိုင်ကြားရန် စုံထောက်မင်းကြီးထံ သွားရောက်ကြရာ စုံထောက် မင်းကြီးသည် မေရီနှင့် မင်းသားကလေးပါ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်သွားကြောင်း ကြားရ သောအခါ စုံထောက်မင်းကြီးက မြို့စားကတော်အား -

“အခုအမှုမှာ ကျွန်တော်အရေးယူဖို့အင်မတန်ခဲယဉ်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“အမှုက သာမန်လူပျောက်မှုဟုတ်ပါဘူး”

“အမတ်ကြီးကတော်ဗက်ဆီရာရဲသမီးမေရီဗက်ဆီရာ ပျောက်နေတာ အထင်အရှားပဲရှင်။ ရှင်တို့လျှို့ဝှက်တဲ့ ပုလိပ်စုံထောက်ဘက်ကမှ မရေးမယူရင် ဘယ်သူက ယူဦးမှာလဲ”

“အကြောင်းက ဒီလိုရှိပါတယ် မြို့စားကတော် အမတ်ဦးက မြို့စား ကတော်အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စဖြစ်နေတဲ့အပြင် မင်းသား ကလေးနဲ့ပတ်သက်နေတာ အိမ်တော်က ချစ်ရေးကြိုက်ရေးနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့အမှု အခင်းမှန်ရင် ကျွန်တော်အရေးမယူပုံပါဘူး”

ထို့နောက် အယ်လက်ဇန္ဒြီနှင့် မြို့စားကတော်တို့လည်း စုံထောက်မင်း ကြီးနှင့် အတော်ကြာ အတိုက်အခံပြောဆိုလျက်ရှိကြကုန်၏။

စုံထောက်မင်းကြီးသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားပြီးနောက် မကြာမီ ပြန်ရောက်လာ၍ မင်းသားစာလေးသည် ဝိအာနာမြို့တော်နှင့် များစွာမဝေးသော (အလန်)ခေါ်ရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိနေသည်ဟု သတင်းရကြောင်းနှင့် မြို့စား ကတော်အား ပြန်ကြားပြောဆိုလေသည်။

သို့နှင့်အယ်လက်ဇန္ဒြီနှင့် မြို့စားကတော်တို့လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မတတ် နိုင်သဖြင့် စုံထောက်ဌာနမှပြန်ခွဲရလေ၏။ တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာလတ်သော် မြို့စား ကတော်ထံသို့ သူ၏ခင်ပွန်းမြို့စားကြီးထံမှအရေးကြီးသောကိစ္စရှိ၍ မိရာ ရထားနှင့် အပြန်လိုက်လာရန် ကြားနန်းတစ်စောင်ရရှိလေရာ မြို့စားကတော်သည် ဝိအာနာ မြို့မှ နောက်ဆုံးထွက်သော မီးရထားနှင့် သူ့မယောကျ်ားထံ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ မြို့စားကတော်သည် မိမိထံ မင်းသားကလေး က လျှို့ဝှက်စွာအပ်နှံထားသော သံသေတ္တာကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံစဉ်းစားလျက်ရှိလေ၏။ ဤသေတ္တာအတွင်း၌ စာရွက်စာတမ်းများပင်ပါလေ သလော။ ပါရှိက သူတို့အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်ပေးသော သမီး ရည်းစားစာများပင်ဖြစ်လေသလော စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင် ရှိခဲ့၏။

သူ၏ယောကျ်ားကိုမှ ထိုသေတ္တာကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ လေသံမျှပင်

ထို့နောက် မြို့စားကတော်သည် သူ၏ခင်ပွန်း မြို့စားကြီးနှင့်အတူ “ခင်တန်”ခေါ်ဖောရွာကလေးသို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

သို့နှင့်လန်နဝါဇီလဂုဝရက်နေ့တိုင် ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုနေ့မှာ ဆီးနှင်းများ ဆူသပ်သော မနုဗြစ်သဖြင့် မြို့စားကတော်သည် အိပ်ရာမှမထသေးပဲ ခုတင်ပေါ် တွင် အိပ်ရာမှထရန်ပျင်းရိလျက်ရှိစဉ် အခန်းကွင်းသို့ ဂျင်နီပင်လာ၍ မြို့စားကတော် အား အိပ်ရာမှဖိစီးလေသည်။

“ထပါသင်မထပါ မြို့စောက်ကမကောင်းတဲ့ သတင်းတွေ ရောက်လာပါ သည်”

“ဘာလဲ ဂျင်နီ၊ အလန်တကြားအေ၊ အင်မတန်အေးလွန်းလို့ အိပ်ရာက ထမနေတာ ဘာဖြစ်လို့လာပြီးနောက် ယောက်ျားရတာလဲ ဘာသတင်းပဲ”

“ကိုယ်တော်ကလေး သတင်းပါ သခင်မ၊ ကိုယ်တော်ကလေး ဆုံးရှုံးပြီ ခဲ့ သူရား”

“ဟဲ့ ... ဘာပြောတယ် ဂျင်နီ ... ဘာ”

“ကိုယ်တော်ကလေး ဆုံးရှုံးပြီတဲ့ သခင်မ၊ အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး သတင်း တွေဖက်ပါဦး”

“ဘယ်မှာတဲ့လဲဟဲ့ အလန်မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး သခင်မ မယ်ယာလင်ရွာမှာတဲ့”

မြို့စားကတော်သည် ညဉ့်ရံကိုချွတ်၍ စည်ခံအင်္ကျီရှည်ကြီးကို လျင်မြန် စွာထပ်ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့မကြည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ကကြည့်ခန်းရှိ တံခွန် ကား သတင်းစာများသည် ပုံလျက်ရှိလေရာ သတင်းစာတိုင်း၌ပင် ရှေ့မှတ်နာ မှတ်နာများ၌ ဘောင်အနက်များခတ်ကာ “အိမ်ရှေ့မင်းသားနတ်ရွာစံလွန်ခြင်း” ဟူသော စာလုံးကြီးများကို ထင်ရှားစွာတွေ့ မြင်ရလေသည်။ မည်သို့ပင်ပုံစံအမျိုး မည်မျှ၍ သတင်းအကျယ်မပါမယ်ယာလင်ရွာတွင် အပယ်ထွက်စဉ်၌ ထောက် စာ သေနတ်ထိမှန်သေဆုံးသွားသည်ဟု အပြက်မျှသာ ရေးထားစေကြလေ

၄၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

သည်။ မြို့စားကတော်သည် ထိုစာလုံးများကိုမြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သတင်းစာကိုမျှ ဆက်လက်၍ မဖတ်နိုင်တော့ပဲ ရှေးချစ် ငိုကြွေးရှာလေ၏။

ထိုအခါ "ဝိအာနာ" မြို့ပေါ်နှင့်တကွ ရွာနီးချုပ်စပ်ပါ ကောလာဟလ သတင်းအမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။ မင်းသားအား မတော်တစေ ထိမှန်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့ကလည်း မိမိကိုယ်တိုင်မိမိပစ်သတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဤကိစ္စတွင် "ဗရာဂန်ဇာ" အမတ်ကြီး ပါဝင်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုးပြောဆိုလျက်ရှိကြကုန်၏။ သံတင်းစာများကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အမျိုးမျိုးထင်ကြေးများပေးပြီးလျှင် မဟုတ်မမှန်သောမူများကို ဖော့တောကြံဆကာ ရေးသားကြကုန်၏။

မြို့စားကတော်သည် ရှုဒေါမင်းသားနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ဗက်ဆီရာအိမ်တော်သို့သွားရောက်ကာ မေရီအား မြင်းရထားပေါ်၌ထားခဲ့စဉ် တစ်ယောက်တည်း မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်သွားသည် မသိကြောင်း အမတ်ကြီးကတော်အား လှည့်ဖျားပြောဆိုနေသည့်အချိန်၌ မေရီသည် မယ်ယာလင်ရွာကလေးဆီသို့ သွားသော မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်တွင် မင်းသား၏ ကျွန်ယုံတော်တစ်ယောက် စောင့်ကြပ်ကာ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

မင်းသားမှာ ထိုအလျင်နာရီခန့်စော၍ မယ်ယာလင်အမဲပစ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ဝိအာနာမြို့မှ မထွက်မီကပင်တင်ကြို၍ "လူဇင်ဗတ်" မြို့တွင် ရှိနေသော သူ၏ဇနီးသည် စတီမိန်မင်းသမီးထံသို့ မိမိသည်မယ်ယာလင် အမဲပစ်စခန်းတွင် ဥရက်မျှအမဲပစ်ရင်း နေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ဇန်နဝါရီလ ၃၀ရက်နေ့တွင် ချိန်းဆိုထားသော ညစာစားပွဲသို့ ဆက်ဆက်ပြန်လာမည့် အကြောင်းပါရှိလေသည်။

မေရီ၏ မြင်းရထားသည် မယ်ယာလင် အမဲပစ်စခန်းရှိ အိမ်တော်သို့ ရောက်သောအခါ ရှုဒေါ၏ ဘဏ္ဍာစိုးလော့ချက်သည် မေရီအား အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အိမ်ပေါ်ထပ်အခန်းအတွင်းတွင် မင်းသားရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ထိုအခါမှချစ်ခင်သော သမီးရည်းစား ဥယောက်တို့မှာ စိတ်ချလက်ချတွေ့ဆုံရှင်ကြလေသည်။

သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်တို့ကား ထိုအခါမှ မိမိတို့စိတ်ထင်သလောက် ဆွေဆုံကားပြောဆိုခွင့်ရသဖြင့် ထို "တောအိမ်တော်" အထက်ထပ်တွင် တစ်နေ့ နှစ်တစ်ညညှိမျှ နေကြ၏။

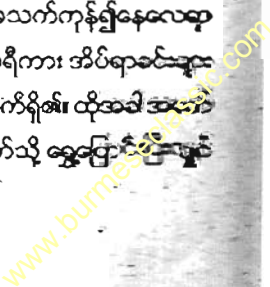
ဇန်နဝါရီလ ၂၉ရက်နေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ အမဲပစ်အိမ်တော်သို့ မင်းသား၏ အပေါင်အဖော်များနှင့် မှဆိုးများသည် နောက်တစ်နေ့အမဲပစ်ထွက် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ရောက်လာကြ၏။ သို့သော် ရှုဒေါသည် ထိုနေ့တွင် အအေးမိ၍ ဖျားနေကြောင်း ဧည့်သည်များအား ပြောကြားရန် အမိန့်ရသည့် အတိုင်း ဘဏ္ဍာစိုးလော့ချက်သည် ဧည့်သည်များအား ပြောကြားလေသည်။

နှစ်ယောက်အတွက် ညစာကို ထိုညတွင် လော့ချက်က အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာ၏။ ထိုအခါ မင်းသားက နောက်တစ်နေ့နက် ဂုနာရီတွင် လာရောက်၍ မိမိ အအိပ်ရာမှ ချိန်းရန် ပြောကြားပြီးလျှင် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။ ထိုညတွင် အမဲပစ်လူတစ်စုအတွက် ညစာကို လော့ချက်က ကြည့်ရှုစီမံ၍ ကျွေးမွေးလေရာ အမဲပစ်သမားများသည် အောက်ထပ်တွင် ထိုညညှိတစ်ညညှိလုံး သောက်စားဖူးယစ်ကာ ရှိနေကြကုန်၏။

ချိန်းရက်သော ဂုနာရီ အချိန်သို့ရောက်သောအခါ "လော့ချက်" သည် မင်းသားအား ချိန်းရန် အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ရာ အခန်းတံခါးမှာ အံတွင်းမှ သော့ခတ်၍ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တံခါးကိုခေါက်လေ၏။ ညင်သာစွာ ခေါက်၍ မရသောအခါ ပြင်းထန်စွာ ခေါက်လေ၏။

သို့သော် အခန်းတွင်းမှ အသံတစ်စုံတစ်ရာမကြားရချေ။ ထိုအခါ လော့ချက်သည် စိုးရိမ်၍ လာသဖြင့် "ဟိုယို" အမည်ရှိ အမတ်ကြီးတစ်ဦးအား သွား၍ ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် နှစ်ဦးသားတို့သည် တံခါးကိုကိုယ်လုံးရိုက်ကာ အတင်းဖွင့်ကြလေ၏။

အခန်းအတွင်း၌ကား ရှုဒေါမင်းသားသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် ဟက်လက်လန်ကာ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ တစ်ခြမ်းမျှ ကြွေမှုလျက် အသက်ကုန်၍ နေလေရာ ထက်ထဲတွင် (၆) လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်ထား၏။ မေရီကား အိပ်ရာခင်း၌ အောက်၌ ဦးခေါင်းတွင် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးလျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ အမတ်ကြီး "ဟိုယို" က မေရီ၏အလောင်းကို အခြားအခန်းဘက်သို့ ဆွေပြောင်းပြီးလျှင်

အခန်းကို သော့ခတ်၍ထားရန် ပြောသဖြင့် လော့ချက်သည် အမတ်ကြီးအိမ်ထဲ
သည့်အတိုင်း မေရီ၏ အလောင်းကို အခြားအခန်းသို့ ပြောင်းလှောင် အခန်းကံခါးကို
သော့ခတ်၍ထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အမတ်ကြီးသည် အိမ်ထောင်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကာ
ပင်းသား၏ အခေါင်းအစော်များအား မင်းသားသည် အစော်ပင်များနှင့်သဖြင့်
မည်သူကိုမျှ မမတူခွင့်ကြောင်း သိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဘုရင်ကြီးကို အကြောင်းကြား
၍ နန်းမဟက်မှ ဘုရင်သမားတော်ကြီးကို ဖော်ရန် သနပ်ပင်ဖြည့်သို့လွှားစေရာတံရံပုံ
ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေ၏။

ဘို့နှင့် အမတ်ကြီးသည် " ပြုသို့ အဖောတလျှင် သွားရောက်ကာ
နောက်ဖုံးပွင့်ပေါ်ကြောက်ဖက်ဖွယ်ကောင်းသော သမားဆိုးကြီးကို ဘုရင်ကြီး
နှင့် နန်းအား မပြောကြားတင်လျှောက်ပါဟော့၏။ ဘိသိ သဘုရင်မိုးပြုတ်၏ အခန်း
တော်အရ ဝိအာနာဒြိဂွင် နာယုတ်ကပ်ရာအသံ နန်းသို့ သမားတော်ကြီးဖြစ်သူ
ဒေါက်တာ ဝိဒါဟိတသည် ပတ်သားလင်ရွာ မပစ်ပစ်အစ အိမ်တော်သို့ မှူးလ်မျှင်း
လှိုက်ပါသွားလေ၏။

သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာ ဝိဒါဟိတသည် ဘုရင်အိမ်နိတော်ဖြင့်
ပတ်သားလင်အိမ်ကန်သို့ ဘဏ္ဍာစီးလော့ချက်နှင့် မှူးလ်မျှင်းသို့ ပိုက်ပါသွား
ရလေ၏။ အိမ်တော်တွင် ရန်ခဲသော့ကို လည်း အမတ်ကြီး "ဟိုကို" ကံမှ ရရှိခဲ့လေ
သည်။

အိမ်တော်သို့ ရောက်၍ အပေါ်ထက်အခန်းကို ဖွင့်မိသောအခါ ဆရာဝန်
ကြီးသည် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရ၏။

ညဏ္ဍာစားကြောင်းပေးကုန်ကို မှူးလ်မျှင်းနှင့် နှစ်လတိုင်ပင်ရိနေရာ ရုပ်ပိန်
အရက်ပုလင်း ပွက် ခုလုံးတို့ကိုလည်း မှူးလ်မျှင်း၏။ ဂျူးဟေးတိုင်တက်လုံးမှာ ဂျွန်ကြီး
ပေးပြီးလျှင် ဂျူးလျှက်ရှိ၏။

အိမ်ခန်းအတွင်း၌ ကားပရန်ဒီဝဲတို့ထားသော ဇန်ချိုက်တစ်ခု၌ အုန်းပိန်
ပစ်တက်အပြုနှင့် ကွေ့ရာ ဆရာဝန်ကြီးသည် အခန်းကြောပိအတွင်း ဘုရင်ကြီး
ဆောက်လာမည်စိုးသဖြင့် ဘုရင်ကြီးမပြင်စေရန် မှူးလ်မျှင်းသားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆရာဝန်ကြီးသည် မင်းသားအိမ်ထဲဝင် မှုဒက်ရာကို ဆေး
ပြုပြီးလျှင် လော့ချက်၏ အကူအညီဖြင့် ကောင်းစွာပြင်ဆင်ပြီးနောက် အဝတ်
အစားအဆင်ပြေသော သင်္ကန်းစွာ ရုပ်ပတ်စည်းနှောင်ပြီးလျှင် အိမ်ရာပေါ်မှ သွေးများ
အစည်းဆေးကြောသုတ်သင်ကာ သန့်ရှင်းစွာပြုပြင်ထားလေ၏။

မင်းသားသည် အလောင်းကို ပြုပြင်ပြီးနောက် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်
အတူတူတို့သည် မေရီအလောင်းရှိရာအခြားအခန်းဘက်သို့ ကူးသွားလေ၏။
အခန်းတွင်း၌ မေရီ၏ အလောင်းသည် ဆိုဗာတစ်ခုပေါ်၌ ရှိနေလေသည်။ ထိုအခန်း
အောက်ရာများကို စည်းနှောင်ပြင်ဆင်ရန် အတန်ငယ်မှောင်၍နေသဖြင့် ဆရာဝန်
ကြီးနှင့် လော့ချက်တို့သည် မေရီအလောင်းကို အခြားအခန်းလွတ်တစ်ခုသို့ ရွှေ
ကြွယ်၏။ ထိုအခန်းမှာ ဘိလိယက်ကစားခန်းဖြစ်၍ လူနစ်ယောက်တို့သည်
အလောင်းကို ဘိလိယက်ခုံပေါ်သို့ တင်ကြလေသည်။

မေရီ၏ ဦးခေါင်းမှ ဒက်ရာများကား ရှုဒေါ်၏ ဒက်ရာများကဲ့သို့ မပြင်းထန်
ထူထပ် ဖျက်နာမှာ ဖျက်လုံးတစ်ဖက် ထွက်သွားသည်မှာ တစ်ပါး ရုပ်ဖျက်ဆင်းပျက်
အလှပေ၍ သို့ဖြစ်၍ ဆရာဝန်ကြီးသည် မေရီ၏ ဒက်ရာများကို တတ်နိုင်သမျှ ပြုပြင်
ဆေးလေသည်။

အလောင်းနှစ်လောင်းကို ကောင်းစွာပြင်ဆင်ကြပြီးနောက် နာနီဝက်ခန်
ကြာလတ်သော် ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် တိတ်တုဆိတ်ရောက်လာရာ လော့ချက်
သည် အဖြစ်အပျက်အကျိုးအကြောင်းကို အစမှအဆုံး ပြန်ပြောလေ၏။ ဘုရင်ကြီး
သည် တံခါးကိုဖို့၍ရပ်ကာ သားတော်မင်းသား၏ အလောင်းကို တစ်ချက်မျှစိုက်၍
ကြည့်ပြီးနောက် -

"အင်း... သြစကြေးလျှင် ညွှန်နန်းလျှာတစ်ယောက်တော့ သွားရာပေါ့
ဒေါက်တာ"

"မှန်ပါအရင်မင်းမြတ်"

"လူဆိုတာ မွေးလာကတည်းက သေရမှာမလွဲပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အကျိုးရှိသော
သက်သက်အသေဆိုးသေရတာကိုတော့ တွေးပြီးနောက်လိုက်လေ ဒေါက်တာ
မယ်"

"မှန်ပါတယ်၊ အသေဆိုးသေရတာကို ဝမ်းနည်းစရာပဲအခု"

“တွေ့ပြီးဆွေးနော့လို့လည်း ဒီအပူအေးမှာ မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ၊ သူတော်ကို တစ်ခမ်းတစ်နား ဆောင်ရွက်ဖို့အရေးကလည်း ရှိနေသေးတယ်။ အလောင်းကို တာရှည်ခံအောင် ဆေးဗိမ်းပြီး ငြို့ကိုသာ ယူခဲ့ပေတော့။ ငြို့တော်မှာ မင်းခမ်းနားနား အဆောင်အယောင်နဲ့ ခန်းနားအောင် စီမံသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ရှိသေးတယ်”

“မှန်ပါအရှင်”

“မိန်းကလေးခွဲအလောင်းကိုတော့ ဘယ်ကိုရွှေ့ပြောင်းရမယ်ဆိုတာ အမိန့်ကို နာခံကြပေတော့”

ထို့နောက် ဘုရင်ကြီးလည်း သားတော်အလောင်းကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်ပြီးသော် ငြို့တော်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

ငြို့စားကတော်သည် “ဝီအာနာ” ငြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး နောက်မကြာမီ သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာဝီဒါဟိုဖာသည် ငြို့စားကတော်ထံလာရောက် တွေ့ဆုံလေသည်။ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ရှုဒေါ့မင်းသား တူးဆန်းစွာသေဆုံးခဲ့သည့် အတွက် ယူကြုံးမရဖြစ်နေသော ငြို့စားကတော်အား စာပေဝန်ကြီးသည် စိတ်ပြောင်းအောင် အမျိုးမျိုးပြောင်းဖျေပြောဆိုပြီးနောက် အနည်းငယ်မျှစိတ်ငြိမ်သက်သွားသောအခါ ဆရာဝန်ကြီးက -

“ငြို့စားကတော်က ကျုပ်သီချင်တာတစ်ခုပဲရှိပါတယ် ငြို့စားကတော်၊ တစ်ဆိတ်တော့ ဖူးပြုပြီး ပြောနိုင်ရင် ပြောစမ်းပါ”

“ဘာပါလိမ့်ဆရာရယ်၊ ကျွန်ုပ်သိတာမှန်ရင် ပြောပါမယ်”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး မင်းသားကလေးမသေခင် ငြို့စားကတော်နဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ရဘယ် မဟုတ်လား”

ငြို့စားကတော်သည် စကားပြောရန် ခပ်ရွံ့ရွံ့နေသည့် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

“ကျုပ်ပေးတာပြောသာပြောပါ၊ ငြို့စားကတော်၊ ဟုတ်တန်နားတော်တစ်ခုလုံးမှာ အားလုံးသိနေကြပါပြီ။ ငြို့စားကတော်က မင်းသားရဲလူယုတ်ကြီးဖြစ်ပြီး မေရီကို နောက်ဆုံး ဟုတ်တန်နားတော်အထိလိုက်ပို့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း လျှို့ဝှက်တဲ့ စုံထောက်ဘက်ဌာနက အားလုံးသိပြီးနေပြီ”

“ဟင် - သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်ပိတ်ဖို့ အခက်သားကလေး ငြို့စားကတော်၊ ငါတော်နဲ့မေရီတို့ ပီးသွားတဲ့ မြင်းရထားသမားကို ဖမ်းမိလို့ သူက အားလုံး ငြို့စားကတော်ပေးတယ်”

“ဪ - ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒီတော့ ငြို့စားကတော်ဟာ မင်းသားနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ရတဲ့ လူပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ဒါကြောင့် ရှုဒေါ့မင်းသားဟာ အဲဒီအချိန်အခါတုန်းက သူ့ ကြည့်ရတာ နောက်လို နဂါးအတိုင်းပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ပဲလား”

“သူ့ ကြည့်ရတာ အင်မတန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားတဲ့ လက္ခဏာရှိပါသလား”

“ကောင်းပါပြီ ဒါသိရရင် တော်ပါပြီ”

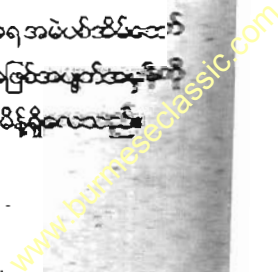
“ဒါထက် ဒေါက်တာရယ်၊ ကျွန်ုပ်မမောင်တော်သေဆုံးပုံအကြောင်း လေးများ သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါဦးရှင်”

“ဒီအကြောင်းတွေကို တိုင်းသူပြည်သားများ အမှန်မသိရအောင် ငြို့စားကတော် ပြီးထားရမယ်လို့ အမိန့်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ငြို့စားကတော် သိရဲ့ မဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ် ဒေါက်တာ”

သို့နှင့် ဒေါက်တာ ဝီဒါဟိုဖာသည် မေရီ၏ အလောင်းကို မည်ကဲ့သို့ လှုပ်သည်ဟုသော အချက်မှတစ်ပါး မင်းသားသေဆုံးပုံနှင့် မိမိဆောင်ရွက်ချက်များကို ငြို့စားကတော်အား ယခင်အခန်းတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပြန်ပြောပြောဆိုခဲ့လေသည်။

မကြာမီလျှို့ဝှက်သောပုလိပ်ဌာနမှ ဘုရင်အမိန့်အရ အမဲဖမ်းဆိပ်တော်တွင် တွေ့ရှိသမျှ စာရွက်စာတမ်းများကို သိမ်းဆည်းလေ၏။ အခြေအပူတော်အမှန်ကို မှုများမသိစေပဲ လျှို့ဝှက်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်ထားရန်လည်း အမိန့်ရှိလေသည်။

သို့နှင့် ဒေါက်တာ "ဝီလာဒါဟိုဇာ" သည် မင်းသား၏ အလောင်းကို တာရှည်ခံစေရန်ဆေးများထိုးနှံပြုပြင်ပြီးသော် ငြိတော်သို့အစောင့်အကြပ်များဖြင့် ပို့ရ၏။ ပို့ပြီးနောက် ငြိတော်သို့ရောက်သောအခါ မင်းနားသော မင်းညီမင်းသား အဆောင်အယောင်တို့ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ဖုတ်ကြည်းသပြုတ်လေသည်။

ထိုအချိန်လောက်၌ မေရီ၏မိခင်ကြီး အမတ်ကြီးကတော်ဝင်ဆီရာ၏ အိမ်တော်သို့ အောက်ပါအတိုင်း လျှို့ဝှက်သော အမိန့်စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာ ၏။ ထိုအမိန့်စာ၌ ဝက်ဆီရာမိသားတစ်စုတို့သည် ဝီအာနာမြို့မှအမြန်ဆုံးထွက်ခွာ သွား၍ ငြိတော်သို့ရောက်သောအခါ ထိုမြို့မှနေ၍ မိမိသမီးမေရီသည် သို့မြို့တွင် ရုတ်တရက်ရောက်ဖြင့် သေဆုံးသွားသည်ဟု သတင်းစာများတွင် ကြော်ငြာရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပါရှိလေသည်။

သို့နှင့် အမတ်ကြီးကတော် ဝက်ဆီရာသည် အိတ်လီနင်ဝန်ထမ်းဖြစ် တော်သို့ရှောင်တိမ်းနေပြေးလျှင် အမိန့်အတိုင်း ထိုမြို့မှနေ၍ မေရီသေဆုံးကြောင်း ကြော်ငြာရလေသည်။ မေရီမှာ မည်ကဲ့သို့ သေဆုံးရသည် အလောင်းကို မည်သည့် နေရာ၌ မြှုပ်နှံသည်ကိုမျှ မိခင်နှင့်အစ်မများမှာ မသိရှာကြရချေ။

သို့သော် အဖြစ်အပျက်မှန်မှာ အောက်ပါအတိုင်းပေတည်း။

မင်းသား၏အလောင်းကို အမိပစ်စနန်းမှ ယူသွားပြီးနောက် မကြာမီ အချိန်အတွင်း ဝီအာနာမြို့တော်မှ နန်းတွင်းအရာရှိကြီး "အယ်လက်ဇန္ဒရီဇော်လ တက်ဇီဆိုသူနှင့် ပုလိပ်ဌာနကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးတို့သည် မယ်ယာလင်ရွာသို့ မြင်းရထားတစ်စီးဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။ သူတို့နှင့်မရှေးမနောင်ပင် အခြားမြင်းရထားတစ်စီးဆိုက်လာရာ နောက်ဆိုက်လာသောရထားအတွင်း၌ ကား မေရီ၏ဦးလေးတော်စပ်သူနှစ်ယောက်လည်း ပုလိပ်ကတစ်ဆင့် ခေါ်သဖြင့် လာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိမ်တော်သို့ရောက်သောအခါ အရာရှိကြီးနှင့် ပုလိပ်ကိုယ်စားလှယ်တို့ သည် အပေါ်ထပ်အခန်းအတွင်းသို့ သော့ဖွင့်၍ ဝင်ကြပြီးလျှင် မေရီ၏အလောင်းကို သူလာစဉ်ကဝတ်သော ဂါဝန်အသစ်ဝတ်ဆင်ပေးပြီးသော် ယောက်ျားကြီး နှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား အလောင်း၏မျက်နှာတွင်ပေါင်ဒါများ ဖို့ပေးခြင်း ဆေးဆိုးပေးခြင်းများကို အသက်ရှင်နေသည်နှင့်တူနိုင်သမျှ တူစေရန် ပြုလုပ်ပေး ကြ၏။

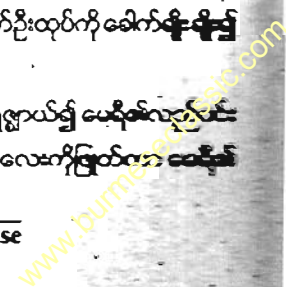
ကြံသို့ပြင်ဆင်ပြီးနောက် မေရီ၏ ဦးလေး ၂ယောက်အားခေါ်ပြီးလျှင် အလောင်းကိုရထားပေါ်သို့ တင်စေ၏။ မေရီ၏အလောင်းမှာ အသက်ရှင်နေဘိ သကဲ့သို့ မြင်ရထားနောက်ပိုင်းရှိ ဖုံးဝပ်တွင် ခပ်တိုတိုနေရာ ဦးလေး ၂ယောက်တို့က ရှေ့ထိုင်ရလေသည်။ ထို့နောက် ပုလိပ်အမိန့်ဖြင့် အလောင်းပါသောမြင်းရထားကို "ဟယ်လင်ကရက်" လမ်းဘက်သို့ ဖောင်းစေ၏။ ထိုရွာမှာ အတော်ပင်ဝေးရာ အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းညနေချမ်းသို့ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ဆီနင်းများသည် လည်း ကျရောက်လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် အလောင်းပါသောရထားသည် ထူထပ်သော ဆီနင်းများအကြားမှဖြတ်ကာ "ဟယ်လင်ကရက်" ရွာလမ်းဘက်သို့ ပုလိပ်၏ အမိန့်အတိုင်း မောင်းနှင်သွားရလေ၏။

ဟယ်လင်ကရက်ရွာအစွန်းရှိ "စစ်တောဆီယန်" ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းရထားလည်း ရပ်နေ၏။ ထိုအခါ နန်းတွင်းအရာရှိကြီး "အယ် လက်ဇန္ဒရီဇော်လတက်ဇီ" နှင့် "စတော့ကော" ဆိုသူအမတ်ကြီးတို့သည် အခြားမြင်း ရထားတစ်စီးဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း၌ ကားလွန်စွာပင် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိလေရာ မြင်းအတွင်းရှိ တစ်ခုသောထောင့်တစ်နေရာတွင် ငှပေနေနက်သော မြေတွင်းကို တူးထားပြီးလျှင် သရိုင်းစောင့်နှစ်ယောက်သည် တွင်းနံ့ခေးတွင် မတုန်မလှုပ် တော်တပ်ရပ်လိုက်လျက်ရှိ၏။

နန်းတွင်းအရာကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ မေရီ၏ဦးလေး ၂ယောက်တို့သည် မေရီ၏အလောင်းကို ရထားပေါ်မှပေပွန်၍ ချပြီးနောက် ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းအတွင်းသို့ ယူသွားရ၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း၌ ကား သစ်သား နိုင်ကို အကြမ်းလုပ်၍ထားသော ခေါင်းတစ်လုံးအနီးတွင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး စောင့် လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် မေရီ၏အလောင်းကို ဦးလေး ၂ယောက်တို့သည် ခေါင်း အတွင်းသို့ ထည့်ကြရလေရာ ဦးခေါင်းအောက်မှစံရန် ခေါင်းအုံးပေါ်သဖြင့် အမတ် ကြီး "စတော့ကော" ကပင် မေရီဆောင်းထားသော မြက်ဦးထုပ်ကို ခေါက် **ချိချိ** ဦးခေါင်းအောက်မှစံ၍ ပေးလိုက်ရ၏။

ဘုန်းကြီးသည် ထုံးစံအတိုင်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်၍ မေရီ၏လှုပ်လှင် တွင်ဆွဲထားသောရွှေကြိုးမှ ရွှေလက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးကို ဖြုတ်ကာ **ထေရီ**

၅၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

လက်နှစ်ဖက်ကို သူ၏ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ယှက်၍ တင်ပေးပြီးနောက် ထိုလက်နှစ်ခု ကြားတွင် လက်ဝဲကပ်တိုင်ကို ထည့်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ခေါင်းကိုတွင်းရှိရာ သို့ သယ်သွားကြပြီးလျှင် တွင်းထဲသို့ ချပေးကြရလေသည်။ ဘုန်းကြီးသည် လူသေများမြှုပ်နှံသည့်အခါများ၌ ရွတ်ဆိုလေ့ရှိသော ကျမ်းစာအုပ်မှ စာပိုဒ်များကို အတန်ကြာရွတ်ဆိုလျက်ရှိသောအခါ သင်္ချိုင်းစောင့်၊ ဥယျောကန်နှင့် နံဘေးမှလူကြီး ၄ယောက်တို့သည် ဦးခေါင်းကိုငုံကာ ဆိတ်ငြိမ်စွာရှိနေကြရကား ဆိတ်ငြိမ်သော ည၌ အချိန်လည်းဖြစ်ပြန်၊ ဆီးနှင်းကလည်းကျပြန်၊ သင်္ချိုင်းမြေအတွင်း၌လည်း ဖြစ်ရပြန်ကား အဝေးမှကြည့်လျှင် မကောင်းဆိုးဝါးများနှင့် တူလှပေ၏။

မေရီ၏ ဦးလေး ဥယျောကန်တို့မှာ မြေမိန့်မြှုပ်နှံပြီးသည့်တိုင်အောင် သင်္ချိုင်းအနီးတွင် ခူးထောက်ဆုတောင်းလျက်ရှိလေရာ ပုဂံလီပိအရာရှိကြီး၏ အမိန့်ဖြင့် ဆုတောင်းကိုမျှ အဆုံးမသတ်ရမီ ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရှုဒေါမင်းသား၏ မသာတော်မှာ ဗီအာနာမြို့ပေါ်တွင် ခမ်းနားစည်ကားသလောက် မေရီမှာ အလောင်းကိုပင် မိခင်နှင့်အစ်မတို့မမြင်ရရှာပဲ ခွေးသေ သေရရှာ၏။ ဤနည်းဖြင့် ဟက်ပစပတ် (Hapsburgs) ခေါ်ထင်ရှားမြင့်မြတ်သော မင်းနွယ်မင်းမျိုးတို့ကား ဗက်ဆီရာ အမတ်ကြီးကတော်တို့အိမ်သားတစ်စုအပေါ်တွင် နောက်ဆုံး လက်စားချေလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသတည်း။

ထိုမျှသာမကသေး မေရီ၏အလောင်းကို တွေ့ရသော အိပ်ရာနံဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ မေရီ၏လက်ရေးဖြင့် မြို့စားကတော်ထံလိပ်တပ်ထားသော စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိလေရာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထား၏။

အစ်မကြီးရှင် -

အစ်မကြီးအပေါ်တွင် ကျွန်မပေးခဲ့သော ဒုက္ခများအတွက် အပြစ်လွှတ်စေလိုပါသည်။ အစ်မကြီးစိတ်ညစ်လွန်းလျှင် (အမှန်ပဲအစ်မကြီးတော့ စိတ်ညစ်မှာပဲနော်) ကျွန်မတို့နောက်သို့လိုက်ခဲ့ပါအံ့အံ့အကောင်းဆုံးပါပဲ

မေရီ

မင်းသား၏ မသာတော်အခမ်းအနားပြီးသည့် ညနေစောင်း၌ မြို့စားကတော်သည် အောက်ပါအတိုင်း ထူးဆန်းသောစာတစ်စောင်ကို ရရှိရာ စာရွက်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားပါရှိလေသည်။

မြို့စားကတော် -

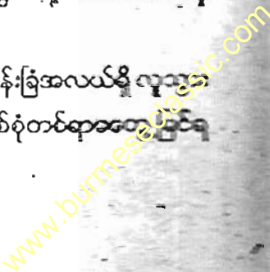
ယခုည ၁၀နာရီ မိနစ် ၃၀တိတိအချိန်တွင် ဆွာရင်ဗတ်နှင့် ဟုဂစ်ဆီ ခွာအကြားရှိ လမ်းလျှောက်ပန်းခြံသို့ သင့်လက်တွင် အပ်ထားသော သံသေတ္တာတလေးကို ယူ၍ တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့ပါလေ။ အသင့်၌ ကြောက်စိတ်မရှိလျှင် သွားလေသူကို သစ္စာရှိရှိသေသော အားဖြင့် ချိန်းချက်သောနေရာ (ပန်းခြံအတွင်းရှိ လမ်းလျှောက်စင်ကြီ) သို့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ။ သူ့ကို အမှတ်ရကာ သင်၏ နတ်ကို လုံခြုံစွာ စောင့်ထိန်းရန်ကိုလည်း သတိပြုပါလေ။

R.I.U.O

ထိုည ၁၀နာရီမထိုးမီ မြို့စားကတော်သည် အစေ့မ "ဂျင်နီ" ဝတ်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်လျက် အပေါ်မှာ ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို လွှမ်းခြုံကာ မိမိသည် သေသူ ရှုဒေါမင်းသားနှင့် အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်သည့်ပြင် သူပြောဆိုမှာ ကြားခဲ့သည့် စကားကိုလည်း သတိရသည့်အတိုင်း မိတ်ဆွေကောင်းပြီပြီ အမည်မသိသူနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

သို့နှင့် မင်းသားပေးအပ်ထားခဲ့သည့် သံသေတ္တာကလေးကို ရှိုင်းဆောက်တွင်ညှပ်၍ လျှို့ဝှက်စွာယူခဲ့ပြီးလျှင် မြင်းရထားဟစ်စီးပေါ်သို့တက်ကာ ရထားကို ပန်းခြံနှင့်မလှမ်းမကမ်း ဘယဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ရှိ အဝိုင်းကြီးသို့ ဆင်းဝေ၏။ အဝိုင်းကြီးရှေ့တွင် မြင်းရထားကို စောင့်ဆိုင်းရန်မှာ ကြားခဲ့ပြီးနောက် မြို့စားကတော်သည် ဝတ်ရုံကြီးကိုခြုံကာ ပန်းခြံဆီသို့လာခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာမှာ နေအချိန်များ၌ပင် အလွန်လူပြတ်လျက်ရှိသဖြင့် အချိန်မှာ ည၌ ၁၁နာရီကျော် တျော်ရှိပြီဖြစ်ရကား သုသာန်တစ်စပြင်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုည၌ မှာ အတော်ပင်မှောင်မိုက်သော ည၌ဖြစ်သော်လည်း အတန်ဝေးမျှသွားမိသော အခါ ကြယ်ကလေးများ၏ အရောင်ဖြင့် မှောင်မိုက်အတွင်းသို့ အတော်အတန် ချင်းဖောက်၍ မြင်နိုင်၏။

ပန်းခြံအတွင်းသို့ဝင်မိ၍ ချိန်းဆိုထားသော ပန်းခြံအလယ်သို့ လူသွားကြည့်သို့ရောက်သောအခါ ပထမ၌ လူရိပ်လူစဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာတွေ့မြင်ရ

သဖြင့် မြို့စားကတော်သည် မိမိလာခဲ့ခြင်းမှာ မှားလေပြီလောဟု တွေးတောပူပန်၍ ရှုရှုမက ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဒူးများပင် တဆက်ဆတ်တုန်လျက်ရှိလေ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှကြာလတ်သော် နောက်မှ မိမိရှိရာသို့ လိုက်သွားသော် လျှောက်၍ လာသော ခြေသံကို ကြားရပြီးနောက် မိမိကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်လုံ အနက်ကြီးဖြင့် ထူထပ်စွာ ခြုံ၍ထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် မိမိ ခန့်ခွာသို့ အစီလိုက်လာသဖြင့် မြို့စားကတော်သည် လမ်းဘေးသို့ ရှောင်ကာ သို့သော်လည်းကောင်း စေ့စပ်စေ့စပ်ပေးလိုက်လေ၏။

သို့သော် နောက်မှလိုက်လာသူသည် မြို့စားကတော်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့သို့ ဆက်၍ မလျှောက်တော့ပဲ ငြိမ်းခနဲရပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“မြို့စားကတော် လာရစ်(ရှ)မှတ်ပါတယ်”

“ဘာ - ဘယ်သူလဲ နေပါဦး ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

မြို့စားကတော်မှာ ကြောက်ပင်ကြောက်သော်လည်း ဟန်ဆောင်၍ အပြာရေလရာ စကားမှာ မချောမောပဲ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ရှိလေသည်။

ထိုသူသည် ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းမျှဖြည်းညင်းစွာ တိုးလာလျက်လေသံဖြင့် -

“ရှုဒေါ် ဟု တစ်ခွန်းမျှပြောလိုက်ရာ မြို့စားကတော်မှာ ကြက်သေသေဘာ ရပ်နေမိလေ၏။ ထိုသူက ဆက်လက်၍ -

“ရှုဒေါ်ကိစ္စပါပဲ မြို့စားကတော် ကျွန်တော်ဟာ ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘာအလိုရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော်ရေးလိုက်တဲ့ စာလေး မြို့စားကတော် ရပါရဲ့လားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်။ နို့ပေမဲ့စာရန်နဲ့ မပြီးသေးဘူးလေ”

“ဪ... စကားဝှက်ကို ပြောနေတာလား။ ကျွန်တော် သိပါတယ် အာ - ဒိုင် - ယု - ဒို (R.I.U.O) မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မှန်ပါပြီ။ ကိုင်း... သေတ္တာကလေးသာ ယူပေးတော့”

မြို့စားကတော်သည် မိမိကိုယ်ရုံအနက်ကြီးအောက်တွင် ဝှက်၍ ယူခဲ့သော သေတ္တာကလေးကို ထိုသူအား ထုတ်၍ ပေးလေ၏။ သို့သော် ထိုသူသည် သေတ္တာကို မယူပဲ ရှိလေသည်။

“ဒီလို သစ္စာရှိရှိနဲ့ ကတိအတိုင်း အချိန်မှန်လာခဲ့တာ အင်မတန် ကျေးဇူးထင်ပါတယ်။ သေသူရဲ့ နောက်ဆုံးအလိုဆန္ဒကို ဖြည့်ဖို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးဝတ္တရားပဲ”

“သူရဲ့ နောက်ဆုံးအလိုဆန္ဒအတိုင်း ဒီသေတ္တာကို ပေးဖို့ပါပဲ။ တခြားဘာမျှ လုပ်ဖို့ မရှိပါဘူး။ ဒီစကားဝှက် ပြောနိုင်တဲ့ လူကို ဒီသေတ္တာ ပေးဖို့ပါပဲ”

“မြို့စားကတော်ကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးပြုချင်ပါတယ်။ မြို့စားကတော်ရဲ့ အပေါ်မှာ သူလုပ်သွားပုံဟာ အင်မတန် ရှက်စရာကောင်းတာပါပဲ။ မြို့စားကတော်တို့ သူ့ကို စွဲအရှုပ်အထွေးတွေထဲမှာ ပါနေအောင် လုပ်ခဲ့တာပဲ မြို့စားကတော်ရဲ့ ကျွန်တော် အားလုံး သိပါတယ်”

မြို့စားကတော်သည် ထိုသူအား မည်သူမည်ဝါ ဟူ၍ပင် မသိသော်လည်း ကျေးဇူးတင်သော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မြို့စားကတော်ဖြင့် နည်းနည်း စာလေးမှ မခိုပ်မိဘူး ထင်ပါရဲ့”

“မသိပါဘူးရှင်”

ထိုအခါ ဝတ်လုံအနက်ကြီးကို ခြုံထားသူသည် သူ၏ မျက်နှာကို လှုပ်၍ ပြလိုက်ရာ မြို့စားကတော်သည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို ကြယ်များ၏ အလင်းရောင်တွင် မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးကြိုးထိမှန်၍ သွားဘိသကဲ့သို့ အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုသူကား အခြားသူမဟုတ် တပ်စကပ်နီ မြို့စားချုပ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ တပ်စကပ်နီ မြို့စားမှာ ရှုဒေါ်မင်းသားနှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်ပြီးလျှင် ဘုရင်ကြီးနှင့် မသင့်မြတ်ဘဲ မကြာမီ ဩစတြေးလျမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည့် မင်းသားတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။ မြို့စားကတော်သည် တပ်စကပ်နီ မြို့စားအား ယခင် စာပပ်ဝေးဝေးမှ မြင်ဖူး၍ မည်သည့်အခါကမျှ သိလည်း မသိ နီးကပ်စွာလည်း မတွေ့မြင်ဘူးခဲ့ချေ။

“မကြောက်ပါနဲ့ မြို့စားကတော် သူလည်း သေပါပြီ။ ဘာမျှ ခိုခိတ်စရာ မရှိတော့ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြို့စားကြီးရှင်”

၅၄ ၀ ၅၇ နံရွေးများ

“မင်းသားအတွက်လည်းဘာမျှဝမ်းနည်းစရာမရှိပါဘူးမြို့စားကတော်။ အမှန်ဆိုတော့ သေတာလည်းခပ်ကောင်းကောင်းပဲ ဒီစာရွက်တွေသာ ဘုရင်ကြီးတွေသွားရင် သည့်ထက်ဆိုးတဲ့အခြေအနေရောက်ပြီးသားပဲ။ သူ့သေတာဘယ်သူသတ်လို့သေတယ်ထင်သလဲ၊ မြို့စားကတော် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အမှန်တော့ မသိပါဘူးရှင်၊ သတင်းစာတွေကတော့ အမျိုးမျိုးရေးနေကြတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ခေါင်းတစ်ခုလုံး ရေရာမရှိအောင် ကြေနေတာတွေရတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားဖို့အခက်သားကလား”

“စဉ်းစားမနေပါနဲ့ မြို့စားကတော် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာအမှန်ပါ။ အဲဒါပဲသေတာပဲကောင်းတယ်ပြောတာက ဘုရင်ကြီးသာ သူ့အကြောင်းသိသွားမယ်ဆိုရင် ဝတ္တရားအတိုင်း သူ့သားအမှုကို သူ့စီရင်ရမယ်ဆိုတော့ အဲဒီအခါကျမှ လူလိုမသေရပဲ။ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရွေးသေသေရမှာ မြို့စားကတော်ရဲ့”

“အလိုဘာအမှုများလဲ မြို့စားကြီးရဲ့ကိုယ်တော်ကလေးဟာ ဟန်ဂေရီပြည်ရဲ့သရဖူကိုများ ချိန်နေပြန်လို့လား”

ထိုအခါ တစ်စကပ်နီမြို့စားကြီးလည်း နှုတ်ဖြင့်မဖြတ် ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်မျှ ညင်သာစွာ ငြိမ်လိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် မယ်ယာလင်အမဲပစ်စခန်းမှာနေတဲ့အခါ သူ့ဒီသတင်းကိုရလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် သူဟာ သိပ်ပြီး တုန်လှုပ်ရောက်ချားနေတာကိုရှင့်”

“မြို့စားကတော် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့အကြံတွေကို ဘုရင်ကြီးဖြင့် သိသွားပြီလို့ စိုးရိမ်နေတဲ့အထဲမှာ ဘရန်ဒီကို သောက်လိုက်ပြန်တော့ တကယ့်သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဘဝကို ပြောင်းသွားတော့တာပဲ။ သူတို့ရဲ့အချစ်ဇာတ်လမ်းက ရှုပ်နေရတဲ့အထဲမှာ ဒီကိစ္စကြီးပေါ်ပေါက်လာရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းရချည်ရဲ့ဆိုပြီး အကြောက်လွန်သွားတဲ့လက္ခဏာပဲ။ ပြီးတော့ သူ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ သနားတော့ သနားပါရဲ့။ သို့သော် သူဟာ ကျွန်တော်က သူ့အပေါ်မှာ ယုံကြည်သလောက် ကျွန်တော်အပေါ်မှာ စကားမတည့်ခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့ အဲဒီလိုအကြောက်လွန်နေတဲ့အထဲ ဘရန်ဒီက ဆွပေးတော့ ထင်မိကင်ရာလုပ်လိုက်တာပါပဲ မြို့စားကတော်ရယ်”

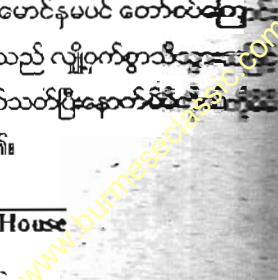
မြို့စားကတော်သည် တစ်စကပ်နီမြို့စားကြီးပြောသောစကားများကို နားထောင်ကာ တွေ့လေ့ရှိလေ၏။ ထို့နောက် မြို့စားကြီးသည် နံဘေးပတ်ဝန်းဘောင်အရပ်လေးမျက်နှာသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် ကြည့်ရှုပြီးနောက် -

“ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ဆက်ပြီး ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ပေဘူးမှတ်တယ်။ ဝီအာနာမြို့ပေါ်မှာ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ချထားလိုက်တဲ့ ဝံ့ထောက်တွေနော့၊ ယူနိုဖောင်းဝတ်တဲ့ဂုလိပ်ရော၊ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့ဂုလိပ်ရော ခြေကုန်းလိပ်နေတာပဲ။ ကိုင်းသွားပေရော့ မင်းကတော်၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုလည်း ဒီနိုင်ငံမှာ နောက်ထပ်မြင်ချင်မှ မြင်ရတော့မယ်။ သွားပြီး မင်းကတော် သွားပြီး ကျွန်တော် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်”

ဤသို့နှင့် “တစ်စကပ်နီ” မြို့စားကတော် ကောင်တက်လာရင်(ရှ)အား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ကာ သစ်ပင်များအကြား မှောင်မှိုက်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားရှုဒေါ့နှင့် မေရီတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကား ဤတွင် ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ။ ချစ်ခင်သော သမီးရည်းစား ၂ ယောက်တို့သည် မယ်ယာလင်အမဲပစ်စခန်းအိမ်တော်၌ နောက်ဆုံးမည်မျှလောက် ချစ်ခင်ယုယစွာပြောဆိုသွားကြသည့်စကားများကိုလည်းကောင်း၊ သူတို့သေဆုံးရပုံကိုလည်းကောင်း၊ မည်သူမျှ အတိအကျမသိရပဲ ကျွန်ုပ်တို့မှန်းဆ၍သာ ကြည့်နိုင်တော့၏။

ရှုဒေါ့မင်းသားကား မိန်းမနှင့်ပတ်သက်လျှင် အကျင့်စာရိတ္တ၌ ဝိတ်ချရသူမဟုတ်ပေ။ ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်ပင် သူနတ်ရွာလွန်ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းပေါ်ပေါက်လာလာသော သတင်းများအရ ဝိပရားကြီးမှအပ အပြင်မှ မြို့စားကတော် နယ်စားကတော်အပတ်ကတော်များနှင့် တိတ်တဆိတ်ကူးလူး ဆက်ဆံမှုများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ မေရီ၏မိခင် အမတ်ကြီးကတော်၏ အကျင့်စာရိတ္တအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံနောင်အခါတွင် ကောလာဟလ သတင်းအမျိုးမျိုးဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ရှုဒေါ့မင်းသားမှာ မေရီနှင့်မောင်နှမပင် တော်လှန်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ရက်စဖွယ်အကြောင်းများကို မင်းသားသည် လျှို့ဝှက်စွာသိသွားခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး၌ ရက်သွေးဖွန်ကာ မေရီကိုရှေးဦးစွာ ဖမ်းသတ်ပြီးနောက် ထိုထိုအမှုကို ဖယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့်လည်း တွေးဆကြ၏။

သို့သော်ယိုအခါကဘုရင်ကြီးနှင့်အမတ်ကြီးကတော်ဗက်ဆီရာတို့၏ အကြောင်းများကို မည်သူမျှဆက်စပ်၍ ကြည့်ခြင်းလည်းမရှိ၊ ပြောဆိုခြင်းလည်း မရှိခဲ့ကြချေ။

ရှုဒေါမင်းသားနှင့် "တပ်စတင်နီ" ဖြူစားတို့သည် "ဟန်ဂေရီ" ထီးနန်းကို လျှို့ဝှက်စွာပူးပေါင်း၍ လုပ်ကြံရန်စည်ရွယ်ချက်ရှိခြင်းကိုကား တစ်စုံတစ်ရာမှားရန် အကြောင်းမရှိချေ။

သို့နှင့် ရှုဒေါမင်းသားသည် မိမိ၏ရှုပ်ထွေးသောအချစ်ဇာတ်လမ်း ပြဿနာကိုရှင်းလင်းရန်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏လုပ်ကြံမှုကြီးမှာ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာတော့မည်ဟု အထင်ရောက်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဓာတ်ညံ့ ဖျင်းလျက်ရှိစဉ် ထွက်ပြေးရန်လည်း မသင့် တိုင်းပြည်သို့ပြန်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင် ကြောင်း သိရသောအခါ ဘရန်ဒီကိုသောက်ကာ ရဲဆေးတင်လျက် မေရီကိုရှေ့ဦး ဝှာပစ်သတ်ပြီးနောက် မိမိကိုယ်ကို တစ်ခါတည်း အဆုံးစီရင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ဟန် ရှိလေသည်။

အထက်ပါအတ္ထုပ္ပတ္တိများကိုဖြူစားကတော် ကောင့်တက်လာရစ်(ရှု) သည် နှစ်ပေါင်း ၄၀ခန့် မည်သူ့ကိုမျှမပြောပဲ ဖုံးအုပ်ကာ ကာယကံရှင်များ၏ ဂုဏ် သရေကိုဆယ်လျက် သူတို့အသီးသီးကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီးနောက်မှ ဓာရေး ဆရာကြီး "ဆာဘွဲ့ရ ဝီလီလျံလီကိုး (Sir William Le Queaux) အားပြောခဲ့ရာ ဆရာကြီးမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ဖောက်သည်ချခြင်းဖြစ်လေသတည်း။

ကလောင်စုံမဂ္ဂဇင်း

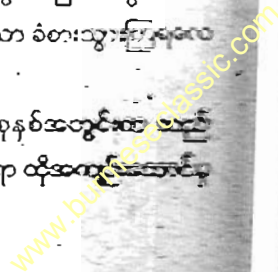
ထွက်ပေါက်

ယခုဝေးသားအိုသော အခြစ်အပျက်မှာ လွန်စွာသောနှစ်ပေါင်း ၈၀၀ခန့် အတွင်း ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အကျဉ်းထောင်များ ရာဇဝင်တွင် ကြုံမိလှသည့် အခြစ်အပျက် တစ်ခုဖြစ်၏။

ယင်းသည်ကား ဥရောပတိုက်တစ်တိုက်လုံးတွင် အဆဲယဉ်းဆုံး အဆိပ်မာ ဆုံးဖြစ်သည့် (Fresnes) "ဖရင်(စ်)" ခေါ်ပြင်သစ်နိုင်ငံ အကျဉ်းထောင်ကြီးမှ ခဲယဉ်းဖွာ ကြံစည်လွတ်မြောက်သွားသည့် အကျဉ်းသား ၆ယောက်တို့၏ အကြောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအကျဉ်းသား ၆ဦးကိုသည် ဤကဲ့သို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် အကြံအစည်ကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး အချိန်ယူကာ ကြိုးစားအားထုတ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုအတွက် လွတ်မြောက်သွားသော် လည်း ယင်းလွတ်မြောက်ခြင်း၏အရသာကို ရောက်မျှသာ ခံစားသွားကြရလေ သည်။

ထိုဖရင်(စ်)အကျဉ်းထောင်ကြီးမှာ ၁၉ရာစုနှစ်အတွင်းက သည် ဆောက်ခဲ့၍ ခံကပ်ကြီးတစ်ခုသဖွယ် ခိုင်ခံ့လုံခြုံလှပေရာ ထိုအကောင်အထည်မှ

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မလွတ်မြောက်နိုင်ဟု ထောင်အာဏာပိုင်များက အဆိုရှိလေသည်။ ထိုအကျဉ်းထောင်တွင် ထောင်ကျအကျဉ်းသား ၃၀၀၀တို့အား ထည့်သွင်းထိန်းသိမ်းထား၍ လက်နက်ကိုင်ထောင်ကြပ် ၄၀၀တို့က နေ့ညမပြတ် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိ၏။

ထိုအကျဉ်းထောင်ကြီးကို ပေ ၂၀ဖြင့်သော ထူထပ်ခိုင်ခံ့လှသော အုတ်တံတိုင်းကြီးများဖြင့် ကာရန်ထား၍ အစောင့်အကြပ်များကလည်း စက်သေနတ်အသေးစားများကို ကိုင်ဆောင်လျက်လည်းကောင်း၊ လှုပ်ရှားမှုများကိုပြသော ရေဒါလှိုင်းစက်ကိရိယာတို့ဖြင့်လည်းကောင်း အကျဉ်းသားတို့အား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြပ်နေကြလေသည်။

အဆောင်နံပါတ် ၃၇မှာ ထိုထောင်ကြီး၏ အထူးလုံခြုံသောအဆောင်တစ်ခုဖြစ်၍ (Jean Lewis Andries) "ဂျင်းလူးဝီအင်ဒရီစ်" ဆိုသူ ဖော်တော်ကားသူနိုး၊ လူလိမ်သေနတ်သမားတစ်ယောက်အား ထိုအဆောင်တွင် အကျဉ်းထားခဲ့၏။ ထိုသူမှာ (Red Mask) ခေါ် မျက်နှာဖုံးနီ လူဆိုးဝိုက်ကား ကြီး၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ၎င်းအား ၁၉၅၄ ခုနှစ်မှစ၍ ဤထောင်ကြီး၏အထူးလုံခြုံလှသော ထိုအခန်းတွင် အကျဉ်းချထားခဲ့လေသည်။ ဤကဲ့သို့ချထားခဲ့သည်မှာ ထိုအချိန်၌ ဖိနှစ်မှုပင် ကြာခဲ့လေပြီ။

အင်ဒရီစ်မှာ စိတ်ကြမ်းလူကြမ်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤမျှလောက်ထူထပ်ခိုင်ခံ့၍ အစောင့်အရှောက်များသည့် အကျဉ်းထောင်ကြီးတို့ဖောက်ထွင်းလွတ်မြောက်အောင် အောက်ပါအတိုင်း ကြံစည်ခဲ့လေသည်။

ထောင်ကျအကျဉ်းသမားများကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်နေသည့် တစ်နေ့သော နေ့လယ်ချိန်တွင် ၎င်း၏မျက်နှာဖုံးနီဝိုက်ကားဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ "အင်ဒရီစ်ဘာဆင်" ဆိုသူအား အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အင်ဒရီစ်က "ဘာဆင်" အား "ဟေ့ဒါအခန်းနံပါတ် ၃၇မှာ နေတယ်ကွ၊ ငါ့ကို ဆက်သွယ်ပါ" ဟု တီးတိုးပြောလိုက်၏။

နောက်ရက်များကြာမီ၌ပင် စာရွက်လိပ်ကလေးတစ်ခု ကြီးဖြင့်ခွင့်ရ နောင်၍ အပေါ်မှကျလာသည်ကို အင်ဒရီစ်က ၎င်း၏ပြတင်းပေါက်၌ တွေ့ရလေ၏။ စာရွက်လိပ်ကလေးကို ဆွဲယူဖတ်ကြည့်ရာ -

"ကျွန်က လေးထပ်မှာနေတယ်၊ ကျွန်မှာ အဖုံးတန်ပြီး အလွန်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်တစ်ခုရှိတယ် ဘာဆင်" ဟု ပါရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဘာဆင်သည် အင်ဒရီစ်နေသောအခန်းအပေါ်တည့်တည့် ၄ထပ်တွင် ပြောင်းရွှေ့လာသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့နှင့် အင်ဒရီစ်မှာ ဘာဆင်၏အကူအညီတို့ရနိုင်ခဲ့လေသည်။

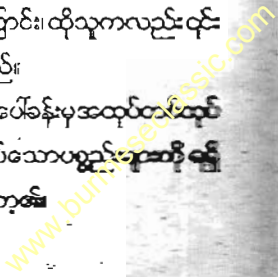
ဘာဆင်မှာ အကျဉ်းထောင်တွင်အပျက်အစီးများကို ပြင်ဆင်ရသူတစ်ဦးဖြစ်၍ ၎င်းမှာ စူးဆောက်တန်ဆာပလာများနှင့် ဘီလပ်မြေများကို မုန့်င်သူဖြစ်၏။ ၎င်းသည် အကျဉ်းထောင်စာကြည့်တိုက်မှ "ထွက်ပေါက်" အမည်ရှိသော စာအုပ်ကို ငှားရမ်းဖတ်ရှုရာ ယင်းစာအုပ်ကိုဖတ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ထောင်တို့စောက်၍ လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးရန် များစွာအထောက်အပံ့ရခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် အင်ဒရီစ်သို့ သူချပေးသော ဒုတိယစာမှာ အသေးစိတ်အကြံအစည်များအတော်များပါရှိလေသည်။

လွတ်မြောက်ရန် အဓိကနည်းလမ်းမှာ အင်ဒရီစ်နေသောအခန်းအောက် ရေနှင့် မိလ္လာပိုက်ကြီးများထားသည့်အခန်းမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ လိုက်ဆင်းစောက်၍ လွတ်မြောက်ရန် ဖြစ်လေသည်။

အင်ဒရီစ်၏အခန်းမှာ အောက်ဆုံးမြေညီထပ်ဖြစ်၍ ကြမ်းပြင်ကို ခေါက်ကြည့်သောအခါ အောက်မှ လိုက်သံပါနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခန်း၏အောက်တွင် တည့်တွင် အညစ်အကြေးထုတ်ပစ်သောပိုက်များ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်ကြီးပိုက်များ ရေပိုက်နှင့် အပူငွေပေးပိုက်များ ရှိလေသည်။

ထိုအခါ အင်ဒရီစ်၏ဦးခေါင်းတွင် အကြံသစ်ဉာဏ်သစ်များ ဝင်လာသည်။ သူသည် အပေါ်ထပ်ဘာဆင်နှင့် ဆက်သွယ်သောကြီးကို ဖာတစ်တောင်ကြီးဖြင့် ပေးလိုက်၏။ ဖာထဲတွင် ဘီလပ်မြေ၊ သံတူရွင်း၊ သံချွန်နှင့် ပန်းရံကိုင်သည့် သံထုတ်တစ်ခုတို့ကို သူထံသို့ချပေးရန်ဖြစ်၏။ ဘာဆင်၏ ပြန်စာတွင် သူ၏အခန်းအဖုံးဖွင့်ရန်ချယ် ဆိုသူတစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်း၊ ထိုသူကလည်း ၎င်းအကြံအစည်ကို သဘောတူကြောင်း ပါရှိလေသည်။

နောက်ကြာမီညတစ်ညတွင် ဘာဆင်၏အပေါ်ခန်းမှ အထုပ်ထုပ်ထုပ်ထုပ်ဖြင့် ချပေးသဖြင့် အင်ဒရီစ်ရရှိ၏။ ဤသို့ လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ရရှိအောင် အင်ဒရီစ်သည် သူ၏အလုပ်ကို စတင်နိုင်တော့၏။

ပထမ၌ သူသည် သံချွန်ဖြင့် သမံတလင်းကို စတင်စမ်းသပ်ဖောက်ကြည့်ရာ အသံသည် အိပ်ဆောင်တစ်ခုလုံးကို နှိုးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် ရင်လိုက်ရ၏။ သူ၏ သံချွန်တိုးဖောက်သံကို ထောင်ကြပ်တစ်ဦးတစ်ယောက်များ ကြားလေမည်လောဟု စိုးရိမ်သဖြင့် နားစွင့်၍ ထောင်မိ၏။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသောကြောင့် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကြားဟန်လက္ခဏာ မရှိကြောင်း သိရ၏။

သို့နှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆပ်အုပ်အုပ် ဆက်လက်ဖောက်ရာ အရက်တက်ချိန်တွင် ပထမအင်္ဂါတေအထပ်တစ်ထပ်ကို ဖောက်၍ ပြီးစီးသွားလေသည်။ သူသည် ၎င်းအပေါက်ကို ဘိလပ်မြေများဖြင့် အပေါ်ယံမှ ခေတ္တမံထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မည်သူကမျှ မသိချေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် အင်ဒရီပ်နှင့် ဘာဆင်တွေ့ကြပြန်၍ ဘာဆင်က ဒုတိယအကြိမ် ရှုမေးသော ဘိလပ်မြေအိတ်ကို ရပါသလားဟု မေးရာ အင်ဒရီပ်က မရကြောင်းခေါင်းခါပြလိုက်၏။ ဘာဆင်က လူ၂ယောက်အား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။ ထိုသူ ၂ ဦးမှာ "အလိန်ချောပလင်" နှင့် "ဂျင်ကလောဒေါ့" တို့ဖြစ်၍ ဓားပြနှင့် ထောင်ဒက် (၁၈)လ အပြစ်ပေးခံနေရသူများဖြစ်၏။ သူတို့ပင် ထိုအထုပ်ကို လင်းအဖြစ်၍ ယူထားသူများဖြစ်၍ ၎င်းတို့လည်း ထောင်ဖောက်ပြေးမည့်ကိစ္စတွင် ပါဝင်မည်ဟု ဘာဆင်ထံမှ သိရှိရလေသည်။ သို့နှင့် အင်ဒရီပ်က ထိုလူ ၂ယောက်အား ပါဝင်ခွင့်ပြုလိုက်၏။ သို့သော် သူ၏အခန်းနှင့် ဆက်သွယ်ရန် အပေါ်ထပ်မှ အပေါက်ဖောက်ပေးရမည်ဟု တာဝန်ပေးလိုက်၏။

ထိုသူ ၂ယောက်တို့သည် ကြမ်းပြင်ကို အပေါက်ဖောက်ပြီးနောက် ၎င်းတို့အားပေးထားသော စောင်များကို ဆက်၍ ကြိုးကျစ်ပြီးလျှင် အင်ဒရီပ်၏ အခန်းတွင်းသို့ ဆင်းနိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ညတိုင်းလိုပင် လိုက်ခေါင်းဖောက်နေသူ အင်ဒရီပ်အား ကူညီနိုင်ကြလေသည်။

ပထမအနက် စပေခန့် လိုက်ခေါင်းကို စတင်ဖောက်လိုက်ကြ၏။ သို့မှသာ အောက်မှ အခြေခံထားသော အုတ်မြစ်၏အဆုံးသို့ ရောက်ပေမည်။ ထိုနောက် ထောင်နံရံကြီး၏အပြင်သို့ ရောက်အောင် ၂၄ပေခန့်အလျားလိုက် ဆက်၍ ဖောက်

ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အပေါ်သို့ တက်ရန် ထွက်ပေါက်တို့ တူးရန်သာ လိုတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် အင်ဒရီပ်ခေါင်းဆောင်သော လူငယ်တို့သည် ညပေါင်းများစွာ တူးဖောက်ကြရာမှ လပေါင်းများစွာသို့ပင် တူးပြောင်း၍ လာခဲ့ကြလေပြီ။

အင်ဒရီပ်မှာ သတ္တုတွင်းတူးသမားဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၍ တွင်းတူးရာတွင် ကျင်လည်လှ၏။ စွတ်စိုထိုင်းစိုင်းသော လိုက်ခေါင်းအတွင်း၌ သူသည် စပေယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကိုသာ အသုံးပြုပြီးလျှင် မြေကြီးများကို တဖြည်းဖြည်း တူးကာ၊ ကော်ကာ၊ ထုတ်ယူကာဖြင့် သူ၏ဖင်ပန်းလှသော အလုပ်ကို ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် လုပ်ခဲ့လေသည်။ လိုက်ခေါင်းတူးဖောက်ရသော မြေကြီးများကိုမှ သူအား ကူညီသူတစ်ယောက်က အိတ်ဖြင့်ထည့်ကာ မိလ္လာများ စွန့်ပစ်သည့်အခန်းသို့ ရောက်အောင် ကြိုးဖြင့်ဆွဲယူ၍ ဖောက်ဖျက်ပစ်ရ၏။

သူတို့လုပ်ငန်းကြီး မအောင်မြင်မချင်း ထောင်ကြပ်များ သိရှိသွားမည်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေခဲ့ကြ၏။

အင်ဒရီပ်သည် လိုက်ခေါင်းကို တူးဖော်လျက်ရှိစဉ် သူ၏အခန်းသို့ အစောင့်များလာရောက်ကြည့်ရှုကာ မိဂ်မိစေရန် အဝတ်များကို လှူစီမံသတ္တန်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပြီးလျှင် အစောင့်များလာသည့်အခိုက်၌ လူရှိကြောင်း အချိပ်လက္ခဏာပြရသည့် ထုံးစံအတိုင်း သူလုပ်ထားသော အရှုပ်၏လက်တစ်ဖက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ မြေတစ်ဖက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့အပေါ်ထပ်အခန်းမှ သူ၏ လူတစ်ယောက်က ကြိုးဆွဲပြသခြင်းဖြင့် အစောင့်များတို့ လှည့်ဖြားနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့လျှင် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်တော်ခန့်မျှ ခြွကြီးကြီးဖြင့် စုပေါင်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသော ညပင်လိုက်ခေါင်းဖောက်လုပ်ခြင်းအလုပ်မှာ ပြီးဆုံးသွားပြီးလျှင် လိုက်ခေါင်း၏အဆုံးမှ အပြင်သို့ တက်ရန် အစိတ်အပိုင်းသာ တူးဖော်ရန် လိုတော့၏။ ထိုနေရာကိုမှ သူတို့ထွက်သည့်အခါမှ ဖောက်ထွက်သွားရန် စီစဉ်ထားလေသည်။

ဘာဆင်နှင့် ရစ်ချတ်တို့သည် အပေါ်ဆုံး သူတို့နေသော မြေအောက်အောက်သို့ ဆင်းရန် ပေ၃၀ ရှည်သော ကြိုးတစ်ချောင်းကို အသင့်တင့် ဖြားထားကြ၏။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ပြိုဟ်ကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်သော အလိန်
တော့တော့ ဆိုသူ လူသစ်ထောင်ကျတစ်ဦးအား ရော့ပလင်တို့အခန်းတွင်းသို့
ထောင်အာကာဝိုင်းများလာရောက်၍ နေရာချထားပေးလေသည်။ ထိုသူကလည်း
၎င်းတို့အကြံအစည်ကို သဘောတူပြီးလျှင် ထောင်ဖောက်ပြေးသည့်အခါ သူ
ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါမည့်အကြောင်း ပြောပြလေသည်။ အလိန်ကော့တော့ဆိုသူမှာ
အရပ်ပင်မြင့်မြင့် အရပ်ဆိုးဆိုး ကျော့ဖုနှင့် ခါးကုန်းကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုနေ့မှာ ၁၉၆၀ ပြည့်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် အရက်
တက်ချိန်ဖြစ်၏။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူအင်ဒရီစ်သည် သူ၏လုပ်ငန်းကို အပြီးသတ်လိုက်
တော့၏။ ၎င်းတို့မြဲဦးတို့သည် သည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုဖြင့် သူတို့၏ဖောက်
ထွင်းမှုကြီး ပေါ်ပေါက်သွားမည်ကို တစ်နေ့လုံး စိုးရိမ်တကြီး စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှု
လျက် ရှိကြ၏။ အချိန်သည်ပင် နေ့ကွေးလွန်းလှသည်ဟု ထင်မိကြ၏။ သို့သော်
မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ၎င်းတို့၏အကြံအစည်ကို မရိပ်မိပဲရှိနေလေသည်။
သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းမှောင်မိုက်လာတော့၏။

ထိုနေ့ညညည သန်းခေါင်ကျော် ၂နာရီအချိန်တွင် ဘာဆင်နှင့် သူ၏
အဖော်ရစ်ချက်တို့သည် ၎င်းတို့၏အခန်းမှ ပြတင်းပေါက်သံတိုင်ကို တစ်ခုနှင့်တစ်
ကာ ၎င်းတို့ကျစ်ထားသောကြိုးရှည်ကြိုးဖြင့် အောက်သို့ဆင်းလာကြ၏။

ရော့ပလင်၊ ဒရောက်နှင့် ခါးကုန်းကော့တော့တို့သည်လည်း သူတို့
ဖောက်ထားသော အပေါက်မှ အောက်ထပ်အင်ဒရီစ်အခန်းတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့ကြ၏။
ထို့နောက် လူပုံသော အခါအင်ဒရီစ်သည် ဥမင်လိုက်ခေါင်းအတွင်းသို့ ဆင်းသည့်
အပေါက်မှ အကန်များကို ရွာလိုက်၏။ ပထမဦးစွာ သူသည် လိုက်ခေါင်းအတွင်းသို့
သူ၏ကိုယ်ကို တွန့်ကာ လိမ်ကာ ဝပ်တွားကာဖြင့် အောက်သို့ဆင်းလေသည်။

တစ်နာရီခန့်မျှကြာလျှင် အင်ဒရီစ်သည် လိုက်ခေါင်းအတွင်းမှ အပေါ်သို့
ထွက်သော ထွက်ပေါက်၏။ နောက်ဆုံးမြေလွှာကို ထိုးဖောက်လိုက်တော့၏။
သူသည် အပေါက်မှ ကမန်းကမန်း ထွက်ပြီးနောက် အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် လွတ်လပ်အေးမြသော ပြင်ပလေကို တဝကြီးရှုလိုက်လေ
သည်။

သူထွက်ခဲ့သော ထွက်ပေါက်မှာ ထောင်နံရံနှင့် လက်မပဝန်းမျှသာပေး
သည်တွေ့ရ၏။ သူသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ခဏမျှ အကဲခတ်ကြည့်ရှု
လိုက်ရာ ထောင်၏အတွင်းအပြင်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ရှိရှိရှိဝဉ်အတိုင်း
ထကတိုပြိုင်သက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်အားတက်သွားမိ၏။

ထို့နောက် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသော ဘာဆင်ကို ပထမဦးစွာ
အပေါ်သို့ ဆွဲ၍တင်လိုက်၏။ ၎င်း၏နောက်မှ ရစ်ချက်နှင့် ရော့ပလင်တို့ လိုက်ပါ
လာကြ၏။ တစ်စက္ကန့်မျှအချိန်အတွင်း၌ပင် ၎င်းသားကိုသည် အမှောင်ထုအတွင်း
သို့ ဝင်ရောက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

နောက်ဆုံး လိုက်ခေါင်းအတွင်း၌ကား ခါးကုန်းကော့တော့မှာ ဒုတ
ရောက်နေတော့၏။ သူ၏ကျော့မှတူကြီးသည် အပေါ်တက်ရန် လိုက်ခေါင်းထောင့်
ချိတ်တစ်ခုတွင် မလှည့်သာ မပတ်သာ ထပ်၍နေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
အလျားလိုက်ဖောက်ထားသော လိုက်ခေါင်းနှင့် အပေါ်သို့ ထွက်သည့်တွင်းမှာ
ခေါင်းတိုင်တစ်ခုကို တည့်မတ်စွာစိုက်ထူထားသကဲ့သို့ ရှိနေသောကြောင့်
ဤကဲ့သို့ ထပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မိနစ် ၂၀ခန့်ကြာခဲ့၏။ သူ့ကိုစောင့်ခေါ်နေသော ဒရောက်မှာ ခါးကုန်း
တော့တော့သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထွက်နိုင်တော့မည်ဟုတ်ကြောင်း သိရ
သဖြင့် အချိန်ကုန်ခံ၍ ၎င်းအား မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ထားခဲ့ပြီးလျှင် နောက်ဆုံးထွက်
သွားလေတော့၏။

ခါးကုန်းကော့တော့မှာ အပေါ်သို့မရောက်နိုင်တော့ပဲ နောက်ဆုံးတထပ်
သာသည်အဆုံးတွင် နောက်ကြောင်းသို့သာ ပြန်ခဲ့ရပြီးလျှင် လူးရင်းလိုင်ရင်း
ဖပ်ဖန်းကြီးစွာဖြင့် မူလဝင်ခဲ့သော အပေါက်ဝသို့ ပြန်၍ရောက်ခဲ့လေသည်။
သူသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသော အခါ အဟောဆို၍ သတိလစ်
သွားတော့၏။

ထောင်ကြပ်များသည် အင်ဒရီစ်၏အခန်း၌ အင်ဒရီစ်မရှိကြောင်း တွေ့
သွားရာ ထောင်လုန့်၍ အချက်ပေးဥပဒေများ ဆွဲရတော့၏။ အင်ဒရီစ်၏အခန်းတွင်း
၌ကား သတိမပျက်လဲနေသော ခါးကုန်းကြီး ကော့တော့တို့သာ တွေ့ရှိရလေ
သည်။

၆၅ ဇာတ်ကဏ္ဍများ

ထောင်ကျအကျဉ်းသား ငွဉ်းတို့မှာ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထောင်တွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားကြ၏။

သို့သော် သူတို့၏လွတ်မြောက်ခြင်း မကြာလှချေ။ ချောပလင်အား သူ၏အဘွားအိမ်တွင် သူလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက် မိနစ် ၉၀အကြာတွင် ပြန်၍ ဖမ်းဆီးချမိ၏။ မျက်နှာဖုံးနီဂိုက်သား ဦးဖြစ်ကြသော ခေါင်းထောင်အင်ဒရီနှင့် ဘာဆင်တို့မှာ "ဒုဂိုင်" ဆိုသူထမင်းဆိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ သတင်းပေးချက်အရ ထိုမြို့ရှိ ဟော်တယ်တစ်ခု၌ ဖရက်အကြာတွင် ပြန်၍ဖမ်းမိလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ၎င်းတို့အားလုံးအား သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တို့က နေရင်းစွဲ "ဖရင်(စ်)" ထောင်ကြီးအတွင်း၌ပင် ပြန်လည်ချထားလိုက်လေသည်။ ၎င်းတို့ အပေဉ္စလည်း မိမိတို့အား ဒုက္ခပေးသည်ဟု၍ တစ်စုံတစ်ရာ အညှိုးမထားကြချေ။ The Hole "ထွက်ပေါက်" အမည်ရှိသော အပူပိုက်ကြီးကိုမှ သူတို့၏ အကျဉ်း ထောင်စာကြည့်တိုက်မှ ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထောင်ပြေးတို့၏ မျှော်လင့်သော တာဝန်ခံသည်ကား မိမိတို့နေရာ ဟောင်းသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ရမည်ပေတည်း။

("တစ်ဘစ်" ဂျာနယ်မှ Craig Mc Gregor ၏ The Hole ကို ဘာသာပြန်ဆိုပါသည်။)

မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၇၁

သူလျှိုမ မဒမ်နီရိုင်း

နီရိုင်းသည် ယောက်ျားနှစ်ယောက်ဆုံးသွားသည်ကို ဝမ်းမနည်းဘဲ ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အနှောင့်အယှက်မှ ကောင်းစွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဝမ်းဆင်မြောက်မိခဲ့သေး၏။

တိတ်တိတ်ပုန်း လင်နှစ်ယောက် သေဆုံးသွားပြီးနောက် မဒမ်နီရိုင်းသည် ပြင်သစ်အထက်တန်းစားအရာရှိကလေး "ဖရေန်ဟန်နီဒီဗီဘွီလီ" နှင့်တွေ့ဆုံ နှစ်လှိုင် ချစ်ခင်မိကြလေသည်။ နီရိုင်းကား စိတ်သဘောထားအမျိုးမျိုး လူအမျိုး များ ယောက်ျားအမျိုးမျိုးကိုတွေ့ခဲ့ဖူး၍ မည်သူ့ကိုမျှ မိမိစိတ်ထဲကပါ၍ သဲသဲမဲမဲ ချစ်ကြိုက်ဖူးသော်လည်း ယခုအရာရှိကလေး "ဗီဘွီလီ" ကိုမူ မေတ္တာစစ်တွေ့ ချစ်ဖြင့် ချစ်ခင်ခဲ့၏။ သို့သော် ဤနေရာတွင် တာရှည်နေ၍ ကားမဖြစ်သေးဘဲ သေဆုံးကာ အမှုဟောင်းများ တစ်စွန်းတစ်စပေါ်ပေါက်လာမည်ကို ဝိုင်းရံရသေး၏။

သို့နှင့် စပိန်ပြည် "တိုလီဒို" မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားသော အခါ ဝိုင်းရံလျက် ထိုဦးနီရိုင်းနဲ့အတူ ပါသွားလေသည်။

တိုလီဒိုမြို့ရောက်သောအခါ သူ၏ အလုပ်ဟောင်းဖြစ်လာ သူလျှို မဒမ်နီရိုင်း ပြန်၍ ဖွင့်ကာ၊ စစ်ဘက်နှင့်ပတ်သက်၍ ရောက်လာသော စစ်သားများကို လိုက်

www.burmeseclassic.com

၆၆ ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ငယ်များအား သူ၏ပိုက်ကွန်တွင်းသို့ ဝင်လာစေကာ၊ ထောင်ရွှံဖမ်းပြန်၏။ အထူးသဖြင့် ပြင်သစ်လူမျိုးစစ်ဗိုလ်များကို ပို၍အခွင့်အရေးပေးကာ သူတို့ဆီမှရသမျှ သတင်းများကို ယူတော့၏။ "မိန်းမ" ဆိုလျှင် ပေါင်းချင်သင်းချင်မိတ်ခွဲချင်သော "မိန်းမငတ်" စစ်အရာရှိကြီးငယ်များသည်လည်း မဒမ်၏ရူပါရုံကို မြင်ရသောအခါ ထောင်ချောက်မှ ရုန်းထွက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်တော့ပဲ တဖြည်းဖြည်းအမိခံကြရတော့၏။

ထိုသို့မဒမ်ထံသို့လာကြသော စစ်ဗိုလ်များအနက်၊ ပြင်သစ်အစိုးရထံမှ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရန် စေလွှတ်သော အရာရှိကလေးတစ်ယောက် သည်လည်း မဒမ်အား ချစ်ဟန်ဆောင်ကာ ရောနှောပါဝင်လျက်ရှိပြီးလျှင် လျှို့ဝှက်စွာ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက်ရှိလေသည်။

မဒမ်နီရိုင်းသည်လည်း ထိုအရေးပါအရာရောက်သော စစ်ဗိုလ်များမှ တစ်ဆင့် သံအမတ်ရုံးအရာရှိများနှင့်ပင် ဆက်သွယ်ပြီးလျှင်လိုသော သတင်းများကို အရယူကာ၊ ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ လျှို့ဝှက်သောနည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပေးပို့လျက်ရှိလေသည်။

သုလ္လိမအလုပ်၌ မိန်းမများမှာ ယောက်ျားများထက် တစ်ဆင့်ပိုမိုအားရစွာ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ မဒမ်နီရိုင်းသည် ငွေကိုရေလိုသုံးစွဲကာ လာဘ်သစ်များကို ရှာဖွေကြည့်ရှုစေ၍ ယူရမည့်နေရာတွင် အလိုရှိသလောက် ပေး၍လည်းကောင်း၊ ငွေကိုလက်မခံသော အထက်တန်းစား တက်ယုံအရာရှိကြီးများအား တစ်ညတာ နှစ်ညတာမျှ မိမိကိုယ်ကိုအပ်နှင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ သတင်းမျိုးစုံကို ရရှိလေသည်။ ဝန်ထောက်အရာရှိကလေးသည် မဒမ်နှင့်တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်နေသူများအား တဖြည်းဖြည်းစုံစမ်းရရှိခဲ့၍ နီရိုင်းအား ဖမ်းဆီးကာ စစ်ဘက်သို့ အပ်နှံသည့်အခြေအနေသို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

သို့သော် အချစ်တို့မည်သည် တာရှည်စွာ ဟန်ဆောင်၍ရသောအရာမျိုး မဟုတ်ချေ။ နဂိုရင်း အဆင်းအရောင် ပေါ်လာတတ်မြဲဖြစ်သည့် အတိုင်း စုံထောက်အရာရှိကလေး၏ အချစ်သည် အယောင်ဆောင်သော အဖြစ်မှပကစီ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်သောမေတ္တာစစ်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ သို့နှင့်အရာရှိကလေးသည် နီရိုင်း၏အဖြစ်အပျက် အခြားသူများမသိစေရန်ပင် ဝံ့ဖိထားခဲ့၏။

တစ်နေ့သော ညပျော်ပွဲတစ်ခုတွင် အရာရှိကလေးသည် နီရိုင်းအား နီးနီးတစ်ကပ်တွေ့မြင်ရလေရာ နီရိုင်း၏ရူပါရုံက ဆွဲဆောင်လွန်းအားကြီးသည်နှင့် လူအများရှေ့၌ပင် မရှောင်နိုင်တော့ပဲ ချစ်ကြိုက်စကားပြောကြားလေရာ နီရိုင်းသည် ထိုသူအား ပိုးစိုးပက်စက်ပြော၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

အရာရှိကလေးသည် ပရိသတ်အလယ်၌ ဤသို့ပြောဆိုခြင်းခံရသဖြင့် ရုတ်လည်းရက် ခေါသလည်းထွက်မြစ်ကာ နီရိုင်း၏အကြောင်းကို တစ်ခါတည်း ဆော်၍ပြောလိုက်တော့မည်ဟုပင် စိတ်ကူးမိ၏။ သို့သော် ဤသို့မရက်စက်နိုင်သေးသဖြင့် မိမိစိတ်ကိုချုပ်တီးရန် အရက်ကို အလွန်အကြွေးသောက်လေ၏။ သို့သော် အရက်မှူးလာသောအခါ ရှက်၍ဒေါသညွှန်သောစိတ်သည် တစ်ခါတရံအချစ်စိတ်တို့အနိင်ရ၍သွားကာ ပရိသတ်အား -

"ဒီမှာမိတ်ဆွေတို့ဒီမိန်းမဟာ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ရိပ်မိကြရုံလား သူ့ရုပ်တို့ဝန်းပြပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ပြုချရနေတာ အကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့၊ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဂျာမန်သုလ္လိမပဲဟု တစ်ခါတည်း ဖွင့်ချလိုက်လေ၏။

သို့သော် ဆိုစကား၌ပင် ငါမှားလေပြီ၊ ငါပြောလိုက်ခြင်းသည် ဖိုးကွက်အကာသားများလက်သို့ အပ်လိုက်သည်နှင့် တူချေ၏တကား ဟုတွေးမိရင်း ယူကြံဖန်ဖြစ်ကာ တစ်ခါတည်း အလုံးဆို၍ နေရာ၌ပင် လဲကျသွားလေ၏။ အရာရှိကလေးသည် ပါးစပ်ကိုတစ်ချက်မျှ မဟန်နိုင်တော့ပဲ၊ ဤနေရာ၌ပင် အသက်ပျောက်၍ သွားရှာလေသည်။

အနီး၌ရှိနေသူများမှာ စပိန်အရာရှိတစ်စုဖြစ်၍ ပထမ အံ့အားသင့်၍ ဖြတ်သေသေကာ ရှိနေကြပြီးနောက် သတိရသည်နှင့် နီရိုင်းအား တစ်ခါတည်း အိမ်ဆီးလိုက်ကြတော့၏။ သို့နှင့် ဥရောပတိုက်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အကောင်းဆုံးသော ကျားမတစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးမိပြီဟူသော သတင်းသည် တမုဟုတ်ချင်း ဖြစ်ပုံနှင့် သွား၍ သွားလေသည်။

နီရိုင်းအား ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီဟူသော သတင်းကို ကြားလျှင် ကြားခြင်းဖြင့် သစ်အစိုးရတို့သည် မိမိတို့နှစ်နာမူအတွက် ထိုက်သင့်သလို ဝန်ထောက်အရာရှိကလေးအပ်ရမည်ဟု စပိန်အစိုးရတို့ထံ တောင်းဆိုလေသည်။ သို့နှင့် နီရိုင်းမှာ

ဝင်ညပဒေအရသေနတ်ကိုင်လူတစ်စုရေတွင် မိမိ၏အသက်ကိုပေးအပ်ရန်မလွှဲနိုင်
သောသူ သို့သော် တုသိုလ်ကံတို့၏ အကျိုးပေးပုံကား အလွန်ပင်ဆန်းကျယ်လှ
ဝေ၏။

မဒွရစ်မြို့ ဘက်သူဌေးကြီး ဆီညောကျို(၁) ပါစကောလေး (Senior Jose Pascale) ဆိုသူသည် နီရိုင်းနှင့်တကွ သူ၏ချစ်သူ "ဗေရှန်ဒီဗီဗယ်" တို့အား ယခင်ကတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမတွေ့ဘူးပဲနှင့် အပြစ်မရှိကြောင်း အာမခံလေရာ စိန်ပြည်တွင်းရေးသိုင်ရာအမတ်ချုပ်ကြီးသည် ထိုဘက်သူဌေးကြီး၏ အာမခံချက် အရ နီရိုင်းနှင့် ဗေရှန်ဒီဗီဗယ်တို့အား လွှတ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် စိန်ပြည်တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့် မပြုတော့သဖြင့် နီရိုင်းနှင့် သူ၏ချစ်သူ ဗေရှန်တို့သည် သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော စိန်ပြည်ကြီးမှ သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် ထွက်ခွာ သွားခဲ့လေ၏။

ဤသို့ထွက်ခွာသွား၍ သင်္ဘောသည် ပင်လယ်တွင်းသို့ အတန်ငယ်ဝေး ရောက်သောအခါ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြလေရာ ထိုသူကား အခြားသူမဟုတ် နီရိုင်းသူ၏ချစ်သူတို့အား အာမခံ၍ ကယ်လိုက်သော "ကျို(၁)ပါစကောလေး" ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ "ပါစကောလေး" ကား စိန်ပြည်တွင် လျှို့ဝှက်စွာနေထိုင်ခဲ့သော ဂျာမန်သူလျှို့ဝှက်ယောက်ဖြစ်သည့် အတိုင်း မဒေမ်နှင့် သူ၏ချစ်သူတို့အား အသက်ဘေးမှ ကယ်ဆယ်လိုက်ပြီးလျှင် တိတ်တမိတ် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

က ထိုနောက် မဒေမ်နီရိုင်းသည် အီတလီပြည် "စန်ရီမို" (San Remo) မြို့၌ ဝတ်ချကာ "ဗေရှန်ဒီဗီဗယ်" ကတော်အဖြစ်ဖြင့် နာမည်သစ်ပြောင်းကာ နေထိုင်ပြန် လေ၏။

ဤသို့တစ်မျိုးတစ်စုံ ဘဝသစ်ပြောင်းလဲကာ နေထိုင်စဉ် မဒေမ်၏ပိုက် ကွန်တွင်းသို့ ရှေးဦးစွာပေးပို့ပေးပိုင်လာသူက ရှေးပြည် "ပီထရိုဂရက် ပြေ မှ ဆောဇင်ကော့" (Prince Soubenkov) ဆိုသူ မင်းသမီးတစ်ပါးဖြစ်၏။ နီရိုင်း နှင့် ရှေးမင်းသမီး "စောဇင်ကော့" တို့မှာ မဒွရစ်မြို့တော် ပျော်ပွဲသဘင်များ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတွေ့ဆုံကာ အသိဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ "ဆောဇင်

ကော့" မင်းသမီး၏ ခင်ပွန်း မင်းသားမှာ ရှေးပြည်သို့ပြန်၍ ယခင်က တရားရသည်ပဲ ဖြစ်ခဲ့သူ မင်းသမီးနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် အခွင့်ကောင်းမိုက်ဖြစ်၏။ မဒေမ် နီရိုင်းသည် ရှေးမင်းသမီး မှတစ်ဆင့် ရှေးမင်းလျှို့ဝှက်သော စစ်သတင်း များကို ရယူရန် ကြံစည်အားကိုးခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မင်းသားသည် ရှေးပြည်မှပြန်ရောက်လာသောအခါ တူရက် ကျွန်း လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် မင်းသမီးအား သောက်စားမှုဆင် နှယ်သည်ကို မပျော်လှပဲတွေ့ရသဖြင့် မကျေနပ်ဖြစ်ကာ နောက်ဆုံးတွင် ကွာရှင်း ချိတ်ကြ၏။ မင်းသမီးက အထက်ပါအကြောင်းများကို နီရိုင်းအား ဇာတ်လှန်ပြော ပြောလျှင် မိမိအားလည်း လူမသမာတို့ဘေးရန်မှကာကွယ်ပေးရန် တောင်းပန် သောအခါ ရှေးမင်းသားနှင့် အဆက်ပြတ်နေကြောင်း သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နီရိုင်းသည် မင်းသမီးပြောနေသောစကားများ၌ စိတ်မပါလှတော့ချေ။

ရှေးဇာတုရင်နစ်ကီး၏ ခံထပ်နှင့် တပ်စခန်းတည်နေပုံတို့မှာ စစ်ကြီး အတွက် အထူးအရေးပါအရာရောက်ရကာ နီရိုင်းသည် ရှေးမင်းသမီးထံမှ သတင်းများကို မရသောအခါ ရှေးပြည်သို့ မိမိကိုယ်တိုင် သွားရောက် စုံစမ်းရန် ကြံစည်လိုက်လေ၏။

သို့နှင့် နီရိုင်းသည် ရှေးပြည်သို့ မကြာမီရောက်ရှိပြီးလျှင် ရှေးပြည်ညွှ မင်းသားများ၌ သွားလာကျက်စားလျက်ရှိလေ၏။ ဤသို့ရှိစဉ် "မဒေမ်စောဇင်လီ ကော့" ဆိုသူ မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြီးလျှင် မိတ်ဆွေဖြစ်ရာမှ စစ်စခန်းနီးလာခဲ့၏။ ထိုမိန်းမချောကလေးမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော မင်းသားတစ်ပါးနှင့် ရာဝန်ကြီးချုပ်၏ ဇနီးဖြစ်၍ ထိုမိန်းမကလေးသည် တစ်စတစ်စ ပြောသမျှစကားများကို နားထောင်ရပြီးနောက် နောက်ဆုံး နီရိုင်း၏ ဩဇာကို နားခံရသည်အထိ ရောက်တော့၏။ နီရိုင်းကား ယောက်ျားများအပေါ်သာ စိတ်တူမိန်းမသားများအပေါ်၌ပင် တန်ဖိုးအာဏာဩဇာတိက္ကမကို အသုံး ပြုလေသည်။

ဤအချိန်အတွင်း ဩစတေးရီးယားသည် ဟားဗီးယားသို့ နောက်ဆုံး ပြန်လှည့်လိုက်ရာမှ အစကတည်းက ဤသို့ စစ်မီးတဟုန်းဟုန်းတောက်လေသည့် သော့၏။

၇၀ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ထိုအချိန်၌ ဝန်ကြီးချုပ်ကတော် "စောရွှမ်းလီနော" သည် နီရိုင်းကြီးဆွဲ သလို ကရသည့်အတိုင်း ရှုရှားစစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးချုပ်သည်လည်း အလို လိုက်သော နီရိုင်းလန်းချောကလေး ကြီးဆွဲသည့်အတိုင်းကပြု၍နေရာ ဝန်ကြီး ချုပ်မှာ နီရိုင်း၏အလိုကို တိုက်ရိုက်ပင်မဟုတ်သောကား သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် လိုက်ရော၍နေရသကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။

အသက်ငယ်၍ ရုပ်ရည်ချောသောမိန်းမများကိုရသည့်သူများမှာ မယား ဖြစ်သူအား လွန်စွာအရေးမေးတတ်သည့်အတိုင်း ဝန်ကြီးချုပ်သည် အရွယ်ထိ သောလန်းချောကလေးအား အသက်တမျှ မှားမှားချမ်းချမ်း၏။ ချစ်သည့်အတိုင်းလည်း လက်စပ်သည့်နေရာတွင် အလွန်ပန်းနပ်ဖျတ်လတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြင့် သည့်အတိုင်း လင်နိုင်သောမိန်းမချောများကိုကပ်ကာ မိမိအလိုသို့ပို့အောင် ဆွဲ ဆောင်တော့၏။ ဝန်ကြီးချုပ်ကတော်ကလေးမှာ မိမိထက်အသက်များစွာကြီး သော ဖရာအိုကို လင်လုပ်၍နေရသဖြင့် နှစ်နှစ်ကာကာမချစ်ပဲ။ ရွှေရိုးဓွတ်ချွတ် ဖတတ်ပေးနိုင်ကမ်းနိုင် ကျွေးနိုင်ပေးနိုင်ပျော်နိုင်ပါးနိုင်သော နီရိုင်းကိုချစ်ကာ မခင် ကြီးဆွဲသူမျှကို နှာမံတော့၏။ သို့နှင့်ဝန်ကြီးချုပ်ပြုလုပ်သမျှနေရာများ၌ ဒေဝီနီရိုင်း အလိုကျဖြစ်အောင် စီမံနိုင်ခြင်းကား အကြောင်းမသိသူများအတွက် အံ့ဩစွာ စိတ်ဝင်စားစွာဖြစ်သော်လည်း အကြောင်းသိသောအခါ နီရိုင်းအတွက် လွယ်ကူလှစေ သည်။

ဝန်ကြီးချုပ်ကတော်ကလေးအလိုရှိတိုင်း ဝတ်နိုင်၊ စားနိုင်၊ သုံးစွဲနိုင်ရန် နီရိုင်းကလည်း ဂျာမန်မှရသော ငွေများကို ရေလိုပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ စစ်ဘက်ဌာနတွင် အကြီးဆုံးသောဝန်ကြီးချုပ်ထံမှ လျှို့ဝှက်သော စစ်သတင်းများ ကို မခပ်သည် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ရရှိကာ ဂျာမန်နိုင်ငံသို့ ပေးပို့နိုင်သောကြောင့် လည်း ရှုရှားတို့လုပ်သမျှ ဂျာမန်တို့က တင်ကြိုသိထားနှင့်ပြီးလျှင် ရှုရှားစစ်တပ်များ မှာ ဂျာမန်တို့အား နှလုံးမထူနိုင်အောင် နေရာတကာတွင် အရေးရှုံ့နှိပ်ရတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် နီရိုင်းသည် ရှုရှားစစ်တပ်ကြီးများကို မိမိထင်သလို တစ်နည်း အားဖြင့် ချယ်လှယ်ကြီးကိုင်နိုင်သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေရကား။ ရာထူး ရာခံအလိုရှိသော ရှုရှားစစ်ဘက်အရာရှိ ကြီးငယ်တို့သည် ယခင်က ဝန်ကြီးချုပ် ကတော်ကို ကပ်ကြရသော်လည်း ယခုအခါ၌မူ ဒေဝီနီရိုင်းအား သွား၍ကပ်လိုက် လျှင် မိမိတို့အလိုပြီးစီးနိုင်တော့၏။

ရှုရှားစစ်တပ်များမှာ မည်မျှပင်ကြီးပမ်းသော်လည်း နီရိုင်း၏လျှို့ဝှက်စွာ ခြံစည်မှုတို့ကြောင့် လက်နက်ပေးပို့အကျောက်များကုန်၍ သွားခြင်းထက်သော် ထည်းကောင်း၊ အစာရေစာပြတ်၍ သွားခြင်းသော်လည်းကောင်း မကြုံရကုန်၏။ ဤသို့အား တိုက်ခိုက်ရမည့် ရှုရှားစစ်တပ်များ၌လည်း အရေးကြီးသော ဌာန ဆိုင်တွင် ဂျာမန်လူမျိုးများအား အထင်အရှားခန့်ထားသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကြီးဆွဲမှုကြောင့် ရှုရှားတို့ကား ဤမျှလောက်ဆိုး သောအခြေအနေ၌ ရှိနေလေရာ သိန်းသန်းမက များစွာကုန်သော ရှုရှားလူမျိုး များကို တိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးချမ်းလှသော စစ်ပြေပြင်တွင် အစာရေစာပြတ်လပ် ဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ လက်နက်မလုံလောက်သဖြင့် ရန်သူတို့မိန့်ဝိုက်ခြင်းခံရ သောကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ အတုံးအရုံးသေဆုံးပျက်စီးကြရကုန်၏။ ထို့အတွင်း ဂျာမန်အရာရှိတို့၏ တစ်မျိုးတစ်စုံကြံစီမှုကြောင့်လည်း အမျိုးမျိုးသော မှားယွင်းမှုအပေါင်းတို့နှင့် တွေ့ကြုံကြရကုန်၏။

ဤသို့နီရိုင်း၏ပရိယာယ်နှင့် အမျိုးမျိုးပျက်စီးလျက်ရှိနေသည့် အတွင်း မှင်ဗြိတိန်ကြီး "ဂျူနစ်ကောလပ်" ၏ စစ်တပ်များသည် ဂျာမန်ပြည်အရှေ့စပ်ပျက် ဖြစ်သောအရောက်ချိတက်နိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် တိုက်ခိုက်ရန်အတွက်ရောက်လာသော စစ်တပ်များမှာ လောသက်သက်ဖြစ်ကာ တစ်ခုမျှ ကျည်ဆံဟူ၍ မပါချေ။ ဤသို့ကြီးသည် အလွန်ဒေါသဖြစ်ကာ နောက်ထပ်အကူတပ်များ စေလွှတ်ရန် အကြောင်းပြန်ရာ နောက်ရောက်လာသမျှ တပ်တို့၌လည်း ရှိင်ဖယ်သေနတ်များ မပါဝင်သည့်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့ရလေသည်။

ဂျာမန်တို့အား ရက်ရက်စက်စက်တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးနေသော ဌာနတို့ယံသက်သားရှုရှားအရာရှိ ဂျာမန်လူမျိုးများသည် အမိန့်ပေးသံ ပြင်းထန် သောအထက် စိတ်ကပေါ့ချေ။ ထိုအချိန်၌ ဂျာမန်တို့စစ်သေနတ်များမှ ဒလစပ်ပစ် သောကျည်ကြောရာ ရှုရှားတို့မှာ ကျည်ဆံသင့်၍သော်လည်းကောင်း၊ လျှပ်စစ်ဓာတ် ကျွေးများကို ဝင်တိုးမိ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဓနုအခါတွင် ကြောကျသော ကျွေးများကဲ့သို့ ရှိကြကုန်၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထပ်ရှား၍ရရင့်လှစွာသော ရှုရှား စစ်သတ် ပြင်းတပ်သားတို့မှာလည်း လှစွာများကိုမျှ မသုံးနိုင်မိပြင်းထန်သော စစ်ဌာနများကို တိုးမိသော ယင်ကောင်များပမာ အတုံးအရုံးသေကြရတော့၏။

ရုရှားတို့၏ သတ္တိအကောင်းဆုံးထားသော ဆိုက်ဗေးရီးယားစစ်မြေပြင်မှ ဆိုက်ဗေးရီးယားတပ်သားများမှာလည်း အလားတူကိစ္စတုံးကြုံရပြန်ကုန်၏။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ရန်သူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်မတွေ့ပါလျက် အထိတ်အရာရှိများက ရုတ်တရက် အိမ်မပေးပဲ အချိန်ဆွဲထားမှုကြောင့် ဖြစ်ကြရ၏။

အမတ်ကြီး နစ်ကောလပ် မှာထားသဖြင့် ရောက်ရှိလာမည့် ခဲယမ်းကောက်တို့မှာလည်း စစ်မြေပြင်သို့မရောက်ဘဲ ကုန်တွဲများနှင့်အပြည့် မော်စကိုနှင့် ပီထရိုဂရက်မြို့ အကြားတွင် သောင်တင်လျက်ရှိနေလေရာ နစ်ကောလပ်မှာ စိတ်အပျက်ကြီးပျက်မိတော့၏။

ဆော့ပင်ကော့မင်းသားဦးစီးသော ဝင်နဲပိတ်ရုရှားစစ်တပ်ကြီးမှာလည်း "မရူသီယန်" အင်းအိုင်များအတွင်း၌ ဂျာမန်တို့ဖြတ်တောက်ထားမှုကြောင့် အဆင်ပြတ်တာ ရှိနေတော့၏။ ဤသို့ကား အီတလီပြည်တွင် နီနိုင်းနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သော ဝင်သီဆစ်ဝင်ဂွန်းမင်းသားပင်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါ "ဆော့ပင်ကော့" မင်းသားစိတ်၌ မိမိတို့ဘက်မှ ဤမျှလောက် ထူးထူးဆန်းဆန်းနေရာတကာတိုင်း၌ အရေးနိမ့် ဆုံးရှုံးနေရခြင်းမှာ ဂျာမန်စစ်သေနာပတိကြီး "ဂျင်နရယ်ဂွန်ပော့ဒင်ဗတ်" နှင့် တိတ်တဆိတ်ဆက်သွယ်မှုများ ဤသို့ဖြစ်ရလေသလောဟု သံသယဖြစ်မိ၏။

သို့နှင့်မင်းသားသည် ပီထရိုဂရက်မြို့သို့ပြန်ရောက်သွားသောအခါ သူ၏သံသယကို တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်စေသည့် အကြောင်းများကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ်ပီထရိုဂရက်မြို့တော်လမ်းမကြီးတစ်ခု၌ "ဆော့ပင်ကော့" မင်းသားသည် ကားကိုဖြတ်၍မောင်းသွားစဉ် မအိမ်နီနိုင်းကို ရုတ်တရက်တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ နီနိုင်းကလည်း မင်းသားကို ရိုက်ခတ်မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြတင်းပေါက်မှ အဝတ်ကို ဆွဲချလိုက်၏။ သို့သော် နောက်ကျ၍သွားခဲ့လေပြီလျှင်တစ်ပြက်မျှ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရစေကာမူ မင်းသား၏မျက်စိများမှာ ဂူချရသဖြင့် မိမိမြင်လိုက်သူမှာ အမှန်ပင်နီနိုင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ရုရှားမြို့တော်ကြီးအတွင်း၌ နီနိုင်းသည် ဤကဲ့သို့ထင်ထင်ရှားရှား သွားလာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မင်းသားသည် အံ့သြတုန်လှုပ်၍ သွားပြီးလျှင် တစ်

တည်း စစ်ရုံးသို့သွား၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောဆိုတော့၏။ မင်းသားကား "မအိမ်နီနိုင်း" အား ဓာတ်သိဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ အထူးစုံထောက်များသည် နီနိုင်းအား နောက်ယောင်မိ၍ လိုက်ကာ နီနိုင်း၏အနေအထိုင်ကို တိတ်တဆိတ် အကဲခတ်ကြည့်ရှုကြတော့၏။ မကြာမီ နီနိုင်း၏လက်အောက်ခံသူလျှိုတစ်ယောက်ဖြစ်သူ "ကပ္ပတိန်ဗီးယား" ပွိုင်းဒေါ့" ဆိုသူ အဖမ်းခံရတော့၏။

ကပ္ပတိန် ဗီးယားပွိုင်းဒေါ့ဆိုသူကား မိမိတိုင်းပြည်နှင့်တကွ ဇာဘုရင်၏ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကိုမထောက်၊ နီနိုင်း၏သစ္စာကိုသာ တိတ်တဆိတ်ကြိုးစားစောင့်ရှောက်ကာ (၁၀)နံပါတ်တပ်မကြီး၏ ပြောင်းရွှေ့သွားလာမှုများကို ရောင်းပြောင်းထောက်လှမ်းကာ ဂျာမန်အရာရှိများထံသို့ တိတ်တဆိတ်သတင်းပေးရန် ပီစဉ်နေဆီတွင် သက်သေအထင်အရာနှင့် လက်ပူးလက်ကြပ်စမ်းမိခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူ့အား စစ်ရုံးတွင် စစ်ဆေးပြီးသောအခါ၌ သူလျှိုနှင့် ပြစ်မှုထင်ရှားသည့် အတွက် အဆုံးတိုင်စီရင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရုရှားစစ်ဗိုလ်ပုလိပ်တို့သည် နီနိုင်း၏ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ကြတော့၏။

စစ်ဘက်ဆိုင်ရာနှင့်စုံထောက်တို့လည်း နီနိုင်းအပေါ်ယုံကြည်လောက်သော သက်သေအကျိုးအကားများတို့ ရှာဖွေလျက်ရှိကြ၏။ သို့နှင့် နီနိုင်း၏အသွားအလာကို တိတ်တဆိတ်ရောင်းပြောင်းကြည့်ရှုခဲ့ရာတွင် စစ်ဘက်ဌာန ဝန်ကြီးချုပ်၏ ဇနီးချောကလေးနှင့်ဆက်သွယ်ကာ ရုရှားပြည်ကြီးအား သစ္စာမတက်ချက်နေသည်မှာ အချိန်ကာလအတော်ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်စတစ်စ ဝင်ရောက်သဖြင့် စုံထောက်အဖွဲ့သည် နီနိုင်းအား ဖမ်းဆီးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

ထိုအချိန်၌ကား နီနိုင်းသည် ဂျင်နရယ်စစ်ဗိုလ်ပုလိပ်နှင့် ပူးလူးလျက်ရှိသော အခါဖြစ်လေသည်။

စုံထောက်အဖွဲ့မှ ဤသို့ပြင်ဆင်ပြီးသော် ယူနိုဗေးလ်အဖြူ ဝေါင်နိုင်း အထိရောက်သော ဘွတ်မိနပ်နက်အရည်ကြီးများ၊ သားမွေးကတ်ဦးထုပ်အနက်နှင့် ညဆောင်းသံပုရာခွန်ဦးထုပ်စသည်တို့ဖြင့် ခန့်ငြားသပ်ရပ်စွာဆင်ခြင်ထားသည့် ဓာတ်ဘုရင်၏အခန်းကို အတင်းဝင်ရောက်ရှာဖွေဖမ်းဆီးတော့၏။ ထိုအခါ၌ သူ့သော အခါအစိုးရက များစွာသကာမကင်းဖြစ်နေသည့် အထက်တန်း နီနိုင်းဗိုလ်

၁၆ = သုန္ဒရီ

အိပ်စက်နေသည်ကို ပတ်ပန်းပါလေ

တော့ဆက်တစ်ခွဲ၏ ခေါင်းဆောင်အရာရှိသည် ဗိုလ်မှူးအား အိပ်ရာမှ

အထုတ်တာ မိမိ၏စစ်သားများအား အသင့် - သေနတ်ချိန် ဟု အမိန့်ပေးလေ

၏ ထိုစစ်ဗိုလ်မှူးတား ကော့ဆက်တစ်ခွဲအရာရှိ၏ ခြေရင်းတွင် ခူးထောက်ကာ

အနီးဆုံးမိမိ၌ အပြစ်ကင်းသည့်အကြောင်းကို ဖြေရှင်းနိုင်ခွင့်ပြုပါမည့်အကြောင်း

နှင့် တောင်းပန်သေး၏။ သို့သော် စစ်သားများသည် ဂျင်နရယ်ဗိုလ်မှူးအား အတင်း

ဆွဲယူကာ နံနံတစ်ခု၌ ကပ်စေ၏။ သို့နှင့်သေနတ်ချိန်လျက်ရှိသော စစ်သားတစ်စု

သည် စစ်ဗိုလ်မှူး၏နံလုံးရှိရာသို့ မိမိတို့သေနတ်များကို ချိန်လျက်ရှိကြ၏။ ကော့

ဆက်တစ်ခွဲစစ်ဗိုလ်၏ လက်ကိုင်တုတ်ကလေးသည် ကြမ်းပေါ်သို့ကျသွားသည်

နှင့် တစ်ပြိုင်နက် "ဒိုင်း - ဒိုင်း - ဒိုင်း -" ဟူသော သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး

လျှင် သစ္စာဖောက်ဗိုလ်မှူးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

ကော့ဆက်ဗိုလ်မှူးသည် ကိုယ်မလုံတလုံအဝတ်အစားဖြင့် ဝေးမာ

ကြည့်ရှုနေသော သူလျှို့မလေးနီရိုင်းဘက်သို့လှည့်ကာ ခက်ထန် တင်းမာသော

မျက်နှာဖြင့် -

"ကိုင်း - မြင်ပြီမဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခါမင့်အလှည့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့မင်းကို

စစ်ဆေးစရာရှိသေးတယ်။ သွားအပေါ်အင်္ကျီထပ်ဝတ်စေ။"

ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတုန်လှုပ်ခဲ့ဘူးသော်လည်း ယခုအကြိမ်၌

မှ နှုတ်စမ်းကလေးများ ဖျော့တော့၍လာသည်အထိ တုန်လှုပ်မိလေ၏။

"ဟိုအခန်းထဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အင်္ကျီသွားလဲပဲရစေရင်"

"သွား"

နီရိုင်းသည် အလွန်ကြောက်ဟန်ရှိသော်လည်း တည်ငြိမ်အေးဆေး

သော အသံဖြင့် ဗိုလ်မှူးအား ပြောသောအခါ ဗိုလ်မှူးသည် အသာတကြည် ခွင့်ပြု

လိုက်လေ၏။

ထစ်အောင်လောက်ကြာသည့်တိုင်အောင် နီရိုင်းထွက်မလာသဖြင့်

စစ်ဗိုလ်သည် သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာပြီးလျှင် စစ်သားများအား အခန်းတွင်းသို့ဝင်

ရောက်ရှာဖွေစေရာ နီရိုင်းအား မတွေ့ရတော့ချေ။ ပိုးကန်လန်ကာကြီးများဖြင့် လှံ

စွာ ဆင်ထားသည့်အခန်းကလေးကိုသာ ဆိတ်ငြိမ်လျက်တွေ့ရလေသည်။

စစ်ဗိုလ်နှင့်တကွ စစ်သားများသည် မိမိတို့မျက်မှောက်၌ပင် မိမိတို့အား တစ်ဝတ်

စိုက်၍သွားသော သူလျှို့မအား လက်တစ်လုံးခြားမျှကြံ၍သွားသော အကြံကို ခံ

ရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ မြောက်လှန်၍ရှာသည့်ပမာ အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဖွဲ့နောက်ရှာဖွေကြ

ရာအခန်းနံရံတွင် လျှို့ဝှက်စွာဖောက်လုပ်ထားသည့် မလွယ်ပေါက်ကလေးတစ်ခု

ကိုသာ အံ့ဩစွာတွေ့ ကြရလေ၏။ မခေမံနီရိုင်းကား စစ်ဗိုလ်နှင့်တကွ စစ်သားများ

တို့ မိမိ၏ပရိယာယ်ဖြင့်လွတ်မြောက်အောင် ကြံဆောင်ပြုလုပ်၍ သွားခဲ့လေပြီ။

နီရိုင်းကြီးဆွဲခဲ့သော ဝန်ကြီးချုပ်မှာ အလုံအထောင်တွင် တစ်သက်ကုန်ရ

၍ သူ၏ နီးချောကလေးမှာမူ လွတ်မြောက်၍သွားလေသည်။

နီရိုင်းကား မည်ကဲ့သို့ လွတ်မြောက်သွားသည်မသိ။ မကြာမီလန်ဒန်မြို့

သို့ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လန်ဒန်မြို့သို့ရောက်သောအခါ၌ နီရိုင်းသည် ကွယ်လွန်သူအင်္ဂလိပ်

စစ်တပ်ဗိုလ်မှူး မစ္စတာ ဟက်စ်ကွက်(သ)၏ တူရက်ပြည်သူ ဇနီးသည်မှဆိုးမ

တလေးဟူ၍ပြောကာ တစ်ထုတ်ခင်း၍နေပြန်၏။ များစွာကုန်သော အထက်တန်း

စားအရာရှိတို့သည် မှဆိုးမ "မဒမ်ဟက်ကွက်" ၏ ရွယ်ရုံကြောင့် မိတ်ဆွေခွဲကာ

တွယ်လွန်သူ လင်ပွန်းသည်အတွက် ဝမ်းနည်းစကားပြောကြားရန်ဟူ၍ ရှိမည်စွဲ

တာ မဒမ်၏အိမ်သို့ မကြာခင်လာရောက်ကြကုန်၏။

ဟန်ဆောင်သည့်အတိုင်းလည်း တူရက်ပြည်သူနှင့်တူအောင် မဒမ်

နီရိုင်းသည် ခေါင်းပြီးခြုံမျက်နှာဖုံးကိုလုပ်ကာလုပ်ကာဖြင့် ရောက်ရှိလာသမျှသော

အညံ့သည်များအား သူ၏အိမ်ခန်းသို့ တစ်နည်းနည်းဖြင့်လှည့်ပတ်ဖြားပယ်င်း၍

အပြီးလျှင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို ပြန်၍ပြောရ၏။

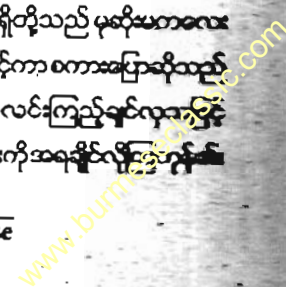
လူတို့၏မိတ်ဆတ်မှာ မရသောကိုမျှ ရယူလိုခြင်း၊ ဖုံးကွယ်ထားသော

အရာဝတ္ထုကိုမူ ကြည့်လိုခြင်းလိုခြင်းများရှိရကား အရာရှိတို့သည် မှဆိုးမတလေး

အခေါင်းပြီးကို အကုန်ဖွင့်ပဲ မျက်နှာကိုမပေါ်တပေါ်ဖွင့်ကာ စကားပြောဆိုသည်

အစားအရနိုင်အောင်ရှိကြကုန်၏။ မျက်နှာကိုပွင့်ပွင့်လင်းကြည့်ရှုလှည့်

ရှုခြင်းမရှိဖြစ်ကြရကုန်၏။ ပိုင်ရှင်မရှိသော မှဆိုးမကလေးကို အရခိုင်လျှို့ဝှက်

မအိမ်ကား မိမိထောင်ချောက်သို့လင်လာသူများအား မည်သူ့ကိုအရင်စ၍ "ချိုင်း" ရမည်ဟူ၍သာ အကြံထုတ်လျက်ရှိလေသည်။

ဤသို့ရောက်လာသော အင်္ဂလိပ်အရာရှိကြီးများအနက် ဟာရိုလတ် (Harold Latin) ဆိုသူမှာ မကြာခင်ရောက်လာတတ်ရာ မအိမ်ကား "ဟာရို" ကို လက်ခံ၏။ သို့သော် တစ်ဦးဟူ၍ သဘောမထား။ တစ်ဦးတည်းဟူ၍ ပုံသေမရှိ။ ရောက်လာသမျှ စည့်သည်အားလုံးကိုပင် ပျူပျူငှာငှာ အလိမ်မာသဘောဖြင့် လိုက်လျောစည့်ခံလေ၏။

နီဂိုင်းသည် မိမိခင်ပွန်းသည်သေဆုံးသည့်အကြောင်းကို "ကျ" လောက် အောင် ဖွဲ့နွဲ့ပြောဆိုကာ "အဲသည်လို ခင်ပွန်းသည်လဲ ဆုံးပါးရော ကျွန်မဖြင့် လူ့ပြည် မှာတောင်နေချင်စိတ် မရှိတော့ပါဘူးရှင်။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ပြေလက် ပြောက် ဘယ်ဆီများ သွားလည်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ စိတ်ကူးမိတယ်" ဟု စကား ပယ်ပြီးနောက် "တောဖက်တွေ လျှောက်လည်ရရင် မကောင်းဘူးလား ဟင်" ဟု ပြောဆိုကာ အခါများ၍ အရာရှိများသည် နဂိုရင်းကပင် မုဆိုးမရွာကလေးအား "ဝိုင်း" လိုသောစိတ်ဓာတ်ခံရှိနေရကား။ ဤကဲ့သို့တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီး ချစ်စရာ တောင်၍ လှပလွတ်လပ်သော မိန်းကလေးအား မည်သူသည် လိုက်၍မပို့ဘဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။

နီဂိုင်းက သွားရန်အကြံပေးသော "ရှက်တလင်" ကျွန်းစုသည်ကား။ ဗြိတိ သူတို့၏ လက်နက်များကို လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ကိုင်နေသော အရပ်ဖြစ်၏။ စစ်အရာရှိ ကြီးများအတွက် သူမိမိအဖော်တစ်ယောက်ခေါ်လာရန် ဝိုင်းဝန်းဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံအကျိုးကို ထမ်းရွက်ရင်း သေဆုံးသွားရမှာသော စစ်အရာရှိတစ်ဦး၏ ဇနီးတစ် ယောက်ဟူ၍ ရှိရိုးထင်မှတ်ခြင်းခံရသဖြင့် နီဂိုင်းမှာ အခွင့်အရေးများစွာရခဲ့၏။

သို့နှင့် အရာရှိများနှင့်အတူ အခြောက်လက်နက်များ လုပ်ကိုင်ရာဖြစ် သည့် ပိုစမောက်မြို့ အာကနီ" ကျွန်းစုများသို့ မိမိနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသော စစ်အရာရှိ ကြီးများနှင့်အတူ မကြာခင် လိုက်ပါသွားခွင့်ရခဲ့လေ၏။

ထိုပြင်လက်နက် ခဲယမ်းစီးကျောက်များ လုပ်ကိုင်သည့် စက်ရုံများ တည်ရှိရာ။ "တဒစမိုး" နှင့် "လာစစ်" မြို့များရှိ ဟော်တယ်ပေါင်းများစွာသို့လည်း စစ်ဗိုလ်မှူးများနှင့် မကြာခင်အပျော်ခရီးထွက်၍ လည်ပတ်ရ၏။ နီဂိုင်းအား ဝိုးပန်း ကြံစည်သူ စစ်အရာရှိများမှာ အထွေအထူးစိတ်မကူးမိသော်လည်း နီဂိုင်းမှာမူ မည်

အညိုနေရာတွင် စက်ရုံရှိ၍ မည်သည့်လက်နက်မျိုးကို လုပ်ကိုင်သည်စသည် ဆိုတို အသေအချာမျက်မြင်တွေ့ရတော့၏။

("ကလိုက်နှင့် ကရွန်မာတီ" မြို့များသို့ နီဂိုင်းနှင့်အတူ သွားရောက်ခဲ့ဖူး သော အင်္ဂလိပ်ကာနယ်ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးရှိရာ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နောင်နီဂိုင်း အနာပတ်သက်၍ သူ့အား စစ်ဆေးသောအခါ အပြစ်မရှိကြောင်း ဆိုင်ရာမှတွေ့ရ သောကြောင့်ပေတည်း။ ဤအတိုင်း မှတ်တမ်း၌ ပါရှိသည်။

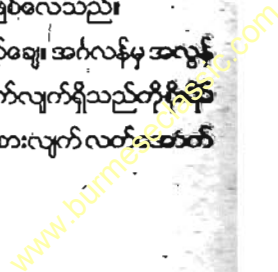
ဘာသာပြန်သူ)

ဤကဲ့သို့ အခွင့်အရေးမျိုးကို ရရှိနေပြီဖြစ်ရကား နီဂိုင်းသည် မည်သည့် အခွင့်အရေးကိုမျှ လက်မလွှတ်စေပဲ စွပ်စွာလက်နက်ရှိသူ၏ ဦးလေးထံသို့ တစ်စုံတစ် ခုပသိနားမလည်သော ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက် စာရေးသကဲ့သို့ ဦးလေးရေကျွန်မ ဘယ်သွားတုန်းက ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးလုပ်တဲ့ အလုပ်ရှိကြီး တွေတွေ့တယ်။ ဒီလက်နက်တွေဟာ ကျွန်းခြံဘယ်ဘက်ကနေပြီး သဘောကြီး ဆွန်တင်တာပဲ။ ကျွန်မလိုက်ကြည့်တာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ" စသည်ဖြင့် ကြားနန်းဖြင့် အကြောင်းကြားပေးပို့တတ်ရာ ဦးလေးမှတစ်ဆင့် ထိုအရေးကြီး သော လက်နက်လုပ်ကိုင်ရာနေရာတည်ရှိပုံသတင်းများသည် ဂျာမနီသို့ အဆက် အပြတ်ရောက်ရှိနေတော့၏။

သို့သော် မကောင်းမှုတို့မည်သည် မည်မျှလောက်ပင် လျှို့ဝှက်ပြုစေ ဘာမှ နောက်ဆုံးတွင် ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည့်အတိုင်း တစ်နေ့သည့် နီဂိုင်းသည် "ဆလ်စတီ" ရှိ "ဘရေ" ဟော်တယ်၌ တည်းခိုလျက်ရှိစဉ် သူ၏သူလျှိုလုပ်ငန်းကြီး နှစ်စွန်းတစ်စပေါ်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုဟော်တယ်မှာ "ဆလ်သာလင်" မြို့စားကထော်ကြီးများသော အင်္ဂလိပ် စီထောက်များနှင့် နိုင်ငံခြားသူလျှိုတို့ ကျက်စားရာငှာ နှစ်လေရာ နီဂိုင်း၏ သံသယမကင်းဖွယ်သော ကြေးနန်းစာများကို စုံထောက်တစ်ယောက်က ဖြတ် ဆောက်သိမ်းယူထားလိုက်ရာမှတစ်ဆင့် ခြေရာခံမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြို့စားကထော်ကြီးမှာ အစိုးရအမှုထမ်းမဟုတ်ချေ။ အင်္ဂလန်မှ အလွန် အရေးကြီးသော သတင်းများသည် ဂျာမနီသို့ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်ကို ဝိုင်း ချဲ့အညှိအတွက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီးလျှင် ကိုယ်စရိတ်ကိုယ်စားလျက် လတ်အော်တီ

၇၁ သို့သော်

ထင်ထားစွာအသွားရာ ဝှာနေသို့ သတင်းပို့နေသည့် "လက်သံ"ကို ဖမ်းဆီးရမိအောင် စုံထောက်ရှာဖွေနေသူဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့သော် ဗြိတိသျှစားဘေတော်ကြီး၏ လက်ထောက်စုံထောက်တစ်ဦးက နီရိုင်းပေဆိုသော ကြေးနန်းကို တွေ့ရသောအခါ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီးလျှင် ထိုမှဆိုးမိန်းသေရာ၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို အရေးတကြီး ရှာဖွေစုံစမ်းစေ၏။ ဤသို့ စုံစမ်းသောအခါ စစ်ဘက်တွင်ဝင်ရောက်အမှုထမ်းကြသူများအနက် သေဆုံးသွားကြသည့်စာရင်းတွင် ဟက်စကွက်(သ) ဆိုသူကို ရှာ၍မတွေ့ရချေ။

ထိုအခါ အမှုကိုစွဲမှာ ပိုမိုအရေးကြီးလာလျက် စုံထောက်သည် မုဆိုးမ "မဒမ်ဟက်စကွက်(သ)" ၏နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းစစ်ဆေးပြန်ရာ သူသည် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်များနှင့်အတူ ဗြိတိန်၏လျှို့ဝှက်ရာဖြစ်သော ရေကြောင်းစံတပ်များ တည်ရှိရာဖြစ်သည့်နေရာများသို့ ရောက်ရုံဖူးကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုသို့တွေ့ရှိရသော အချိန်မှစ၍ စုံထောက်များသည် သားကောင်ကို အနှံ့စုံလိုက်သည့်စွမ်းရည်များပမာ နီရိုင်းနောက်သို့ လိုက်ကြကုန်၏။ နီရိုင်းသည် လလပ်စကိုးမဟာတယ်တွင် ဘာရှည်မနေတော့ပဲ ဗြိတိန်ပြန်ရန်ပြင်ဆင်တော့၏။ အမဲလိုက်စွမ်းရည်၊ သားကောင်မျက်ခြည်မပြတ်စေသကဲ့သို့ စုံထောက်တို့သည်လည်း နီရိုင်းအား လန်ဒန်သို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် လိုက်ကြတော့၏။ ရှုပါရုံဖြင့် ငြားမယောင်းသွေးဆောင်တတ်သည့် သူလျှို့မကြီးအား သတိထားကြရန်နှင့် သူ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တို့ကို ဖော်ပြထားသည့် ကြေညာစာတမ်းကြီးများသည်လည်း လန်ဒန်မြို့ပေါ်တွင် ပေါ်ထွက်လျက်ရှိကုန်၏။

ထိုအကြောင်းကိုသိသော နီရိုင်းသည် အင်္ဂလန်မှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားရန်အကြံနှင့် မိမိကိုယ်ကို ရုပ်ဖျက်ကာ ဝါးတားလူးဘူတာ၌ သင်္ဘောကိုစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိစဉ် ပုလိပ်စုံထောက်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရတော့၏။

မဒမ်သည် လှပသောမျက်နှာကလေးကို တစ်မျိုးတပည်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်၍ ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်တုတ်ကာ ရုပ်ဖျက်၍ အင်္ဂလန်မှ ထွက်ခွာသွားမည် ပြုသော်လည်း စုံထောက်တို့၏မျက်လုံးကို မယူညှိစားနိုင်သော သူ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အမျိုးအစားတို့သည် ပုလိပ်တို့အား သက်သေခံဘိသကဲ့သို့ရှိနေလေသတည်း။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း

ဆွဲအားပင်သက်သေ

အိန္ဒိယပြည် လွတ်လပ်ရေးမရမီ ဗြိတိသျှတို့၏ လက်အောက်ခံအိန္ဒိယ ဗဟာရာဂျာများကြီးမိုးစဉ် "ဘင်္ဂလား" နယ်မှာ ရာဇဝတ်မှုများ အတော်ပင်များပြားခဲ့သော နယ်တစ်နယ်ဖြစ်လေသည်။ ဘင်္ဂလီလူမျိုးများမှာ အခြားကုလားလူမျိုးများနှင့်တူလျှင် အတော်အတန် ဗိတ်ဆတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ပြန်မာများကဲ့သို့ပင် မဟုတ်မလုပ်တတ်သည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ဘင်္ဂလီလူမျိုးအမျိုးသမီးများမှာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်တကွ လောတကြီးတွင် ကျင်လည်ကျက်စားရသည့် အချိန်ကနည်းပါးသဖြင့် တစ်ကြောင်းယောက်ျားများသည်လည်း ချုပ်ချယ်လွန်းသဖြင့် တစ်ကြောင်း "ကာမ" နှင့်ထပ်သတ်သည့်နေရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ကမ်းရူးထိုးပြုလုပ်တတ်ကြ၏။ ကာမနေ့၏ သဘောတရားမှာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်လွန်းလျှင် ပို၍အရှိန်တက်တတ်သော သဘာဝရှိလေသည်။

ဤ ကြီးများနှင့် မနီးမဝေး တောရွာကလေးများမှာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အိမ်များတွင် ရွှေရောင်တောက်သော စပါးများသည် ပြတ်သိပ်စွာ သီးနှောင်လည်းတောင်း၊ ရွာပြင်ရှိ ရေတွင်းများတွင် ဘင်္ဂလီအမျိုးသမီးများသည် အထိမ်းအမှတ်များ

တို့သီချင်းလျက်လည်းကောင်း၊ သက်ကြီးဝါကြီးများသည် ဘုရားအိုအိုကြောင်းများတွင် ဓမ္မတာရာဇာများကို ရွတ်ဖတ်သရဏာယလျက်လည်းကောင်း၊ အေးချမ်းသာသာ သစ်ပင်ရိပ်ကြီးများအောက်တွင် ကလေးသူငယ်များသည် ဆူညံစွာကစားလျက်လည်းကောင်း၊ အေးချမ်းသာသာသည်ဖြင့် ပအသွင်အပြင်ကို ဆောင်လျက်ရှိသော်လည်း အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ရှုပ်ထွေးသောပြဿနာများသည် ဆိတ်ငြိမ်သောနေရာများ၌ တစ်ခါတစ်ရံ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာတတ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရများသည် ဘင်္ဂလားပြည်နယ်တွင် အင်္ဂလန်၌ ဖွဲ့စည်းထားရှိသော ပုလိပ်အဖွဲ့အတိုင်းထားရှိရန် စီစဉ်လေရာ လန်ဒန်ပုလိပ်အဖွဲ့မှ ဖာ့တာစီ - ဒီး - ဂိုးလ်(၈) ဘာရီ အား ရာဇဝတ်ဝန်အဖြစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်ရန် ခန့်ထားစေလွှတ်လိုက်လေသည်။

“ဂိုးလ်(၈) ဘာရီ” ၏ ပထမဦးစွာ အရေးအကြီးဆုံးအလုပ်မှာ ရဲသားများ ခန့်ထားရမည်ဖြစ်၍ ရဲသားများကိုလည်း အခြားတိုင်းရင်းသားကုလားလူမျိုးများ မဖြစ်စေဘဲ ဘင်္ဂလားကျွန်းပင်ဖြစ်ရပေမည်။ ထို့ပြင် ရဲသားများထဲမှ သတ္တိနှင့်ပြည့်စုံ၍ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စရိုသူများကို ရွေးပြီးလျှင် အမှုများပေါ်အောင် စုံစမ်းစစ်ဆေးအတွက် “စုံထောက်” အရာရှိများ ခန့်ထားရန်လည်း လိုအပ်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သာမန်ရဲသားများမှာ ဖမ်းရာဆီးရာ၌သာ အသုံးဝင်၍ အမှုတစ်ရပ်ကိုပေါ်အောင် စုံစမ်းရန်စွမ်းရည်သတ္တိမရှိကြချေ။ ဂိုးလ်(၈) ဘာရီသည် တိုင်းရင်းသားတို့၏ ဗိတ်နေသဘောထားနှင့် အရည်အချင်းများကို စုံစမ်းလျက်ရှိရာ အများအားဖြင့် ဘင်္ဂလားလူမျိုးများမှာ မိုးရာကိုယုံကြည်လျက် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိသူများ နည်းပါးလှသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့နှင့် ဂိုးလ်(၈) ဘာရီသည် ရဲသားများအား “ရဲသင်တန်း” ပေးရလေရာ သူတို့အထဲ၌ အတော်ပင်အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူ၏အမည်မှာ “ကာလီဒင်(၈)” ဖြစ်လေသည်။ ကာလီဒင်(၈) မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်အရပ်အဖောင်းသင့်လျော်ရှိသူသာရှိ၍ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်လေသည်။ တစ်ရွာမှတစ်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်လက်မှုဖြစ်ကာ ဖြစ်သလိုနေတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဈေးများအတွင်းတွင် ခွေးလေးရွေးလွင့်များကဲ့သို့ တစ်ခါတစ်ရံ လှည့်လည်နေတတ်၏။ သီချင်းဆို

အစွဲအနွယ်များတွင်လည်းကောင်း၊ မျက်လှည့်အစွဲများနှင့်လည်းကောင်း၊ အတန်သားများနှင့်လည်းကောင်း၊ အရပ်ရပ်အနယ်နယ်သို့ လှည့်လည်နေထိုင်တတ်သော တစ်ခါတစ်ရံအထက်ဝတ်အပြတ်ပြတ်ဖြစ်ကာ သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်းတွင်လဲနေတတ်သေး၏။

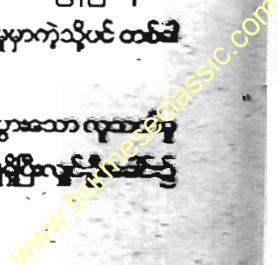
ဤမျှလောက်ပေပေတေတေ နိုင်လှသူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အင်အားတွင် “ကာလီဒင်(၈)” သည် ဂိုးလ်(၈) ဘာရီ၏အမှုလိုက် စုံထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီးလျှင် ဘင်္ဂလားပြည်တွင် အမှုပေါင်းများစွာကို ဖမ်းဆီးရပ်စဲအောင် တူညီခဲ့လေသည်။

ကာလီဒင်(၈) မှာ ဘင်္ဂလားလူမျိုး ကမ္ဘာ့အဖွဲ့ဝင်များတွင် လိုက်ပါကာ နှိုးနှိုးဖတ်ဖတ်ကောင်အဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ကပြခဲ့ဖူးသောကြောင့် ရုပ်မျက်ခြင်းအတတ်လည်းကောင်း၊ စွာနိုင်နင်းကျွမ်းကျင်ခဲ့လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဂိုးလ်(၈) ဘာရီသည် ကာလီဒင်(၈) အား ရွေးချယ်ပြီးလျှင် စုံထောက်အဖြစ် ခန့်ထားလိုက်လေသည်။

သူ၏ဘဝတစ်လျှောက် တွေ့ကြုံပေါင်းသင်းခဲ့ရသူများမှာလည်း သူ့မိုးကြီးများဖြစ်သဖြင့် ကာလီဒင်(၈) သည် လူထိုင်းများလောကကို အောက်ခြေမှစ၍ အထက်သို့လှည့်လည်ခဲ့လေသည်ဖြစ်၏။ သူသည် အခြားအိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားဘာသာစကားတို့ကို ကောင်းစွာနားလည်သည့်ပြင် ဖာတ်နိမ့်ဖာတ်ပြင့်မှစ၍ အထက်အောက်အဖွဲ့ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ဘူးသောကြောင့် ယင်းတို့၏စေလှယ်စံများကိုလည်း နားလည်စွာနားလည်ပြီးဖြစ်၏။

ရှပ်ပြောင်းရှပ်လွှဲတွင် မည်မျှလောက်ကောင်းသနည်းဆိုမူ အတော်စုံ၌ ကာလီဒင်(၈) သည် ဖာတ်ကောင်တစ်ကောင်အနေနှင့် ရှပ်ဖျက်ပါဝင်စုံစမ်းလျက် နည်းသောအခါ ထိုဖာတ်ကောင်သည် ကမ္ဘာပေါ်မှတစ်ခါတည်း ပျောက်သွားပြီး အခြားအမှုတစ်ခုတွင် အခြားဖာတ်ကောင်အနေဖြင့် ပေါ်လာပြန်ပြီးနောက် နည်းသောအခါ ထိုဖာတ်ကောင်သည်လည်း ပထမအမှုမှာကဲ့သို့ပင် တစ်ခါတစ်ရံ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်လေသည်။

ယခုရေးသားအံ့သောအမှုမှာ ရွာတစ်ရွာတွင် ဖြစ်ပွားသော လူထုတစ်စုဖြစ်၍ သေသူမှာ အချက်ပေါင်းများစွာ ဓားဒဏ်ရာများဆွဲပြီးလျှင် နေသော်

လည်း တိုးသောလက်နက်ဖြင့် ရိုက်နှက်ထားဟန်တူသော ဒဏ်ရာများရှိ၍ တစ်ခေါင်းလုံးကြော့မွှေနေ၏။

ထိုရွာ၌ လူစုနှစ်ရာကွဲလျက်ရှိရာ တစ်စုမှာ စားနိုင်သောက်နိုင်နှင့် အစောင့်အတန်းချမ်းသာကြွယ်ဝသောလူများဖြစ်၍ အခြားတစ်စုမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာလက်လုပ်လက်စား လူတန်းစားမျိုးများ ပါဝင်သည့်အစု ဖြစ်လေသည်။ သူသေသူမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့်ပြည့်စုံသောအပိုင်းမှဖြစ်၍ ၎င်း၏မိန်းမကလည်း လူမျိုးများသည် လူကိုသတ်သွားရုံမျှမက မိမိတို့လက်ဝတ်လက်စားနှင့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကိုလည်း ယူဆောင်သွားကြောင်း ယင်းပစ္စည်းများထဲတွင် မိမိဝတ်ဆင်သော အဖိုးတန်လက်ဝတ်လက်စား၊ ပုတီး၊ နားဆောင်းများပင် ပါရှိကြောင်းဖြင့် ထွက်ခွာလျက်ရှိ၏။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဝိုးလ(၆) ဘာရီကိုယ်တိုင် ထိုရွာသို့ လာရောက်စစ်ဆေး၏။ သို့သော် အမှုပေါ်ပေါက်လောက်အောင် တစ်စုံတစ်ရာသိလွန်မရချေ။ ရွာသားများသည် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးနှင့် တကွ ရဲအဖွဲ့အား ကြောက်ရွံ့၍ သော်လည်းကောင်း၊ မနာဝန်တို့စိတ်ရှိ၍ သော်လည်းကောင်း နှုတ်ပိတ်၍ နေကြလေသည်။ သို့နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးသည် ရွာမှပြောင်းရဲပြီးလျှင် သူ၏တပည့်တော် ကာလီဒပ်(၆)အား အခေါ်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း ကာလီဒပ်(၆)သည် ချက်ခြင်း အရှေ့သို့ရောက်ရှိလာရာ -

(ဂန်) "ဟေ့ ကာလီဒပ်(၆) ငါတော့ ရွာကိုရောက်ခဲ့ပြီကွယ်၊ ရွာမှာ ရွာနှစ်စုကွဲနေတယ်။ တစ်စုက ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့အပိုင်း၊ ကျန်တဲ့တစ်စုက ဆင်းရဲတဲ့အပိုင်းပေါ့ကွယ်။ ဆင်းရဲတဲ့အပိုင်းဆိုတာ မင်းသိတဲ့အတိုင်း လူများကွယ်။ ချမ်းသာတဲ့အပိုင်းက လူနည်းစုပေါ့။ အခုသေတဲ့လူက ပစ္စည်းဥစ္စာတန်းနည်းနည်းပါးပါးရှိပြီး ချမ်းသာတဲ့လူနည်းစုထဲကပေါ့။ သူမိန်းမမှာ လက်လက်စားကလေးတောင် အတော်အတန်ရှိတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဲဒီလူက ဟာ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ရန်သူပဲကွဲ့။ ဒီတော့ သေတဲ့လူက ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူနဲ့ ဘက်ကဆိုတော့ သဘာဝအတိုင်းစဉ်းစားမယ်ဆိုရင် လူများစုပါဝင်တဲ့ လူတွေဘက်က သတ်တာဖြစ်ရမယ်။ နို့ပေမဲ့ လူသတ်မှုဆိုတာက ဒါနဲ့ မပြီး"

...ဒီလောက်တော့ထင်ချက်နဲ့ ... မပြီး...ဘူး ငါလိုချင်တာက အမှုနုနုကို နှိပ်ရင် တယ်ကွယ်"

ကာလီဒပ်(၆)သည် အတန်ကြာ... တွေဝေစဉ်းစားလျက်ရှိနေပြီး နောက် -

"မှန်ပါတယ်သခင် - ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရွာကိုသွားရပါလိမ့် မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းနိုင်အောင် ပုလိပ်ကိုလည်း ဆက်ပြီးမလွှတ်ပါနဲ့"

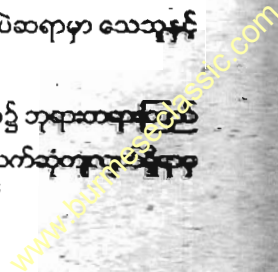
"အေး - မင်းသဘောအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်။ ရွာမှာ အစောင့်ခိုင်းထားတဲ့ ခိုခင်းသားကိုလည်း ငါပြန်ခေါ်လိုက်မယ်။ သူမပြန်ခင် ဒီလူသတ်မှုအတွက် ဆက်ဆံပြီး မစုံစမ်းတော့ဘူး။ အမှုကို ပိတ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ရွာသားတွေ အောင်ပြောခဲ့စေမယ်။ ရွာသားတွေ... ကလည်း ပုလိပ်ဘက်ကတော့ စုံစမ်းလို့မရ တော့ဘူးလို့ ထင်မှာပေါ့ကွယ်"

"ဒီအတိုင်းဆိုရင် အင်မတန် နေရာကျပါတယ်သခင်"

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကာလီဒပ်(၆)သည် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဝိုးလ(၆) အား ဦးခေါင်းကိုညှုတ်၍ အရိုအသေပေးခဲ့ပြီးနောက် ရုံးခန်းမှထွက်သွားလေသည်။ ရက်သတ္တပတ် (၃)ပတ်ခန့် ပုလိပ်ဘက်မှ အရာရာတွင် နေသားတကျ အောင်စိစဉ်ပြီးနောက် တစ်နေ့သောနံနက်တွင် ကာလီဒပ်(၆)သည် အလုပ်ခွင် အထိတည်း ပျောက်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသောရွာသို့ "ဖက်ီး" ခေါ် ကုလား ခေါ် ဦးတစ်ပါး ရောက်ရှိလာ၏။ ကုလားဘုန်းကြီးသည် ရွာသားအချို့အား ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းချီးမြှူဘာပေး၍ ၎င်းတို့ထံမှလည်း စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များနှင့် ချွေးတံတိုင်းအချို့ကို ရရှိ၏။ ညဉ့်အချိန်သို့ရောက်သောအခါ သူသည် ယန်ဆီတစ်ခန်း၏ ဝင်းအတွင်း၌ရှိသော ဖက်ရွက်များ မိုးထားသည့် တဲကလေးတွင် ခုတ်ခွင့်ရသဖြင့် တည်းခိုနေထိုင်လေသည်။ ထိုပန်းပဲဆရာမှာ သေသူနှင့် နှိုင်းစပ်တော်စပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ရက်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ တစ်ည၌ သူ့ဘုရားတော်ကြီးသည် သေသူဘုန်းကြီးနှင့် အိပ်ရှင်ပန်းပဲဆရာတို့မှာ စကားလက်ဆုံတူလှစွာ နှိုင်းရာရာ

အိမ်ရှင်က မကြာမီ မိမိအိမ်တွင် အိမ်သားတစ်ယောက်အသစ်တိုးလာမည် အကြောင်း ထိုသူမှာ သာမန်လူရိုးရိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ပဲ လူစဉ်မမီသော လူကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ နားလည်းပင်း၊ ဆွံ့အု၍ စကားလည်း မပြောနိုင်ဘဲ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ယခင်က သူသည် အသတ်ခံရသူ၏ အိမ်တွင်နေခဲ့သော အိမ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ထို့နောက် ပန်းပဲဆရာက ဆက်လက်၍ -

"ဒီလူပုကလေးဟာ အသုံးတော့မကျပါဘူး အရှင်ဘုရား၊ နို့ပေမဲ့အိမ်ရှင်က ကျားသစ်တို့ ကျားတို့ကိုအိမ်မှာ ယဉ်အောင်မွေးထားသလိုမွေးထားတာပဲ"

(ဘုန်း) "ဘယ်လိုမွေးထားလဲ ပြောပေးပါဦး၊ လူနဲ့လူရင်းဘာကြောင့်

တော့ရိုင်းတိရစ္ဆာန်ကို ယဉ်အောင်မွေးသလို မွေးတယ်လို့ ပြောရတာတုံး"

(ရှင်) "အရှင်ဘုရား - ဒီလူကလေးက လူလို့ပြောရပေမယ့် လူစဉ်မမီ

လူပုကလေးဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ နားပင်းနေပြီး နားလည်းမကြားပါဘူး။ ဆွံ့အုလို့ စကားလည်း မပြောတတ်ပါဘူး။ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ညကတောင် ဒီလူပုကလေးက အိမ်မှာနဲ့နေပါတယ်"

ဖက်ီးသည် ဆုမွန်များတောင်းကာ စောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်ရန်

လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ထားလိုက်၏။

"သနားစရာပဲ ကျွန်ုပ်သူ့အပေါ်မှာ ကရုဏာအများကြီးရှိပါတယ်။ အ

တရားကိုရောက်ဖို့ရာ လူတစ်ယောက်ဟာ အင်မတန်ရှည်တဲ့ လမ်းမကြီးပဲ လျှောက်ရပါတယ်။ ပညာရှိများဟာ လူခိုက်ရဲစကားကို ကြားနာဖို့ မလိုပါဘူး"

နောက်တစ်နေ့၌ ဖက်ီးသည် လူစဉ်မမီသော လူပုကလေးနှင့်တွေ့ရာ

ရာ လူပုကလေး၏မျက်လုံးများမှာ ဖက်ီးကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း အရောင်စုံ တောက်ပသွားသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ဖက်ီးသည် လူပုကလေးအား မှတ်မိသကဲ့သို့ လူပုကလေးကလည်း ဖက်ီးအဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားသည့်ကာလီဒပ်(စ်) မှတ်မိလေသည်။

လူပုကလေးသည် ခြေထောက်များကို မြင်းကဲ့သို့ ခုန်ပေါ်

ကန်ကျောက်၍လည်းကောင်း၊ လက်များကို မြှောက်ကာ လေထဲတွင်စွေလှေ့ လျက်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ရင်း ထိုမူဏ္ဍိမုန့်ပေါက်ပြေးလွှားလျက်ရှိ၏။ ပါး

လည်း တိရစ္ဆာန်များ အော်မြည်သကဲ့သို့ အော်မြည်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ သို့သော် အသံများကား ပေါ်၍မလာပဲ သူ၏လည်ချောင်းထဲ၌သာ ဖျောက်ကွယ်၍ သွားလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်သည်များကို ပန်းပဲဆရာက အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေသည်။ သို့နှင့် ဖက်ီးအား "ဒီလူပုကလေးက အရှင်ကိုတွေ့ရလို့ အင်မတန် ဝမ်းသာတယ်ထင်ပါတယ် အရှင်"

လူပုကလေးသည် မြွေတစ်ကောင်၏မျက်လုံးများကဲ့သို့ ဝူးရှုတောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် ကာလီဒပ်(စ်)၏ အပြုအမူများကို အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သွားကိုဖြိုး၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ လက်များကို ဆန်ချည်ကွေးချည်လုပ်ကာ ပါးစပ်မှ ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်ဟစ်လျက်လည်းကောင်း ရှိနေလေသည်။ ကာလီဒပ်(စ်)သည်ကား လူပုကလေး၏လေထဲတွင် ခြေလက်များဖြင့် လှုပ်ရှားပြသော လက္ခဏာများကို ကောင်းစွာသိရှိပြီးဖြစ်၏။ ယင်းတို့မှာ ဆွံ့အုနားပင်းသူတို့၏အထိမ်းအမှတ်များပင်ဖြစ်၍ လူများသည် ဝေဝါဟာရများနှင့် ရှည်လျားသောစာပိုဒ်ဝါကျများကို လက်ရေးတိုဟုခေါ်သော "သင်္ကေတနည်း" အားဖြင့် မှတ်ရသကဲ့သို့ ယင်းအထိမ်းအမှတ်များသည်လည်း ဆွံ့အုနားပင်းသူတို့၏ သင်္ကေတအမှတ်အသားပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအကြောင်းများကို ကာလီဒပ်(စ်)သည် ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် တကွ ရာဇဝတ်ကြီးဂိုးလ(စ်)ဘာဇီအား ယခင်က အသိမပေးခဲ့ဘူးချေ။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းအတော်ကြာက ကာလီဒပ်(စ်)သည် တစ်ရွာမှ တစ်ရွာသို့ လှည့်လည်တောင်းရမ်းနေထိုင်ကြသော အတီးအမှုတ် အဆိုအတတ် သမားတစ်စုနှင့် လိုက်ပါသွားရာ ထိုအထဲတွင် လေလွင့်ငတ်ပြတ်သဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သူ လူပုကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်၏။ သို့နှင့်သူသည် ဤကဲ့သို့လိုက်ပါသင်း လူပုကလေးနှင့် အတော်ပင် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ခဲ့ရာ လူပုကလေးက လူအများနားလည်အောင် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြောသော အထိမ်းအမှတ်၏ အဓိပ္ပာယ်များကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်နားလည်ခဲ့၏။ ထိုလူပုကလေးသည် တားအခြားမဟုတ် ယခုတွေ့ရသော လူပုကလေးပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြင့်လည်း တွေ့လျင်တွေ့ချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မှတ်မိကြခြင်းဖြစ်၏။

၈၆ ။ အုန်ငွေဈေး

တာလီဒပ်(၈)က လူသတ်မှုအကြောင်းကိုခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် လူပု
တလေးအား မေးမြန်းရာ လူပုကလေးကလည်း ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြော
လေသည်။ သူ၏ ပြောပြချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

သူတို့ပြောဆိုကြသော ခြေဟန်လက်ဟန်မှာ ဆွံ့အ. နားပင်းသူနှင့်
ဝကားမပြောနိုင်သူတို့၏ သင်္ကေတအမှတ်အသားများပင် ဖြစ်လေသည်။

၁။ လက်ဝဲဘက်လက်ညှိုးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ထားပြီးလျှင် လက်ယာ
ဘက်လက်ဝါးစောင်းဖြင့် လှီးပြခြင်း၊ တစ်ချိန်တည်းပါးစပ်ကို အတန်ငယ်ရွှဲကာ
မျက်လုံးများကို သနားဖွယ်အမူအရာပေါ်အောင် ကျဉ်းပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်သည် သနားစရာကောင်း
သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

၂။ ထိုလက်ဝဲဘက်. လက်ညှိုးကိုပင် လက်ယာဘက်လက်ညှိုးဖြင့်
နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှ ထိုးပြခြင်းပင်။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ လူကိုစားနှင့်ထိုးသည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

၃။ လက်ဝဲဘက်လက်ဖဝါးကို ကြမ်းပေါ်၌ ပက်လက်လှန်၍ ခေတ္တထား
ပြီးနောက် လက်ယာဘက် လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် လှီးပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ လူတစ်ယောက်အိပ်နေစဉ် ဝါးနှင့်ထိုးသည်ဟု ဆိုလို
သည်။)

၄။ လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် သူ၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ခွေ၍ပြခြင်း၊ နားရွက်
နှစ်ဖက်ကို သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ပြခြင်း။ နားခေါင်းတစ်ဖက်ဖျားကို လက်
ဘက်လက်ဖြင့်ပိုင်းကာ ကွင်းကဲ့သို့ပြုလုပ်ပြခြင်း။ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်
အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် နှစ်ပတ်သုံးပတ်ရစ်ပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ၎င်း၏လက်ဝတ်လက်စားများ
ဆိုလိုသည်။)

၅။ လက်ယာဘက်လက်ညှိုးကို လက်ဝဲဘက် လက်ညှိုးဖြင့် ယှဉ်ထိ
ခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ လင်မယားဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။)

၆။ လက်ဝဲဘက် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကို လက်ယာဘက်လက်
ညှိုးကလေးရှည်ယှဉ်ကပ်ပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိသည်ကို အခြားတစ်ယောက်
တ မယားအားလာရောက်ကြံစည်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

၇။ လက်ယာဘက်လက်ဖဝါးကို လက်ယာဘက်နားရွက်နှင့်ကပ်ပြီး
နောက် လက်ယာဘက်သို့ အတန်ငယ်စောင်း၍ပြခြင်း။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ အိပ်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

၈။ လက်ဝဲဘက်နှင့် လက်ယာဘက်လက်ကို ယှဉ်ပြီးလျှင် အပြင်
ဖြစ်အောင် သို့မဟုတ် အပြားဖြစ်အောင် ပထမပြုလုပ်၏။ လက်ဝဲဘက်လက်ညှိုး
နှင့် လက်မကို အပိုင်းဖြစ်အောင် ကွင်းပြီးလျှင် လက်ယာဘက်လက်ညှိုးဖြင့်ခွယ်
ကာ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လှည့်၍ ပြ၏။

(အဓိပ္ပာယ်မှာ တံခါးကို သော့ဖွင့်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။)

လူပုကလေးပြုသော အထက်ပါအထိမ်းအမှတ်များမှာ လူပုကလေးတ
တာလီဒပ်(၆)အား နားလည်အောင်ပြောပြသော ဆွံ့အ. နားပင်းသူတို့၏သင်္ကေ
တ အထိမ်းအမှတ်များပင်ဖြစ်လေသည်။ လူသတ်မှုအကြောင်းကို အထက်ပါ
အထိမ်းအမှတ်များဖြင့် ကာလီဒပ်(၆)အားပြောပြရာ သူ၏ပြောပြချက်မှာ အလွန်
ပင်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ပြောရာ၌ လူပုကလေးသည် သူ၏မျက်စိများကို
လက်ညှိုးနှစ်ဖက်ဖြင့် မကြာခဏထောက်၍ပြရာ ၎င်း၏ဆိုလိုချက်မှာ သူတို့ထံ
တိုင် ထိုအဖြစ်အပျက်များကို မျက်စိဖြင့် မြင်ရပါသည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်လေသည်။
သူပြောပုံမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏။

လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသောည၌ သူသည် ထိုအိမ်၌ရှိ၍ သေသူ၏ မိန်းမ
သည် အိပ်ရာမှထလာသည်ကို မြင်ရကြောင်း ထိုအချိန်၌ အိမ်ထဲတွင် ရေနံဆီ
ဖီအိမ်တစ်လုံးထွန်းညှိထားသဖြင့် ထိုမိန်းမထလာသည်ကို မြင်ရကြောင်း မိန်းမ
သည် အိမ်တံခါးဆီသို့သွားပြီးလျှင် တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရာ လူငှယောက်ဝင်လာ
ကြောင်း၊ ထို ငှယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ သူ၏ လင်ငယ်ရည်းစားဖြစ်
အခြားငှယောက်မှာ ထိုသူ၏အစ်ကိုများဖြစ်ကြောင်း။

လင်ငယ်၏လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းရှိ၍ သူ၏အစ်ကိုငှ
လက်တွင် တစ်ယောက်၌ တင်းပုတ်တစ်ခုပါလာကြောင်း၊ အိမ်ရှင်အိမ်ထဲ
ထိုသူ ငှယောက်တို့အား အသံမပြုပဲ ဆိတ်ဆိတ်နေရန် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်

အထိတ်အရွတ်ပြုပြီးလျှင် နောက်သို့ဆုတ်သွားကြောင်း။ ၎င်းတို့အနက် ထင်ထောက်သည် အိမ်နေသူအိမ်ရှင်၏ မျက်နှာကို အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ဖုံးလိုက်ပြီး နောက်သို့ထွက်လာလျက်လောက်က အိမ်နေသောသူ၏လက်မောင်းများကို ရွတ်ကိုင် ထားကာ အခြားလက်နက်ကိုင်နစ်ယောက်တို့က အိမ်ရှင်အား ထိုးခုတ်ကြ ကြောင်း။

ထို့နောက် သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည့်အတိုင်း အသံမကြား အောင် ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ထွက်သွားရာ အိမ်ရှင်မက တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက် ကြောင်း။ ထိုအခါမိန်းမသည် အိမ်ထဲတစ်နေရာတွင် သိမ်းဆည်းထားသော သူ၏ လက်ဝတ်လက်စားများကိုယူပြီးလျှင် ကြမ်းပြင်မှ ကြမ်းတစ်ချောင်းကိုခွာ၍ မြေကြီးကိုတူးပြီးလျှင် တွင်းထဲတွင်ထိုလက်ဝတ်လက်စားများကို ဝှက်လိုက် ကြောင်း ပြောပြ၏။

အထက်ပါအကြောင်းများကို လူပုဂံကလေးထံမှ သိရှိရပြီးနောက် ကာလီဒပ်(၆)သည်လျှို့ဝှက်စွာချိန်းဆိုထားသော နေရာတစ်နေရာ၌ရာဇဝတ်ဝန် ကြီး ဝိုးလ(၈)ဘာရီနှင့် တိတ်တဆိတ်တွေ့ဆိုပြီးလျှင် ပြန်ပြောလေသည်။ ထို့ပြင် လူပုဂံကလေးပြောပြသောအထက်ပါ ဇာတ်လမ်းသည်လည်း သေသူအား ရင်ခွဲ ဖမ်းဆီးရာ၌တွေ့ရသော စေးသက်သေခံလက်မှတ်နှင့်ကိုက်ညီလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

(ဝန်) "ဒါထက် ရွာသားတွေက မင်းကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

(ဒပ်စ်) "ဘာဘာဂိုးလို့ခေါ်ကြတယ်သခင်"

"ဒါဖြင့် မင်းတို့ရွာကို ငါလာခဲ့မယ်။ ဒီအခါ မင်းကစကားပြန် လုပ်ရလိမ့် မယ်။ ဒီပြင် မင်းဘာများပြောစရာ ရှိသေးသလဲ"

"လူပုဂံကလေးက ပုလိပ်ကိုအင်မတန်ကြောက်တယ်သခင်၊ ဒါပဲ ပြော စရာရှိပါတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါလာမယ့်အကြောင်း ကောင်းပု ကလေးကို မင်းကြိုတင်ပြီး ပြောလိုက်ပေါ့။ ဒီကောင်းပုကလေးကို ငါကိုယ်တိုင်အခင်း ဖြစ်ပွားတဲ့အိမ်ကိုခေါ်သွားပြီး မှစင်ဖြစ်ပွားခဲ့ရင် ဘယ်လိုဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြန်အပြောခိုင်းခဲ့ဟုတ်လား"

"ကောင်းပါပြီသခင်"

နောက်တစ်နေ့၌အရပ်ဝတ်အရပ်စားဝတ်ထားသောရဲသားများစွာသို့ လျှို့ဝှက်စွာရောက်လာကြ၏။ နေ့မှန်းတည့်ချိန်၌ ရွာသားများ နေ့လယ်စာစားချိန် လောက်တွင် မစ္စတာဝိုးလ(၈)ဘာရီရောက်လာလေသည်။

ရွာသို့ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ရောက်လာသောအခါ သစ်ပင်ရိပ်များအောက်၌ ရွာသားအချို့ စုရုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူအုပ်ထဲတွင် ဘာဘာဂိုးဟု နာမည် သူထားသူ ကာလီဒပ်(၈)ကို တွေ့မြင်ရ၍ ၎င်းအနီးလည်း လူပုဂံကလေးကို တွေ့ ရလေသည်။

လူပုဂံကလေးမှာ သုံးပေခွဲမျှအနိုင်နိုင်မြင့်မြင့်သည်။ ရုတ်ရက်ကြည့်လျှင် စလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသော်လည်း ဦးခေါင်းမှာ လူနှင့် မကိုက် အောင်ကြီးမား၍ ရင့်ရော်ကြမ်းတမ်းသော မျက်နှာရှိ၏။ လက်မောင်းကြီးများမှာ ချောက်ဝံကဲ့သို့ ရှည်လျားသလောက် တုတ်ခိုင်လေသည်။ သာမန်လူသားနှင့် နှိုင်းယှဉ်သုက်မွေးဖွားလာခြင်းမှ ဟုတ်ပါ၏လောဟု သံသယဖြစ်စေပေ။

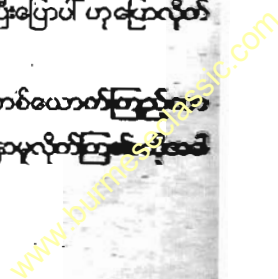
ဖက်ီးယောင်ဆောင်လျက်ရှိသော ကာလီဒပ်(၆)က ခေါ်လိုက်သည် သွင် လူပုဂံကလေးသည် ရေသို့တိုးထွက်ပြီးလျှင် မစ္စတာဝိုးလ(၆)ဘာရီကိုမြင် သောအခါ မြေခုံရပ်၍ ဆဲလဲပေးလိုက်၏။ ကာလီဒပ်(၆)က မေးမြန်းသည်တွင် လူပု ဘည်သူ၏ကိုယ်ကိုပထမလက်ညှိုးထိုးပြပြီးနောက် အတော်ပင်လှမ်းလှမ်းမှ အိမ် ထစ်အိမ်သို့ ညွှန်ပြ၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်မှ စူးစူးထဲထဲအော်လေသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက လက်ပြလိုက်သောအခါ လူပုဂံကလေးမှာ ငြိမ်သတ် သွားတော့၏။

ဝိုးလ(၆)ဘာရီသည် ရွာသားများစုရုံးနေသည့်ဘက်သို့လှည့်၍ -

"ဒီလူပုဂံကလေးပြောတာတွေ ဘယ်သူနားလည်သလဲ။ ခင်ဗျားတို့ရွာ သားထဲက နားလည်တဲ့လူရှိရင် ကျွန်ုပ်ကို စကားပြန်လုပ်ပြီးပြောပါ" ဟု ပြောလိုက် ၏။

ရွာသားများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အတန်ကြာရှိနေပြီးနောက် "ဖက်ီး" ဘက်သို့ အားလုံးမျက်နှာပူလိုက်ကြောင်း သိ၏။

မှတော်သည်လည်းဂိုးလ်(၈)ဘာရီဘက်သို့လှည့်ကာ အတန်ငယ်ဦးညွတ်လိုက်၏။ သူ၏မျက်နှာထားမှာ ထိုအင်္ဂလိပ်လူမျိုးအား မည်သည့်အခါကမျှ မတွေ့ဖူးမမြင်ဘူးဟန်ရှိသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးက မိမိသည် မသင်္ကာသောသူအချို့ကို ရာဇဗွေစစ်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဘင်္ဂလီဘာသာဖြင့် ကျယ်လောင်စွာပြောလိုက်၏။ ထိုနောက် အရပ်ဝတ်အရပ်စားဝတ်ထားသာ ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ယောက်ဖက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လူပုဂံလေးညွှန်ပြသူမှန်သမျှကို ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် ၎င်း၏ လူများအား အသင့်ရှိနေဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဤသို့ပြောဆိုနေသည်မှာ အချိန်ကြာလှစေချေ။ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး၏ စစ်ဆေးပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်ရာ လူပုဂံလေးသည် သဘောကျသည့် ဟန်ဖြင့် သူ၏ဦးခေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ်လှုပ်လျက်ရှိလေသည်။ ရွာသားများမှာ နံနက်စာစားရန်ပင် သတိမေ့လျော့လျက်ရှိကြကုန်၏။

လူပုဂံလေးသည် လမ်းတွင်ဖြတ်သွားသော ရွာသားတိုင်း၏မျက်နှာကို တစ်ယောက်စီကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ အတော်အတန်ခန့်ညား၍ တောင့်တင်း၍ သန်မာဟန်လက္ခဏာရှိသော လူနှစ်ယောက်သည် အခြားရွာသားများ ဝုန်းနေသောနေရာနှင့် ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာတွင် ရပ်လျက်ရှိရာ လူပုဂံလေးသည်လည်း ထိုသူနှစ်ယောက်ရပ်နေသောနေရာသို့ သွားပြီးလျှင် မျက်နှာထိစေ့စေ့ကြည့်၏။ သူ၏ရည်လျားသော လက်တံကြီးမှ လက်ညှိုးဖြင့် တစ်ယောက်ထိုးပြ၏။ ထိုနောက် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိရာ အသံလည်ချောင်းတွင်းမှ မထွက်ပဲ ဝူးဝူးဝါးဝါးဖြစ်ကာ လည်ချောင်းထဲ၌ပင် မျှောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ထိုနောက် ဒယ်ဒယ်ပြင်ဖြင့် လျှောက်သွားပြန်ပြီးလျှင် အခြားလူနှစ်ယောက်ကိုလည်း လက်ညှိုးထိုး၍ ပြပြန်၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည်လည်း အထက်ကနည်းအတိုင်း အခြားရွာသားများနှင့်ခွဲ၍ သီးခြားရပ်နေသူများ ဖြစ်လေသည်။

ဂိုးလ်(၈)ဘာရီ၏ အမိန့်အရ အရပ်ဝတ်အရပ်စားဝတ်ထားသော ရဲသားများသည် လူပုဂံလေးညွှန်ပြသော လူငယ်တို့အား တစ်ခါတည်း ဖမ်းဆီးလိုက်တော့၏။ ဤမျှလောက် အချိန်ကလေးအတွင်း လူသတ်မှုတရားခံများကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည့်အတွက် တစ်ရွာလုံး အံ့ဩ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

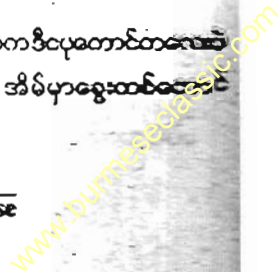
တရားခံများအား ရဲသားများက လုံခြုံစွာစောင့်ရှောက်စေပြီးသော် ဂိုးလ်(၈)ဘာရီသည် လူပုဂံလေးညွှန်ပြသော အခင်းဖြစ်ပွားသည့်အိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏။ အိမ်တွင်းသို့ ရောက်သွားသော လူပုဂံလေးသည် ငြိမ်သက်၍ နေထိုင်လှုပ်ရှားလာပြန်၏။ သူသည် ရဲသားတစ်ယောက်၏ လက်ကို ဆွဲပြီးလျှင် သေသူအိမ်သွားသော အိမ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ အိပ်စေ၏။ ထိုအတူ အိမ်ရှင်၏ နီးခြံသွားအား အနီးမှ ယှဉ်၍ အိပ်စေပြန်၏။ ၎င်းတို့မှာ လူပုဂံလေးပြောသည့်အတိုင်း လေလုပ်လိုကြသော်လည်း ဂိုးလ်(၈)ဘာရီကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် လုပ်ကြ၏။ အိမ်ရှင်မိန်းမမှာ ပို၍ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိလေသည်။

လူပုဂံလေးသည် လွန်စွာ အလုပ်များလျက်ရှိတော့၏။ အိမ်ရှင်တော် လက်ညှိုးထိုးပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုး၍ ပြ၏။ ထိုနောက် အိမ်ရှင်မိန်းမသည် အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ ခြေဖျားထောက်၍ သွားဟန် တံခါးမင်းတုတ်ကို ရွတ်၍ တံခါးကို ဖွင့်ပေးဟန်ဖြင့် လူတို့ ငှမယောက်ဝင်လာဟန် မိန်းမက ရှောင်၍ ပေးဟန် ထသည်တို့ကို ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြပြီးလျှင် ပါးစပ်မှလည်း တဝှားတဝှား ခြောက်လျက်ရှိရာ ကာလီဒ်(၈)က ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးအား ဘာသာပြန်၍ ပြောရ၏။ ထိုနောက် လက်နက်ကိုင် လူဆိုနှစ်ယောက်တို့က သေသူအား အိမ်ရာပေါ်တွင် မည်ကဲ့သို့ ထိုးရတ်ရိုက်နှက်ကြောင်း ပြပြန်၏။ အားလုံးပြီးစီးသောအခါ လူပုဂံလေးသည် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဂိုးလ်(၈)ဘာရီအား ဦးညွတ်၍ အရိုအသေပေးပြီးလျှင် လွန်စွာပင်နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သည့်ဟန် ရှိနေလေသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးသည် ညီအစ်ကိုလေးယောက်တို့အား လူသတ်မှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ သေသူ၏ နီးအား လူသတ်ရာတွင် ကူညီအားပေးမှုဖြင့်လည်းကောင်း ဆွဲဆိုလေသည်။

သေသူ၏ မိန်းမသည် ဤကဲ့သို့ ဆွဲဆိုခြင်းခံရသောအခါ ပုလိပ်သားဝတ်ဆံ့မှ အတင်းရုန်းထွက်လာပြီးလျှင် လူပုဂံလေး၏ မျက်နှာကို ထိလှမတစ်ထက်ထက် ထိုးလျက် -

မဟုတ်ဘူး - မဟုတ်ဘူး သခင် - သတ်တာက ဒီဝပုတောင်တလေထဲ သူ့ကို ကျွန်မသဘောမတူပဲနဲ့ ကျွန်မယောက်ျားက အိမ်မှာ ရွေးထင်တောင် ငွေးသလို မွေးထားတာပါ သခင်

ထို့နောက် လူပုဂံအလေးသည် သူ့ကိုယ်ကို သူကကွယ်ရန် ဤကဲ့သို့ မဟုတ်မဟပ်သောဇာတ်လမ်းကို လုပ်ကြံကာ အခြားသူများအား စွပ်စွဲလျက်ရှိကြောင်းဖြင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးအား အိမ်ရှင်မိန်းမက လျှောက်ထားလျက်ရှိလေသည်။

(ဝန်) "ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းအမှန်ပဲလား"

(မ) "မှန်ပါတယ်သခင်"

"သက်သေပြနိုင်ရဲ့လား"

"ပြနိုင်ပါတယ် - အခု ကျွန်မလက်ဝတ်လက်စားတွေ ပျောက်နေတာ ဒီပုဂံကောင်ကလေးယူထားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ပစ္စည်းတွေဘယ်မှာမှတ်ထားသလဲဆိုတာ ဘာဘာရီးကို စကားပြန်လုပ်ပြီးဖမ်းပါသခင်"

သို့သော် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးကား ဤအကြောင်းချင်းရာများကို ကာလီဒပ်(စ်)က ပြောထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်၏။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးသည် လုံတံကိုင်းထားသောပုလိပ်သားတစ်ယောက်အား ကြမ်းပြင်ကို စွာပြုလျှင် အချို့နေရာများကို တူးဆွစေ၏။ ဤတွင် လူပုဂံကလေးသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိရာမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာပြန်ပြီးလျှင် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်ကာ ပုလိပ်လက်မှ လှုပ်ကုတ်ဆွဲယူပြီးလျှင် နေရာတစ်နေရာလှသွားဖြင့် စိုက်ပြု၏။ သို့ဖြင့် ပုလိပ်သားသည် လူပုဂံကလေးပြုသောနေရာကို လှသွားဖြင့် ထိုးစိုက်ဖော်လေရာ မိနစ်အနည်းငယ်မျှအတွင်းတွင် ရွှေဆွဲကြိုးများနှင့် ပုတီးများ ကျောက်စီလက်ကောက်များ ရရှိရေသတည်း။

အိမ်ရှင်မသည် သူ၏အမှပေါ်ပြီဖြစ်ကြောင်းသိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှိတ်ကြီးတင်ငိုကာ တက်သွားသဖြင့် ဆေးပေးဌာနမှ တစ်ဆင့် အချုပ်ခန်းသို့ ပို့လိုက်၏။

ဂိုးလ်(ဝ)ဘာရီသည် အကယ်၍ အမှုကို ရုံးတင်၍ စစ်ဆေးလျှင် လူပုဂံကလေး၏ ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်သာပြသော အထိမ်းအမှတ် သင်္ကေတများသည် ဥပဒေဘောင်အတွင်းသို့ ဝင်ပါမည်လော။ သက်သေခံချက်မှာ လူအများကြားလောကီအောင်ဖြင့် ပြောဆိုသော သက်သေခံချက်မဟုတ်သဖြင့် ပါးစပ်မှ အဆိုမပါပဲ အကသက်သက်ဖြင့်သာ ဇာတ်ကွက်ဖော်သွားသည်နှင့် တူသောကြောင့်

ဆရာသူကြီးသည် ယင်းအချက်ကို သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံပါမည်လောဟု သိသယူရှိ၏။ သို့နှင့်သူသည် တရားခံမိန်းမကို ချုပ်ထားရာအချုပ်ခန်းသို့ သွားပြီး လျှင် နှိုက်နှိုက်ရွတ်ရွတ် စစ်ဆေးလေသည်။

တရားခံမသည် ပထမ၌ စကားကို အမျိုးမျိုးပတ်ကာ ငြင်းပယ်လျက်ရှိသော်လည်း လူတို့မည်သည် မကောင်းမှုတစ်ခုကို မျှီသိပ်ထားရာ၌ အလွန်လေးလံသော ခဲထုပ်ကြီးကို အချိန်တာရှည်စွာ ရွက်ရွှံ့ထားရသကဲ့သို့ ရင်ထဲတွင် အလွန်လေးလံ၍ မရှနိုင် မရှိနိုင်ဖြစ်တတ်သည့်အတိုင်း နောက်ဆုံး၌ ပြောပြချက်ပေးရန် သဘောတူညီလေတော့၏။

လူပုဂံကလေးသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့အကြံအစည်ကို ဤခွဲလောက်သိနေသနည်းဟု တရားခံဖြစ်သော အိမ်ရှင်မိန်းမသည် လွန်စွာပင်းအံ့မြဲလျက်ရှိ၏။ လူပုဂံကလေး၏မိညာဉ်ကို နတ်များစင်ရောက်ကပ်သဖြင့်သာ ဤကဲ့သို့ ပြောနိုင်သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အိမ်ရှင်မက အိမ်၏ခြေရင်းခန်းတစ်နေရာတွင် ဝန်နီအိတ်များပုံထားသည့် နောက်ဘက်၌ ရှိသော ရောင်တစ်ခုကို သတိပြုမိဟန် တော့ချေ။ လူပုဂံကလေးသည် ထိုချောင်းထဲမှနေ၍ သူမသင်္ကာသော မျောက်ပုစိအပြုအမူအကြံအစည်များကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးဂိုးလ်(ဝ)ဘာရီသည် ဤမျှလောက် သက်သေခံချက်ဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း မရှိသေးဘဲ ရှိလေရာ "ပစ္စည်းဝတ်ထားတယ်ဆိုတာ လူ့မျက်စိရဲ့ ချေ့တည်စာည့်မှာမရှိပဲ အထက်နဲ့အောက်မှာ ရှာရတယ်" ဟု တာလီဒပ်(ဝ)၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း ညီအစ်ကို ငွေယောက်တို့၏အိမ်ကို ရှာဖွေစေရာ အိမ်ခေါင်မိုးသက်ငယ်များကြားတွင် ထိုးထားသော သွေးများစွန်းထင်သည့် ဆေးမြှောင်တစ်လက်နှင့် တင်းပုတ်တစ်ခုတို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ကြမ်းအောက်တွင် ဖုတ်ထားသော အဝတ်ထုပ်တစ်ခုထဲမှ ထိုညဉ့်က ညီအစ်ကိုများဝတ်သည့် သွေးများပေကျန်နေသော အင်္ကျီများကိုလည်း ကောင်း တွေ့ရှိရ၏။

ဤကဲ့သို့ သက်သေခံစုံလင်သော အခါ ဂိုးလ်(ဝ)ဘာရီသည် အမှုတို့အတော်သို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့လေသည်။

အမှုကို ရုံး၌ စစ်ဆေးသော အခါ ဘာဘာရီးကိုပင် လူပုဂံကလေးအတွင်း အထူးစူးစူးစူးစူး ပြန်လုပ်ရန် ရုံးအမိန့်ဖြင့် ထင်ဆိုခေါ်ယူရ၏။ အခြားသက်သေပုဂံကလေး

ပြီးနောက် ထိုအမှုတွင် အရေးကြီးဆုံး ယူကိပြင်သက်သေဖြစ်သည့် လူပုဂ္ဂလိကလေး
အား မစစ်ဆေးခံသည့်အား ကျွမ်းကျင်ရန် ကုလားဘုန်းကြီးဘာသာဂျီနှင့် တိုင်ပင်
သောအခါ လူပုဂ္ဂလိကလေး၏ ဇာတ်နိဗ္ဗိဒ်အမျိုးအနွယ်တွင် ထုံးစံရှိသည့်အတိုင်း ပထမ
သုခိလက်ရောင်းများကို နှမ်းရှုပ်၏။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ခွဲပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်
ရာခံစားနေရသလိုသကဲ့သို့ ကိုယ်ကို တွန့်လိပ်ကာ ဖိစပ်မှလည်း အမြှေးများ ထွက်
သည်အထိ အသံထွက်စေရန် ကြိုးစားသည့် အပြုအမူကို ဖြစ်၏။ ဤသည်ပင်
မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောက ကျမ်းစူးပါစေဟောသော အဓိပ္ပာယ်ရရှိလေသည်။

ကျမ်းကျိန်တို့ ပြီးသောအခါ လူပုဂ္ဂလိကလေး၏ လှုပ်နှံနေသော လက်
မောင်းကြီးများသည် လှုပ်ရှားလာ၏။ ဖြေ၏ပျက်လုံးကလေးများနှင့် တူသော မျက်
လုံးကလေးများသည် အရောင်တောက်ပလာ၏။ ထို့နောက် သူသည် ရာဇဝတ်ဝန်
ကြီးရှေ့တွင် ယခင်က လုပ်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ဇာတ်လမ်းအစမှ အဆုံးအထိ ရှိစေ
တွင် လုပ်ပြလေသည်။ ပထမ၌ တရားသူကြီးနှင့် တကွ ရုံးသားများနှင့် အမှုနှေး
ထောင်သူများပါ လူပုဂ္ဂလိကလေး၏ အပြုအမူကို ရယ်စရာတစ်ခုကို ကြည့်ရသကဲ့သို့
မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကြည့်နေရသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွတ်
ပေါ်လာသောအခါ ထိုမျက်နှာများမှာ တင်းမာစက်ထန်၍ လာတော့၏။ သနားတရ
ကာစိတ်များ ပေါ်၍လာကြ၏။ ပြုလုပ်ပုံမှာ လွန်စွာပင် သရုပ်ပါလှ၍ သူပြောလို
သည့် အချက်အလက်များကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်နားလည်ကြတော့၏။

ညီအစ်ကို ၄ယောက်တို့က အစင်းဖြစ်ပွားသောညှို့၌ မိမိတို့သည်
အခြားတစ်နေရာ၌ အတူတကွရှိနေကြကြောင်းဖြင့် ခုခံကာကွယ်ကြ၏။ သို့သော်
သူတို့ပြသော သက်သေများအား ရုံးတော်က မေးခွန်းများ ထုတ်သောအခါ ၎င်းတို့
သက်သေခံချက်များမှာ ရေဖြစ်၍ သွားတော့၏။ သူတို့ထွက်ဆိုပုံအား စကားမပြော
တတ်သော လူပုဂ္ဂလိကလေး၏ ခြေဟန်လက်ဟန်ပြသလောက်မျှ ရုံးတော်က ထန်
ပထားချေ။

သို့ဖြစ်၍ အမှုမှာ အထက်စက်ရှင်ရုံးသို့ တင်ပို့နိုင်လောက်အောင်
အချက်အလက်များရှိသည်ဟု ယူဆကာ အမှုကို စက်ရှင်ရုံးသို့ လွှဲပြောင်းထည့်
လေသည်။ စက်ရှင်ရုံးတွင် စစ်ဆေးသောအခါ ပြစ်မှုထင်ရှားသည်ကို တွေ့ရ
ပိုက်ဆံကြေးငွေ အတော်အတန်ပြည့်စုံပြီးလျှင် လူရည်သန်သော ညီအစ်

၄ယောက်တို့အား ပြစ်မှုထင်ရှားသည်ဆိုကာ ကြီးမိန့်ပေးလိုက်၏။ လင်ကြီးအား
အတ်ရန်လင်ဝယ်ကို ကူညီအားပေးသူ မျောက်မကိုလည်း ထောင်ဒဏ်(၇)နှစ်
ချုပ်စေရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအမှုတွင် လူပုဂ္ဂလိကလေးသည် မိမိတို့သွားရာလမ်းသို့ သွားကြပြီနောက်
ကုလားဘုန်းကြီးဘာသာဂျီသည် ထိုရွာမှထွက်ခွာသွားပြီးလျှင် တစ်ခါတည်း
ချောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

မည်သည့်အရပ်သို့ သွားသည်၊ နောက် အမှုတစ်ခုတွင် မည်သည့်
အခွင့်အပြင်ဖြင့် ပေါ်လာဦးမည်ကို ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးဂိုးလ်(၈)ဘာနီမှလွဲ၍ မည်သူ
မည်သူ

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း

အခါကထူးထူးခြားခြားဆန်းဆန်းပြားပြားဖြစ်ခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုပင်ဖြစ်လေသည်။

(Sawney Beane) "ဆွန်နီဘီန်း" ၏ အမှုမှာ ၁၇- ရာစုနှစ်အစပိုင်းလောက်တွင်ဖြစ်ခဲ့၍ သူနှင့်တကွ သူ၏မိသားစုပါ ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ နေထိုင်ကာ လူသတ်ခြင်း၊ လူသားစားခြင်းစသော ရာဇဝတ်မှုများကျူးလွန်၍ လူသားတို့၏ သမိုင်းရာဇဝင်တွင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ လူသားတို့၏ တွင်ဝတ်၊ လူသားတို့၏အနေအထိုင်၊ လူသားတို့၏ ကိုယ်စိတ်ယဉ်ကျေးမှု၊ တရားဥပဒေတို့ဖီလာဆန်ကျင်ပြုကာ လူသားတို့အား ရောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ပြီးလျှင် နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်တိုင်တိုင် သူတို့မိသားစုသည် ထိုဂူကြီးအတွင်းသို့ လျှို့ဝှက်စွာနေထိုင်ခဲ့၏။

လူသားစား လူယဉ်ကျေး

လူသားတို့၏ရာဇဝင်တွင် မဖြစ်ပေ။ ထူးထူးခြားခြားတွေ့ပြားဆန်းကြယ်သည့် ရာဇဝတ်မှုများလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပေရာ ယင်းတို့အကြား ကျွန်ုပ်တို့ သိသင့်သိထိုက်ပေသည်။ သို့မှလည်း ရှောင်ရှားသင့်သည့်အရာကို ရှောင်ရှား၍ ကြိုတင်ကာကွယ်သင့်သည့်အရာကို ကာကွယ်နိုင်ပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ရှေးဟောင်းဇာတ်တော်များ၌ တစ်ခုအဖြစ် အဝင် အသိတိန်ပါတ် မဟာသုတေသနမဇာတ်နှင့် လူသားစား "ပေါရိသာဒ" အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ကြားဖူးရာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူသားတို့၏ယဉ်ကျေးမှုအသွင်အချိန်မှစ၍ ယခုခေတ်အထိ လူနှင့်လူချင်းဇာတ်တူသားကိုစားသည်ဟူ၍ မကြားဘူးချေ။ အာဖရိကတိုက် တောနက်ဖျားအတွင်း၌နေထိုင်သော လူသားစားလူများအချို့နေရာ၌ရှိသည်ဟုဆိုသော်လည်း လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်ကလေးကိုစား၍ နှစ်ပေါင်းများစွာခံနေထိုင်သည်ဆိုသော အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့မကြားချေ။

အောက်တွင် ယခုရေးသားဖော်ပြအံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ အစောဆုံး နိုင်ငံပျက်နာဖြုတ်တို့၏သမိုင်းတွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံဆဋ္ဌမမြောက် ဂျိမ်း ဘုရင်

၎င်း၏ဇာတ်လမ်းမှာ ရိုးရိုးနှင့်အစချီလာ၏။ ဆွန်နီဘီန်းမှာ စကော့လူမျိုးဖြစ်၍ စကော့တလန်နိုင်ငံတွင် ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျိမ်းဘုရင်နန်းစံခဲ့စဉ်အခါက အက်ဒင်ဘာရာမြို့နှင့် ဝိုင်အနည်းငယ်မျှသာကွာဝေးသော ရွာတစ်ရွာတွင် မွေးဖွားခဲ့၏။ သူ၏ဖခင်မှာ မြေယာလုပ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူသည်လည်း ဖခင်၏ ခြေရာကိုနင်းကာ အလုပ်ကြမ်းပြင်ဖြစ်သော်လည်း ရိုးသားဂုဏ်ယူလောက်သည့် လယ်ယာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဆွန်နီသည် ရိုးသာဆွန်ဖြစ်သော အလုပ်အကိုင်ကို လုပ်ရန် ဝါသနာမပါခဲ့ချေ။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် သူသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်လိုသောစိတ်ရှိ၍ အလွန်ပျင်းရိပြီးလျှင် ကောက်ကျပ်စဉ်လေ၏။ စိတ်နေသဘောထားမှာလည်း အလွန်ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်၍ လူတစ်ယောက်သာအပေါ်တွင် ဆရာလုပ်လိုသောစိတ်၊ အနိုင်ယူလိုသောစိတ်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် အရွယ်ရောက်၍ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ရပ်တည်နိုင်သည်နှင့်ထပ် ပြိုင်နက် အိမ်မှထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် လိပ်လည်ကောက်ကျပ်ခြင်း၊ သူတစ်ယောက်တည်းခေါင်းပုံဖြတ်ခြင်းစသည် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာနေထိုင်ခဲ့၏။ သူ၏ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ်ဖြင့်လည်း သူ့ကဲ့သို့ဆိုးယုတ်သော စိတ်သဘောထားသူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် စကော့တလန်ကမ်းခြေ ထော်လို (Gailoway) နယ်တွင် အိုးအိမ်ထူထောင်နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူ၏အိမ်မှာ ဝင်လယ်ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်တောင် ကျောက်
 တန်းပေါ်တွင် သဘာဝအလျှောက်ဖြစ်နေသည့် ဂူကြီးတစ်ခုဖြစ်၍ ကျောက်သား
 ထုအတွင်း၌ တစ်ပိုင်ကျော်ကျော်မျှအခေါင်းမြစ်၍ နေပြီးလျှင် အတွင်း၌ လမ်း
 ခြောင်လမ်းသွယ်ကလေးများဖြင့်ပြည့်လျက်ရှိလေသည်။ ဂူဝမှထွက်၍ အနည်းငယ်
 သွားပြီးလျှင်ပင် မှောင်မည်းမည်းနှင့်ရှိတော့၏။ ဒီရေသည် တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်မျှ
 ထက်၍ ဂူဝမှအတွင်းသို့ ကိုက်ရာပေါင်းများစွာ ဝင်ရောက်စွဲလွှမ်းလျက်ရှိလေ
 သည်။ ဤအချက်သည်ပင်လျှင် တျားကျောက်ဝင်ရောက်သူများအား ဝိုင်လုံသော
 အဟန့်အတားဖြစ်စေ၏။ ဤကဲ့သို့ ဂူဝကိုထိုင်မိုင်း၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေ
 သော နေရာကို အိမ်အဖြစ် စောက်တည်နေထိုင်ကြ၏။ လူသူလေးပါးလည်း
 သူတို့အား တွေ့နိုင်ရန် မိယဉ်းလှတော့၏။

လက်တွေ့အားဖြင့်ဆိုသော် ဂူအတွင်း၌နေထိုင်ခြင်းမှာ အိမ်အိမ်နှင့်မတူပဲ
 တိရစ္ဆာန်၏ သားရဲတွင်းကဲ့သို့ရှိ၏။ ဆွန်နီ၏အကြံမှာ ရွာနိမ္မတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာ
 ကလေးများသို့သွားရာလမ်းမှ လူပြတ်သဖြင့် တစ်ယောက်တလေလာသော ဓနီ
 သည်များအား လူသက်တိုက်ခိုက်ပြီးလျှင် ရရှိသော ဖစ္စည်းဥစ္စာများဖြင့် နေထိုင်
 စားသောက်သွားရန် အကြံရှိ၏။ အခြားအကြံတစ်ခုမှာလည်း သူ့အား မည်သည့်
 အခါမျှ မဖမ်းမိစေရန် လူယုတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသူများကိုလည်း အပြီးအပိုင် သုတ်
 သင် သတ်ဖြတ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ပထမ၌သူသည် ငွေကိုလို၏။ ငွေရမှလည်း အနီးအနားရှိရွာမှ ဆိုင်များ
 သို့သွားရောက်ကာ မိမိအလိုရှိသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ဝယ်ခြင်းနိုင်ပေ
 မည်။ သို့သော်သူသည် ငွေကိုသာမက လက်ဝတ်လက်စားများ နာရီများနှင့် အဖိုး
 တန်ပစ္စည်းမှန်သမျှကိုလည်း တိုက်ခိုက်လုယူလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည်
 ဂူအောင်းဝရမ်းပြေးအဖြစ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၂၅နှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့၏။ အဝတ်
 အထည်များကို သူတိုက်ခိုက်ရရှိသော်လည်း ခြေရာခံ၍လိုက်မည်စိုးသဖြင့်
 မရောင်းချဘဲ ဝယ်ပစ္စည်းများမှာ ဂူထဲတွင် တောင်လိုပုံလျက်ရှိနေတော့၏။

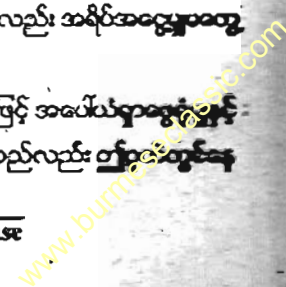
တိုက်ခိုက်လုယူရရှိသောပစ္စည်းများမှာ ဤမျှလောက်များပြားစွာ ရှိနေ
 သော်လည်း ငွေသားများအရနည်း၍ ဆွန်နီမိသားစုတို့အတွက် ဝယ်ခြင်းစား
 သောက်ရန်ပင် မလုံမလောက်ရှိနေ၏။ ထိုအချိန်က စတော့တလန်ပြည်တွင် ဓနီ

သွားသူများသည် အိတ်ဆိတ်တွင် ငွေကြေးမာ၍ အပြောက်အပျောက်လှေလှေကြွလာရာ
 သို့ဖြစ်၍ ဆွန်နီသည် အစားအစာ ဝယ်ခြင်းစားသောက်ရန် ကြေးငွေ မလုံလောက်
 သောအခါ စားရေးသောက်ရေးအတွက် ပြဿနာပေါ်လာတော့၏။ အကယ်၍
 တိုက်ရာပေါ်ပစ္စည်းများကို ထုခွဲရောင်းချမည်ဆိုလျှင်လည်း မိမိအိမ်ထဲရှိကုန်ပစ္စည်း
 တာ စက်တိုင်သို့တက်ရပေတော့မည်။ ထိုအခါ ဆွန်နီ၏ ဦးနှောက်အတွင်းသို့
 အသိဉာဏ်တစ်ခုရုတ်တရက်ဝင်လာ၏။ ယင်းသည်တားအခြားမဟုတ်ပဲ မိမိသတ်
 သောသူများ၏အလောင်းကို အသယ်ကြောင့် အလဟဿဖြစ်စေရမည်နည်း
 ၎င်းတို့၏အသားကို အသယ်ကြောင့် မစားပဲနေရမည်နည်း။

သို့နှင့် သူသည် ဤအကြောင်းကို ဇနီးဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်လေတော့၏။
 တစ်နေ့တွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီးရှိ လူပြတ်သောလမ်းကလေးတစ်လမ်းအပေါ်၌
 လူတစ်ယောက်အား တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ပြီးနောက် အလောင်းကို ဂူထဲသို့ ဆွဲယူခဲ့
 လေ၏။ ဂူတွင်းသို့ရောက်သောအခါ အလွန်မော့မိုန်သော ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်
 ၏အလင်းရောင်တွင် ဇနီးမောင်နှံတို့သည် လူကောင်ကိုခွဲ၍ အူအသည်းများကို
 ထုတ်ပစ်ပြီးနောက် လူကောင်ကို အပဲဖျက်သကဲ့သို့ ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်ကြ၏။ ခြေ
 ထက်ဝသည့်အသားများ၊ သောနေရာများမှ အသားများကို ဆားနယ်၍ ဝန်နုများ
 ဆွင့်ဆွဲချိတ်ကာ အခြောက်ခံထား၏။ ထိုနောက် လူသားကို အလိုရှိသလောက်ထု
 အာဟင်္ဒါလျှာအဖြစ် စားသောက်ကြလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဆွန်နီဇနီးမောင်နှံတို့
 သည် သားမြေးများရသည်အထိ နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ကျော်မျှ ထိုဂူထဲတွင် နေထိုင်ခဲ့
 ကြလေသည်။

လူသက်တိုက်ခိုက်မှုများ ဖြစ်ရုံမျှမက တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသူတို့၏
 အလောင်းများပါ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်၍ သွားကြရသည့် သတင်းများအတွက်
 ဦးဒေသတစ်ဝိုက်မှာ တုန်လှုပ်ရောက်ရာလျက်ရှိနေ၏။ ပျောက်သွားသူတို့၏
 အလောင်းများကို တွေ့ရန်ရာဖွေကြသော်လည်း မည်သည့်နေရာတွင်မျှ တွေ့ရပုံ
 မပျောက်လက်ရှိနေ၏။ သူသတ်ကောင် ဆွန်နီကိုလည်း အခိုင်အကျော့တော့
 မသိရှိခဲ့၏။

ဂူကြီးမှာ အလွန်ပင်ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းသဖြင့် အပေါ်ပတ်စွာ တွေ့ရုံမျှဖြင့်
 မသိနိုင်ပေ။ ဂယ်လီဝေးနယ် မှ လူသတ်ကောင်သည်လည်း ဤဂူကြီးတွင် နေ

ထိုင်ကြောင်းကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ သံသယမဖြစ်ခဲ့ချေ။ ဂူကြီးမှာ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်ရေလွှမ်းလျက်ရှိ၏။ ပျောက်ဆုံးသွားသော လူ၏အလောင်း များကိုလည်း စားသောက်ပစ်ကြောင်းကို မည်သူမျှ အိပ်မက်ပင် မမက်ချေ။

ဆွန်နီ၏ဘဝခရီးမှာ အခြားလူသားများနှင့်မတူ၊ တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်လာ တော့၏။ သူ၏ဇနီးသည်တွင် ကလေးများ ရရှိပေါက်စွားလာ၍ ၎င်းတို့သည်လည်း ဂူထဲတွင် ကြီးပြင်းလာကြ၏။ မိသားစုအားလုံးတွင် လူသားကိုစား၍နေကြသော ကြောင့် အစားအစာနှင့်ပတ်သက်သည့် ပြဿနာများ မပေါ်တော့ချေ။ လူသေများ ထံမှရရှိသော ငွေများကို အစွန်အဖျားကျသော ရွာများသို့ ရှပ်ပျောက် သွားရောက် ကာ အခြားလိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ဝယ်လေ့ရှိ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့မှာ မထင်ရှား သောသူများဖြစ်သည့်အတိုင်း မည်သူကမျှမသိ။ ၎င်းတို့အား မည်သူကမျှလည်း ဝစ်ဆေးစုံစမ်းခြင်းမပြုချေ။

ကလေးများသည် လူသူအလွန်ပြတ်သော ပင်လယ်ကမ်းခြေကမ်းရိုး တန်းရှိ သဲသောင်ပြင်များပေါ်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ နေရောင်ခံရင်း ဧတုကစားလေ့ရှိ ကြ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့အား သူစိမ်းတရားများ မမြင်စေရန် မိဘများကမျက်ခြည် မပြတ်စောင့်ကြည့်လေ့ရှိကြ၏။

လူကိုသတ်ခြင်းနှင့် လူ၏အသားစားခြင်းမှာ အသက်ရှည်စေရန်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ထမင်းစားသကဲ့သို့ သူတို့လူသားကိုစားခြင်းသည် သဘာဝတစ်ခု ကဲ့သို့ ဖြစ်တော့၏။ ဆွန်နီသည် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် ကလေး ၁၄ယောက်မျှရရှိရာ ကလေးများကြီးပြင်းလာသောအခါ မောင်လည်နှစ်မလည်လက်ဆက်ကြသဖြင့် ဒုတိယမိသားစုများ ပေါက်စွားလာပြန်၏။ ဆိုအခါ ဆွန်နီတွင် မြေးယောက်ျား ၈ ယောက်၊ မြေးမိန်းမ ၁၄ ယောက်တို့ ပွားလာပြန်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် လူသားတို့စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် ရှေးပဝေသကီခေတ်မှ ဂူအောင်းသူများကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ မိသားစုအတွင်း သတ်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းကား မရှိခဲ့ပေ။

ဤမျှလောက် မိသားစုအမြောက်အများနှင့် ဂူထဲ၌ ပန်းအောင်းနေထိုင် ကာ ခရီးသွားများအား တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်၍ ၎င်းတို့၏အသားကို စားသောက်နေ ထိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ လူအများမရိပ်စားမိခြင်းမှာလည်း အံ့ဩ ဖွယ် ကောင်းလှတော့၏။

ဆွန်နီ၏သားမြေးများမှာ စာဟူ၍မတတ်ပဲ ရှေးခေတ်လူများကဲ့သို့ ထုံးစံ အတိုင်း အချင်းချင်းပြောဆိုဆက်ဆံကြ၏။ ၎င်းတို့မှာ လူသားကိုစားသောက်၍ ကြီးပြင်းလာရသော သားရဲတိရစ္ဆာန်တစ်အုပ်ကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ အချိန်ကြာလတ်သော် လူသားကိုမစားရလျှင် မနေနိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ကလေးများသည် အရွယ်ရောက် ၍ ကြီးပြင်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မူလဆွန်နီကြီး၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း သီး သွားများကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်ခြင်း၊ အလောင်းကောင်ကို ဂူထဲသို့ ဆွဲယူလာ၍ စုတ်ထစ်စားသောက်ခြင်းများကို ပြုလုပ်တော့၏။ အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ ဆွန်နီ မိသားစုတို့မှာ သတ်ဖြတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းတွင် တဖြည်းဖြည်းပါးရှင်လာပြီးနောက် ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်၍ လာတော့၏။

အရေအတွက်အားဖြင့် ဤမျှလောက် တိုးပွားလာသော ဆွန်နီမိသားစု အတွက် ပါးစပ်ပေါက်လည်းများလာသည့်အတိုင်း တစ်ခါတစ်ရံ လူသားများကို မရ နိုင်အောင် ရှိတော့၏။ လူသားများကို ဂူထဲတွင် အခြောက်ခံခြင်း၊ ဆားနယ်ခြင်း၊ အချစ်မိခြင်းများဖြင့် တာရှည်ခံအောင်ထားသော်လည်း အချို့အပိုင်းအစများမှာ ခုတ်သိုး၍ လာတတ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂူကြီးနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသော အရပ်ရှိ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ပုပ်ရိ၍ နေသော လူသားတုံးများကို တွေ့ရတတ်၏။ သို့သော် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များသည် ထိုတွေ့ရသော အသားတုံးများနှင့် ပျောက်ဆုံး နေသော သူတို့အား ဆက်စပ်၍ မကြည့်ကြချေ။ အချို့အသားတုံးများမှာ တာရှည်ခံ အောင် ဆားနယ်၍ထားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ပို၍ ပင် အံ့ဩစရာ ဖြစ်လာတော့ ၏။

ပျောက်သွားသူများကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်သူများအား တစ်ခါတစ်ရံ အသားသီးမိ၏။ သို့သော် သက်သေခံမရလောက်သဖြင့် ပြန်၍ လွတ်လိုက်ရ၏။ ဆွန်နီမိသားစုမှာ ထိုအချိန်တွင် သူတို့၏ကျောက်ဂူသားရဲတွင်း၌ပင် လုံခြုံစွာ နေ ထိုင်လျက်ရှိကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်များသည် တဖြည်းဖြည်း တုန်လွန်၍ တောခဲ၏။ ဆွန်နီမိသားစုမှလူကြီးများသည် တဖြည်းဖြည်း အသက်အရွယ်ကြီးနှင့် ကြလေပြီ။ အရေအတွက်ကလည်း များလာသဖြင့် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ် သွားလည်း ယခင်ကထက် ပိုမိုများပြားလာ၏။ မည်မျှလောက် အထင်ရှားစွာ သည်းဆိုပါမူ မိန်းမယောက်ျား လူ(၆)ယောက်ပါသော လူအုပ်တို့ ဖြစ် ချောင်း

မကျန်ရာတွေကြား။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရချေ။ ၎င်းတို့သည် ပင်လယ်ကမ်း
ဝယ်ကို ရှာဖွေသည့်အခါ၌ တစ်ပိုင်းတစ်စစရေဝင်လျက်ရှိသော ကျောက်ဂူဝသို့
ရောက်သောအခါ အမဲလိုက်ခွေးကြီးများသည် ဂူတွင်းမှလူသားနှင့် လူ၏သွေးနီ
များဆသဖြင့် တဝန်းဝန်းဟစ်အော်ဆူညံလျက်ရှိကြ၏။ နက်ရှိုင်းသောဂူကြီးအတွင်း
သို့ဝင်ရန် အတင်းရုန်းကန်လျက်ရှိကြ၏။ တစ်ပိုင်းတစ်စ ရေများနှစ်မြှုပ်နေသည့်
ဂူအတွင်းသို့ အတင်းပြေးဝင်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ခွေးများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အနံ့ခံမိပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
လေပြီ။ သို့သော် လူသတ်သမားများမှာ လူရိုင်းများကဲ့သို့ အလွန်ရက်စက်ကြီး
ကြတ်သောလူသားစားများဖြစ်သဖြင့် လူအုပ်ကြီးသည် ဂူတွင်းသို့ရုတ်တရက်
မဝင်ကြသေးချေ။ ထို့နောက် မီးတုတ်ပေါင်းများစွာကို ထွန်းညှိပြီးလျှင် လက်ထံ
တွင် ဓားလွတ်များကိုကိုင်ကာ ဝယ်ပေါက်များကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့် ကျောက်ထုံး
လမ်းကြားများအတွင်းသို့ စနစ်တကျဝင်ကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ သူတို့သည်
ဆွန်နီလူသားစားများအိုးအိမ်ထုထောင်ရာ ကျောက်ခေါင်းခန်းမကြီးတစ်ခုအတွင်း
သို့ရောက်ရှိလာကြတော့၏။ ထိုနေရာသည် ကားဂူဝမှတစ်ပိုင်းခန့်ဝေးလေသည်။

သူတို့နေထိုင်ရာ ကျောက်ဂူအခန်းကြီး၏ မြင်ကွင်းကား ကြောက်မက်
ဖွယ် ကောင်းလှတော့၏။ အမဲသတ်ရုံတွင် ကျွဲသား၊ နွားသား၊ ဆိတ်သားများကို
ချိတ်ဖြင့်ချိတ်၍ ဆွဲထားသကဲ့သို့ လူကောင်များကို ခြေတခြား၊ လက်တခြား၊ တိုက်
တခြား၊ သီးခြား၍ ကျောက်ဂူနံရံများတွင် ဆွဲချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ မြင်ရ၏။
တစ်နေရာ၌မူ ၎င်းတို့၏ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသူများ၏ အဝတ်အစားများ အောက်
ပုံရာပုံပုံလျက် ရှိနေ၏။ အင်္ကျီနှင့်ဘောင်းဘီများ၊ နာရီများ၊ လက်စွပ်နှင့် ရွှေထည်
ပစ္စည်းများဖြစ်၏။ ထိုနေရာနှင့်ကပ်လျက်တွင်းကြီးတစ်တွင်းရှိရာ ထိုတွင်းထဲ
ကား နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်အတွင်း သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် လူရိုင်းများသည် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ
နေ၏။ ဆွန်နီလူသားစား မိသားစုတို့မှာ ငှေယောက်ရှိသော်လည်း ဂူတွင်းသို့
လာသောစပ်တပ်ကို စုခံရန် မတတ်နိုင်တော့ချေ။ အချို့နေရာ၌ အတော်အတန်
တိုက်ခိုက်သေး၏။ သို့သော် လက်နက်ကိုင်စစ်သားများသည် ဂူဝမှအသင့်
နေကြသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် လက်နက်ချအရှုံးပေးကြရတော့၏။ သို့နှင့် ၎င်း
အား တစ်ယောက်မကျန် ဖမ်းဆီးရမိလေသည်။

တစ်ယောက်မကျန် ဖမ်းဆီးရမိပြီးနောက် ကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်ထား
ဝေကာ တလန်မြို့တော်ဖြစ်သော "အက်ဒင်ဘာရာ" မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားရာ
လူအုပ်ကြီးနှင့်တကွ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်စောင့်ကြပ်လိုက်ပါလာလေသည်။ လူသား
စားများမှာ ယောက်ကျား၊ ၂၇ ယောက်၊ မိန်းမ ၂ ယောက်ပါဝင်၍ ၎င်းတို့မှာ တစ္ဆေနှင့်
အဆက်ပြတ်ကာ မူလဆွန်နီလင်မယားမှတ်တပ်ပါး မည်သည့်အကြောင်းတို့မျှ
မသိ။ မည်သည့်အရာကိုမျှ နားမလည်ပဲ လူယုတ်ကိုခိုက်ခြင်းနှင့် အသတ်ခံရသူတို့
၏ အသားကိုသာစားသောက်တတ်ကြ၍ ကြီးပြင်းလာသူများဖြစ်လေသည်။
ဆွန်နီ၏ သားထွေးများမှာ အသိဉာဏ်ပညာဟူ၍ မရှိကြပဲ ဂူအောင်းလူရိုင်းများကဲ့
သို့နေထိုင်ကာ တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းနှင့် လူသားစားခြင်းတို့ကိုသာ ၎င်းတို့
၏ ဘဝသက်တမ်းအလျောက်တွင် နားလည်လာကြ၏။ ၎င်းတို့သည် တောနတ်
ထဲများတွင်ရှိသည့် လူသားစားလူရိုင်းများနှင့် မခြားနားပဲ ရှိနေရကား၊ တရားဥပဒေ
အရ စီရင်ခြင်းခံရန်ပင် မထိုက်တန်ချေ။ တရားဥပဒေကလည်း ၎င်းတို့အား ထောက်
ထားညွှာတာလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဆွန်နီလူသားစား ယောက်ျားမိန်းမအားလုံးမှာ လူ၏ဘဝသက်တမ်း
တစ်လျှောက်နီးပါးမျှ တရားဥပဒေကို ရှိမဖောက်ဖျက်ဆီးရုံမျှမက တိုင်းပြည်ပြိုင်ဝယ်
ပိပြားရေးကိုလည်း အနောက်အယုတ်ပြုခဲ့၏။ လူသားတို့မလုပ်ဘူး မကြာဘူး
သော စက်ဆုတ်ရွံ့ရွာဖွယ် ကြောက်ဖွယ်လိလိ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့၏။
သို့နှင့် ၎င်းတို့အား တရားဥပဒေအရ မဟုတ်ပဲ လူထု၏ သဘောဆုံးဖြတ်ချက်အရ
သေဒဏ်အပြစ်ပေးလေရာ ထိုအပြစ်ကို အငယ်ဆုံးကလေးအထိ ခံကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ၎င်းတို့အား ထိုမေတ်အရ အပြစ်ပေးလေသည်။
လူသက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရသူများအား ၎င်းတို့က ရင်ကိုခွဲ၍ အပိုင်းပိုင်းအပြစ်
ပြတ် ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်သကဲ့သို့ ၎င်းတို့ကိုလည်း ခြေလက်များကိုခုတ်ထစ်ပြီး
နောက်အသက်သေသည်အထိ ပစ်၍ထား၏။ ထိုအချင်းအရာများကို ဆွန်နီလူရိုင်း
မိန်းမများအား ကြည့်၍နေစေပြီးလျှင် ၎င်းတို့ကိုလည်း နောက်ဆုံး၌ ခုတ်ထစ်
သတ်ဖြတ် စီရင်ကြလေသည်။

သို့သော် ဆွန်နီမိသားစုများအနက် တစ်ယောက်မျှပင် ထင်ရှားခဲ့ခြင်း
အောင်တရားခြင်း အမှုအယာဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာမပြုချေ။ ဆွန်နီလင်မယား ဖွင့်ခဲ့ခြင်း

၁၀၆ ။ အုန်ချွေခြား

ဖြစ်ရာအထိပုထိုးတင်နေ၍ လူသားစားသည့်ဘဝကိုသာ နားလည်ပြီးလျှင်အခြား သူများ၏ဘဝကို မသိကြချေ။ သူတို့သည် ကမ္ဘာမှ အဆက်ပြတ်ကာ လူသားစား လူရိုင်းမျိုးတစ်မျိုးကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြပြီးလျှင် သူတို့၏ဘဝကိုသာ လူ၏ဘဝဟူ၍ မှတ်ထင်နေကြလေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာသိနားလည်ခြင်းမရှိသော အဘိုးဆွန်နီ ကြီး၏ မြေးဖြစ်ကလေးများသည်ပင် (သိသည်ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ) အကြီး လေးဆုံးသောအပြစ်ဒစ်ကို ခံ၍သွားကြရလေသည်။

ဘာသာပြန်သူ၏မှတ်ချက်

အထက်ပါ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုမှာ ဝတ္ထုဟုပင် အမည်ပေးထားသော် လည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ပထမ ဂျိမ်းဘုရင် (စတုတ္ထတလန်ပြည်၏ ဆဋ္ဌမမြောက် ဂျိမ်းဘုရင်) အုပ်စိုးစဉ်အခါက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

ရာဇဝတ်မှုတိုင်းပင် ထူးဆန်းပါ၏။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်ထက်ထူး ဆန်းသော ရာဇဝတ်မှုများလည်းရှိသေးရာ ယင်းတို့မှာ လူသားတို့ မကြားဘူး မပြင်ဘူး မတွေ့ ကြုံဘူးသည့် ထူးထူးခြားခြားအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထူးဆန်းသည့် ရာဇဝတ်မှုကြီးများ ဖြစ်လေသည်။

အထက်ပါအတ္ထုပ္ပတ္တိကို မှတ်တမ်းတင်ရေးသားသူမှာ လန်ဒန်မြို့တွင် တည်ထောင်သည့် ရာဇဝတ်ဖြစ်မှုရေးစာရေးဆရာအသင်းတွင် ကော်မတီလူကြီး တစ်ဦးဖြစ်သူ (C.E Maine-စီအီးမိန်း) ဆိုသူဖြစ်၏။

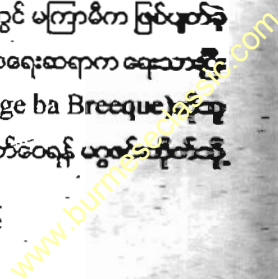
၁၉၇၀၊ ဇေဇော်ဝါရီ၊ အမှတ် (၂၀၉)
သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း

မတို့ မာယာ

မိန်းမတို့သည် မာယာဖြင့် ယောက်ျားများအား လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း ဘာမိတို့အလိုသို့ပါအောင် လုပ်တတ်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့၏ညွတ်ကွင်းသို့သက်ဆင်း ဘူးရောက်စေ၏။ ကာမဆန္ဒနှင့် မလွတ်ကင်းသေးသမျှ ယောက်ျားတို့မှာ ပင့်ကူ အိမ်အတွင်းတို့ တိုးဝင်သော ယင်ကောင်ကဲ့သို့ အနှောင်အဖွဲ့မှ ရုန်းထွက်ခြင်းမှာ အတတ်နိုင်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

“မာယာ” ဆိုသည်မှာ မိန်းမတို့၏ သိမ်မွေ့သော အတတ်ပညာတစ်မျိုး ဖြစ်၍ ကောင်းသောနေရာ၌သော်လည်းကောင်း၊ မကောင်းသောနေရာ၌သော် လည်းကောင်း ထိရောက်စွာအသုံးပြုကာ လွန်စွာပင် ထိရောက်သောလက်နတ်ဝင် ဖြစ်လေသည်။

အောက်တွင်ရေးသားဖော်ပြအပ်သော အဖြစ်အပျက်ကလေးမှာ ဤသစ်ပိုင် “အယ်(လ်)ဂျီးရီးယား” နယ် အော်ရင်မြို့တွင် မကြာမီက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ သော အဖြစ်အပျက်မှန်တစ်ခုဖြစ်၍ ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိကို စာရေးဆရာက ရေးသားခဲ့ပြီး မှတ်ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့သူ “ဂျော့လာဘရက်” (George ba Breeque) ကို ဆို သော တိုယ်တိုင်လက်မှတ်ရေးထိုးစေပြီးလျှင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ယူဆော်ခဲ့တော်မူခဲ့

အော်ရင်မြို့ ပြင်သစ်စစ်အာဏာပိုင်များဘဝသို့ အကယ်၍ လိုအပ်လျှင် ဖြတ်
တောက်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ ပြင်ဆင်ရန်သော်လည်းကောင်း တင်ပြပေးပို့ခဲ့
၏။ သို့သော် အာဏာပိုင်များက တန်ရာဖြည့်ခွက်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဖြတ်တောက်
ခြင်း မပြုချေ။ မျက်နှာမည်းများက မျက်နှာဖြူများအား တိတ်တဆိတ်သတ်ဖြတ်
ခြင်းမှာ ထိုဒေသ၌ အတော်အတန်ရှိ၍ပင်နေလေပြီ။ သို့သော် အယ်လ်ဂျီရီးယား
ပြည်နယ်တွင် ထုတ်ဝေခြင်းမပြုရန်သာ တားမြစ်ခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် ယင်းအဖြစ်
အပျက်ကလေးကို လန်ဒန်မြို့သို့ပို့ပြီးလျှင် လန်ဒန်မြို့မှ တစ်ကမ္ဘာလုံးထုတ်ဝေ
ဖြန့်ချိသည့်မဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်သွင်းရလေသည်။

အောက်ပါအကြောင်းအရာတို့သည်ကား "ဂျော့လာဘရက်" ၏ ပြောပြ
ချက်ကို တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးလုံးမမြင်ရတော့သဖြင့် မျက်စိများပင် ကန်း
၍ နေပြီလော။ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသောနေရာပင် လုံးလုံးမှောင်ကျ၍
နေခြင်းဖြစ်လေသလော။ ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းမှာ တူနှင့်ထုနက်ထားဘိသကဲ့သို့
အင်မတန်ကိုက်ခဲနေပြီးလျှင် ဦးခေါင်းများပင် ပေါက်ကွဲတော့မည်ကဲ့သို့ရှိနေ၏။
သို့သော် မြောက်၍မရချေ။ လက်များကို သားရေကြိုးများဖြင့် တင်းကြပ်စွာ
ချည်နှောင်ထားသဖြင့် ကြိုး၏အစွန်းသားရေများသည် အသားထဲသို့ပင် မြှုပ်ဝင်
လျက်ရှိ၏။

မှောင်ထဲတွင် နှစ်စုံတစ်ယောက်က ညည်းညူလိုက်သောအခါ
တစ်သံကို ကြားရလိုက်ပြီးလျှင် "အလိုအလိုဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်" ဟူသော
အသံတစ်သံကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မခြေထောက်များကို ရွေ့လျားရန် ကြိုးစားပြန်၏။ သို့သော်
ယင်းတို့မှာလည်း ဒူးဆစ်တွင်အလားတူ ချည်နှောင်ထားသဖြင့် လှုပ်ရှား၍မရချေ။
အမှန်သော် ကျွန်ုပ်အား သတ်ဖြတ်တော့မည့်ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး
တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ချည်နှောင်ထားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ဦးခေါင်းမှာ အတန်ငယ် သက်သာကြည်လင်၍လာသဖြင့်
ယမန်ညည့်ကအဖြစ်အပျက်ကလေးကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍သတိရလာမိ၏။ ယင်း

သည်ကား အော်ရင်မြို့ "ရီပတ်တလစ်" ရပ်ကွက်ရှိ "အော်ရင်ကဇီး" ခေါ်ပျော်ပွဲစားရုံ
တွင် ဆွဲဆောင်မှုကောင်း၍ အလွန်တပ်မက်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပြီးလျှင် ၎င်းကခေါ်သွားခြင်းကို ရေးရေးမျှပြန်၍သတိရလာ
မိ၏။

ထို ပျော်ပွဲစားရုံမှာ အရက်သောက်၍ ညစားစားနိုင်ရုံမျှမက မိမိကြိုက်
နှစ်သက်ရာ မိန်းကလေးနှင့်လည်း တွဲ၍ကနိုင်သေး၏။ ထိုပျော်ပွဲစားရုံတွင်
မိန်းကလေးနှင့်တွေ့၍ ၎င်း၏ သူ၏အမည်ကို "စီဒီနီ" ဟုခေါ်ကြောင်း၊ သူသည်
"မားဆေးမြို့" မှ ဤအော်ရင်မြို့ပျော်ပွဲစားရုံသို့ အလုပ်လုပ်ရန်လာခဲ့ပြီးလျှင် ပျော်ပွဲ
စားရုံတွင် စဉ့်ခံမိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိကြောင်း
ပြောသဖြင့်သိရ၏။ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်မှာ "တန်ကျီယာမြို့" တွင် အလုပ်လုပ်လျက်ရှိ
ရာမှ ခွင့်ရက်အနည်းငယ်ရသဖြင့် အော်ရင်မြို့သို့ အလည်အပတ်ရောက်လာခဲ့ပြီး
လျှင် ၎င်းနှင့်တွေ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူပြောသမျှစကားများကို ဖယ်
ကြည်ခဲ့ချေ။ ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် မိန်းကလေးသည် သူပုန်တို့ဘက်မှ သူလျှို
ဘာလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေမည်လောဟု စိတ်ထဲကပင် ရန်မကင်းဖြစ်မိ
သေး၏။ သို့သော် သူ၏ အရောအလှနှင့် ဆွဲဆောင်မှုတို့သည် ကျွန်ုပ်၏သံသယ
ကို ဖျက်ပြယ်၍ သွားစေလေသည်။

စီဒီနီမှာ အသက် (၂၂) ခန့်ပင်ရှိသေး၍ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် အချိတ်
အဆက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးကျသူကလေးဖြစ်၏။ မီးသွေးကဲ့သို့
ညည်းနက်သောမျက်လုံးများရှိ၍ ပြည့်ဝသောနှုတ်ခမ်းများရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်
တစ်ဖုလင်းလျှင် (၂) ခေါ်လာပေးရသော ပြင်သစ်ပိုင်အရက်ကို ညည့်သန်းဆီယံ
အထိ တဖြည်းဖြည်းဖိမ်ခံ၍ သောက်နေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်က - "လာပီ
ကွယ်ဗွီရယ်၊ မင်းနေတဲ့အခန်းကို ကျုပ်လိုက်ပို့ပို့မယ်" ဟုပြောလိုက်မိ၏။ အဘယ့်
ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်း၏ရူပါရုံကို သာမန်ကြည့်ရှုရုံအပိုကပြုမှုခြင်းများ
မရှိသောတင်းတိမ်ရောင်ခြင်းမရှိသေးဘဲ အစွမ်းကုန်ချစ်လိုသည်ဆန္ဒကပြင်ပြုစာ
တိုက်တွန်းနေသဖြင့် ဤကဲ့သို့ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

စီဒီနီသည် နေလောင်သဖြင့် အတန်ငယ် အရောင်သန်းနေသည့် ချစ်
အထူထူနီနီတိုင်းသော ပန်းကလေးများပေါ်တွင် ပိုးလည်ပတ်ကလေးတို့ကလေး
ပတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်ကျွန်ုပ်အားသဘောတူသည့်အမှုအရာဖြင့်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းနေတဲ့အခန်းက ဘယ်မှာလဲဟင်...”

“သိပ်မဝေးလှပါဘူး။ ဒီအနားမှာတင်ပဲ”

ကျွန်ုပ်တို့သည် မျက်စိစူးစူးထွက်ခဲ့ပြီး အေးမြလန်းဆန်းသော လေပြေကို ရှူရှိုက်ကာ ဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အချိန်မှာ ပူအိုတ်သောရာသီဖြစ်သဖြင့် လွန်ခဲ့သော ၁၉၆၀ ခု၊ ဧပြီလ ၂၆ရက်နေ့ ည၌ဖြစ်လေသည်။

အယ်(လ)ဂျီနီယန်နှင့် အာရပ်လူမျိုးတချို့သည် ပလက်ဖောင်းများပေါ်သို့ လျှောက်ကာ “မော်တီဆီ” ထိလက်မှတ်များကို ဟစ်အော်ရောင်းချ ရှုတ်ယှက်ခတ်ရိုနေကြ၏။ ဗွီစီနီသည် နံဘေးမှ ကျွန်တော့်လက်ကို တွဲချိတ်ထားရာ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့ဘေးမှ ပွတ်တိုက်ဖြတ်သန်းသွားရ၏။

မကြာမီကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းကြားတစ်ခုကိုချိုးဖင်ခဲ့၍ လမ်းထိပ်တွင် မြို့စောင့်ကြပ်နပ်ဦးနှင့် ဖစ်သားစာစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အတော်ပင်အားတက်မိ၏။ ၎င်းတို့မှာ လက်နက်များအပြည့်အစုံပါ၍ စစ်ကြပ်ကြီးနှစ်ယောက်၌ မြောက်လုံးပြီးများပါပြီးလျှင် စစ်သားက ပေါ့ပါးစွာ အမြန်ပစ်ခတ်နိုင်သော ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။ ထိုအခါက မြို့ပေါ်တွင် သူပုန်များကြောင့် မပြိုင်မသက်ရှိနေရာ မအန်နေကပင် မြို့ထဲ၌ ဝဲပေါက်ကွဲမှုဖြစ်သဖြင့် အာရပ်လူမျိုး ၅ယောက်၊ ပြင်သစ်လူမျိုး ၂ယောက်၊ ကလေးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားခဲ့၏။ သို့သော် ထိုမြို့စောင့်စစ်သားများကို မြင်ရသဖြင့် အားတက်မိသေး၏။ လမ်းကြားအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြ၍ “ရူပြီတန်နီ” ရပ်ကွက်နှင့် ဆက်နေသော လမ်းထောင့်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးသည် အဆောက်အအုံတစ်ခု၏တံခါးမှ သော့ခလောက်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ တံခါးပွင့်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

မိန်းကလေး၏အခန်းမှာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့် အတော်ပင်စုံစုံလင်လင်ရှိနေ၍ စာခန်းဆီးခြားထားသော အခြားဘက်တွင် တစ်ယောက်အိပ်သံခတင်တစ်လုံးကို မြင်ရ၏။ စုတင်ပေါ်တွင် တောက်ပြောင်သော အစိမ်းရောင် အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ဖုံးထား၏။ အခန်းထောင့်တစ်ခုတွင် ကြောအင်တံရှိ၍ ရေပူရေအေး

ပိုက်နှစ်ခုကိုလည်း တွေ့မြင်ရ၏။ အခြားထောင့်၌ အင်္ကျီနှင့်အဝတ်အစားအိတ်သော မတ်ရပ်ချိတ်တိုင်တစ်ခုရှိ၏။ ဗွီစီနီသည် အပေါ်အင်္ကျီကိုရွတ်၍ အတံခါးတိုင်ပေါ်တွင် ချိတ်ထားလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ပိုရှိသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်သာရှိနေလေတော့၏။

ဗွီစီနီသည် နောက်သို့လှည့်ကာ ကျွန်ုပ်အား ပြုံးရယ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် --

“ကျွန်မတို့ နည်းနည်းသောက်ရအောင်နော် ဟုတ်ပြီလား”

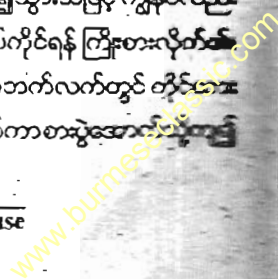
“အကောင်းသားပဲ”

ဗွီစီနီသည် ဗီရိုတစ်ခုဆီသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် တံခါးကိုဖွင့်၍ အံ့ဆွဲတစ်ခုအတွင်းမှ ပြင်သစ် ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဖန်ခွက်တစ်လုံးနှင့် အတူ အနီးရှိစားပွဲပိုင်းပေါ်တွင် ချထားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဗွီစီနီဥပေးသော ဘရန်ဒီဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီးလျှင် “မင်းအတွက်” ဟုဆိုကာ တစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက်စ၍ သောက်လိုက်၏။ သူကမူ တစ်စုံတစ်ရာမသောက်သေးပဲ “ကျွန်မမီးဖိုထဲသွားပြီး စားစရာတစ်ခုခု လုပ်လိုက်ဦးမယ်” ဟုပြောပြီးလျှင် နောက်ဖေးခန်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကုလားထိုင်နောက်ပိုက်ကို အားပါးတရလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်နှစ်သက်လှသော ပြင်သစ်ဘရန်ဒီကို အိမ်စံရင်းသောက်လျက်ရှိလေ၏။

ပထမတစ်ကျိုက်နှစ်ကျိုက်သောက်စဉ် ကျွန်ုပ်သည် ဗွီစီနီ၏ လှပသော နောက်နာကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ပြေပြစ်၍အချိုးအစားကျနလှသော ၎င်း၏ ဘီယလုံးကိုယ်ဖန်ပုံသဏ္ဍာန်ကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ညဉ့်ဝက်ကလေးကဲ့သို့ ကြည်လင်အေးမြသော အသံကလေးကိုလည်းကောင်း တစ်စုံစီဖွဲ့တော့၍ နေမိ၏။

၃-၄ကျိုက်မျှသောက်မိသောအခါ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် မြင်နေရသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့် တကွ အခန်းကလေး တစ်ခုလုံးပိတ်ကာပေါ်တွင် ထင်၍ လှည့်လိုက်သကဲ့သို့ ရုတ်တရက်ချာချာလည်၍ သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထုတ်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ကုလားထိုင်လက်ရမ်းကို ဆုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော် မဆုပ်ကိုင်မီပဲ လွတ်သွားပြီးလျှင် လက်ယာဘက်လက်တွင် တိုင်သော သည့်အရက်ဖန်ခွက်သည်ပင် လက်ထဲမှာလျော့ထွက်ကာ စားပွဲအောက်သို့ ကျဆုံးသွားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်းကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော ကိုယ်ကိုယ်
မဟာနိုင်တော့ပဲ ကြမ်းပေါ်သို့ လှုပ်ရှားသွားရာ နောက်ဆုံးသတိရသည်
အချိန်ကလေး၌ "ဒီကောင်မက ငါ့ငွေကိုလိုချင်လို့ လုပ်တာများလား မသိဘူး
ဘာများများစားစားရမလဲကွယ်၊ ငါ့မှာမှ မပါပဲ" ဟု စိတ်ထဲက ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်
မိသေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အိတ်ထဲတွင် ငွေအများအပြား ယူဆောင်လာလေ့မရှိသဖြင့်
ထိုအခါက ဒေါ်လာ ၃၀ ယာ ပါရှိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ခါတည်း သတိလဲ
၍ သွားလေတော့၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်နောက်ဆုံး သတိပြန်၍ ရလာသောအခါ အလွန်မှောင်
နေသော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်ကို သိရသည်မှ တစ်ပါး မည်သို့မည်
ရောက်ရှိလာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသည်ကိုလည်း
ကောင်း၊ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်သည်ကိုလည်းကောင်း မသိရချေ။ အမျိုးသမီးလေး
က တိုက်လိုက်သည့် အရက်ကြောင့် ဖြစ်ရသည်ကိုမူ ပြန်၍ သတိရမိ၏။ သို့သော်
အော်ရင်ပြိုတွင် မကြာခင် ဖြစ်တတ်သည့် အတိုင်း မိန်းကလေးများသည်
ယောက်ျားများအား တစ်နည်းနည်းဖြင့် သွေးဆောင်ခေါ်သွားပြီးလျှင် အိတ်ထဲတွင်
ပါသမျှ ငွေကို တိုက်ခိုက်ယူငင်ပြီးနောက် သတိမေ့နေသော အခါ လမ်းပေါ်၌ လည်
ကောင်း၊ ပန်းဥယျာဉ် တစ်ခုထဲ၌ သော်လည်းကောင်း၊ ပစ်၍ထားခဲ့တတ်ကြ
၍ အဖြစ်အပျက်များကား ရှိ၍ နေခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကိုမူ အဘယ့်ကြောင့်
ဤကဲ့သို့ စွန့်ပစ်ထားပဲ ခြေနှင့်လက်များကို ထုတ်နှောင်ကာ မှောင်မိုက်သော
နေရာတစ်ခု၌ ထားခဲ့လေ့ရှိသည်။

အလင်းရောင်ဟူ၍ အလျဉ်းမရှိပဲ မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေရာ လတ်
ထောင်၍ ကြည့်သည့်တိုင်အောင် မိမိလက်ကို မမြင်ရချေ။ ဤအချိန်တွင် "ဒီ
ဘယ်သူလဲဟင်" ဟု မနီးမဝေးမှ မိန်းမသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် တွေး
လည်း ပို၍ အံ့သြမိ၏။

"ဘာလဲ ခင်ဗျားကော ဘယ်သူလဲ ဟင် ... ခင်ဗျားကော ကျွန်တော့်
ကို မလာနိုင်ဘူးလား"

"ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ချည်ထားတယ်
ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကို ရောက်နေကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို အ
ဖမ်းထားသလဲ မပြောတတ်ဘူး"

"ကျွန်မတို့ကို သူပုန်တွေက ဖမ်းထားတာရှင် (အမျိုးသမီးသည်
တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ရိုက်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍) ကျွန်မတို့ကို သူတို့သည်
ပစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ..."

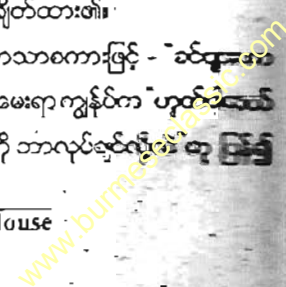
ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏မျက်စိများမှာ မှောင်ထဲတွင် အတော်အတန်
ကျင့်သားရလာပြီဖြစ်၍ အတန်ငယ်မြင်ပေပြန်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့် မနီးမဝေး
ကြမ်းပျဉ်ပေါ်၌ လဲ၍နေသော ပုံသဏ္ဍာန်များကို ခပ်ရေးရေးဖြင့်၍ လာ၏။ ကျွန်ုပ်
သည် ထိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဤသို့ကြိုးစားတိုင်း ကိုယ်မှလည်း
ကောင်း၊ အလွန်နာကျင်၍ နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ကောက်ဝတ်များကို
လှုပ်ရှားကြည့်၏။ သို့သော် သားရေကြိုးများမှာ တင်းကြပ်လွန်းလှသဖြင့် အနည်း
ငယ်မျှ ပျော့ပြောင်းရွေ့လျားခြင်း မရှိပေ။

"ဒီမယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ်ရောက်အောင် လာနိုင်ရင် ကျုပ်လက်တာ
သားရေကြိုး ခင်ဗျားဖြည့်ပေးနိုင်ပါ့မလား"

"ကျွန်မကြိုးစားပါ့မယ် မွန်စီယာ"

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမျိုးသမီးအနီးသို့ ရောက်နိုင်ရန် တရွေ့ရွေ့သွား
လျက်ရှိလေ၏။ ထိုခဏ၌ လင်းခဲအလင်းရောင်တစ်ခု ထိုးကျလာသဖြင့် မျက်လုံး
ပင် ကျိန်းလာပြီးနောက် မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်ရ၏။ အလင်းရောင်မှာ အနီးတွင်
တပ်ထားသော ဓာတ်စားလုံးမျှ ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ၃-၄ ဝတ္တန်
နဲဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်လိုက်ရလေရာ ထိုခဏပင် ကျွန်ုပ်လက်ဝဲဘက်၌ ရှိ
သော တံခါးတစ်ခုသည် အပြင်သို့ တံခါးရွက်များ ဖွင့်သွားပြီးနောက် လှုပ်လှုပ်ယောက်
ဝင်လာလေသည်။ ထိုလူများမှာ အယ်လ်ဂျီနီယန်း လူမျိုးများဖြစ်၍ အရပ်ခြင်ခြင်
အရွယ်ကောင်းကောင်း လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ လာ၍ ရပ်လိုက်
လေသည်။ သူ့၌ မှတ်စိတ်မွေးအနည်းငယ်ပင်ရှိ၍ အတော်ပင်ညစ်ပတ်ပေ
သော ကာကီယူနီဖောင်းနှင့် သားရေစလွယ်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးလျှင် သိ၍ ခြောက်
လုံးပြူးသေနတ်ကို သားရေအိတ်ဖြင့် ထည့်၍ ဆွဲချိတ်ထား၏။

သူသည် အလွန်ပီသသော ပြင်သစ်ဘာသာစကားဖြင့် - "ခင်ဗျားက
ပြင်သစ်အမျိုးသားတစ်ယောက် မဟုတ်လား" ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က "ဟုတ်အောင်
ကျွန်တော် ပြင်သစ်လူမျိုးပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ခွင့်လို့ ခင်ဗျား
ထု ခြံ"

ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်မေးသောမေးခွန်းကို မဖြေဆက်လက်၍
“ခင်ဗျားနာမည်သယ်သူလဲ” ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က နာမည်ကို ပြောပြသောအခါ
ထိုသူသည် အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်နှင့် ခဲသံပုတ်၍ ရေးမှတ်၏။
ကျွန်ုပ်မည်သည့်မြို့ကလာသည်ကိုလည်း ရေးမှတ်၏။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးဖက်
သို့ ရွှေရှားလေသည်။

အမျိုးသမီးမှာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အသွင်
အပြင်အားဖြင့် အပျိုတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တင်းတင်းရင်းရင်း တစ်တစ်ရစ်ရစ်ရှိ၏။
မျက်နှာပေါ်တွင် ပုံများနှင့် သွေးစသွေးနုများပင် ဖောက်လျက်ရှိရာ အကယ်၍ တာ
ယင်တို့မရှိပဲ အလှအပပြင်ထားပါမူ အလွန်လှပသော မျက်နှာကလေးရှိပေလိမ့်
မည်။

အမျိုးသမီးက သူ၏အမည်မှာ “ဒယ်နီယယ်ဖီလွတ်” ဖြစ်၍ “ရှိဖီလန်
နယ်” မိလိန်မြို့ မှ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူသည်အော်
ရင်မြို့သို့လာရောက်ကာ ရွှေငွေရတနာဆိုင်ပု ဝယ်ရာတွင် အကူအညီ စာရေးအလုပ်
တို့လုပ်နေကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် မနီးမဝေး၍ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် လဲ၍နေသော ယောက်ျားနှစ်
ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် အနီးဆုံးလူမှာ အရပ်
ဝတ်အရပ်စားဝတ်ထားသည့် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် သဏ္ဍာန်နှင့် တူ၍
အခြားဆက်မှလူမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံခြားစစ်တပ်မှ သာမန်စစ်သားတစ်ယောက်၏
ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ အရပ်ဝတ်
ဝတ်ထားသောလူကြီးမှာ သတိရဟန်မတူသေးချေ။

အရပ်မြင့်သော အယ်လ်ဂျီယန်အစောင့်သည် အရပ်ဝတ်အရပ်စား
ဝတ်ထားသောလူကြီးအား ခြေဖြင့် တစ်ချက်ကန်ကြောက်လိုက်ပြီးနောက်
ကိုယ်ကိုကြမ်းတမ်းစွာ လှုပ်လိုက်၏။ သို့နှင့်လူကြီးသည် အကန်ငယ်သတိရဟာ
ဟန်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်သည်။ သူ့လိုက်ပြီးလျှင် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့်
ဆဲဆိုရေရွတ်လျက်ရှိ၏။ အစောင့်က သူ၏အမည်ကို မေးသောအခါ ၎င်းက သူ၏
အမည်မှာ “အယ်လ်ကွတ်ကို့ဒီ” ဖြစ်ကြောင်း သူသည် မာဆေးမြို့မှ ကုန်ရောင်း
ကုန်ဝယ်ကိစ္စတင်ခန့်နှင့်အော်ရင်မြို့သို့ခေတ္တလာရောက်သူဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ
၏။

အစောင့်လည်း မှတ်တမ်းစာအုပ်ပေါ်တွင် အားလုံးရေးပြီး
ဆီသို့သွားရောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လျက် -

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ပဲဗျာ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျာ
မြင်ရတာပေါ့ဗျား၊ ကျုပ်တို့သိချင်တာက ခင်ဗျားတို့အားလုံး
အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျုပ်တို့မှာ အ
(ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသောစစ်သားကို လက်ညှိုးထံ
အတွက်တော့ အရေးမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာလူမျိုး
ယူနီဖောင်းဝတ်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့
လေသည်။ သို့သော် သူ၏အမူအရာမှာ နှုတ်
လည်း မျက်နှာ၌မူ အနည်းငယ်မျှ သနား
ဆက်လက်၍ -

“ဒီလိုချခင်ဗျားတို့ပြင်သစ်
တို့ လွတ်လပ်ရေးရဖို့ ကြံစည်
ဘက်က လူတစ်ယောက်ကို
တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့အစိုး
နက် ခင်ဗျားတို့ကို
နောက် ခင်ဗျားတို့
သေခံရအောင်
ရောက်လုပ်
ထားနော်
မှပဲ”

ကျုပ်ကို မသတိပိုင်ဘူး၊ သတိရင်
ပုံကို ချေမှုန်းပစ်မှာပဲ ခင်ဗျားတို့အထဲက
အသက်ရှင်ပြီး ကျန်မယ်မထင်နဲ့”
“ဒီမယ်ပွန်ဖီယာ ခင်ဗျားဟာ အလကားအဓိပ္ပာယ်တို့
ကို ပြောနေတယ်။ အခုကော ပြင်သစ်စစ်တပ်အားလုံးဟာ အစွမ်း
ပဲမဟုတ်လား”

ထိုအခါ အယ်လ်ဘက်ကီရီသည် အတန်ငယ်မျက်နှာငယ်သွားပြီး နောက် -

“ကျုပ်ပိုက်ဆံပေးမယ်ဗျာ။ ကျုပ်ဟာ ချမ်းသာပါ့တယ်။ ကျုပ် လွတ်မြောက်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပိုက်ဆံပေးဖို့မယ်ဗျာ”

(အစောင့်က ပန်းများတွန့်လိုက်ပြီးနောက်) “ဒီမယ်မွန်စိယာ ကျုပ်အခု ပြောနေတာဟာ ပိုက်ဆံအတွက် မဟုတ်ဘူးဗျာ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်အတွက် ပြောနေတာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ကျုပ်တို့လူ လွတ်မြောက်အောင် ကျုပ်တို့ကတော့ လုပ်ရမယ်”

(ဒယ်နီယယ်) “ဒီမှာရှင်အနည်းဆုံး ကျွန်မကိုချည်ထားတဲ့ သားကြေးတွေကတော့ ဖြုတ်ပေးပါဦးရှင်။ ကျွန်မလက်တွေ့ရော ခြေတွေရော နာလှပါပြီ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျုပ်လူကို ဖြည့်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါပြီ။ နို့ပေခွဲ ခင်ဗျားတို့အားလုံး တစ်ခုသတ် ပြုစေချင်တာက ခင်ဗျားတို့ဟာ အော်ရင်မြို့လမ်းတစ်လမ်းမှာရှိတဲ့ အဆောက်အုံကြီးတစ်ခုရဲ့ အောက်ထပ် အတော်နက်တဲ့ မြေတိုက်ခန်းကြီးတစ်ခုထဲ ရောက်နေတယ်ဗျာ။ ဒီနေရာကို ဘယ်ပုလိပ်မှမသိဘူး။ ဘယ်စစ်တပ်ကမျှ ရှာမရဘူး။ ဘယ်သူကမျှ သိသယမရှိနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ထွက်ပြေးမယ်များ ကြာရင်တော့ သေပြီးသားသာ မှတ်ပေတော့။ ခင်ဗျားတို့ သေတဲ့အခါလည်း ဒီကီရီဟာ မပြီးသေးဘူး ခင်ဗျားတို့ကိုယ်စား တခြားလူတွေကို အခုလို ဓားတစ်ဖမ်းရဦးမှာပဲ”

သို့ပြောပြီးနောက် အရပ်မြင့်သော အစောင့်နှင့် သူ၏အဖော်သည် တံခါးကို ချိန်းခနဲမြည်အောင်ပိတ်၍ အပြင်သို့ထွက်သွားလေရာ ဓာတ်မီးလည်း ရုတ်ခြင်းငြိမ်းသွားလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အနောင်အဖွဲ့မှ လွတ်သေးပဲ ကြီးမှူးချည်လျက်နှင့်ပင် မှောင်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

နောက်(၁၀) မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ပထမဓာတ်မီးလင်းလာပြီးနောက် အယ်လ်ကီရီယန်းလူမျိုး ၄ယောက်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာကြလေသည်။ တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အားဆောင့်၍ ဆွဲထူလိုက်ပြီးလျှင် အခြားတစ်ယောက်က ကီရီအား အတင်းထိုင်စေရန် ထူမပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ယောက်သည် ထူမပေးလိုက်၏။

တောင်းဝတ်ထားသော စစ်သားအား အခန်းအလည်သို့ ဒယ်နီယယ်တို့က ဆွဲခွဲလေသည်။ အခန်းမှာ ကျွန်ုပ်စိတ်ထားအားဖြင့် အလျား ၁၄ပေ၊ အနံ ၁၂ပေခန့် ကျယ်ဝန်း၍ ဩတင်းဟူ၍ တစ်ပေါက်မျှမရှိချေ။ သို့သော် နံရံ၌ လူ၏လက်ခုပ်တစ်ဖောင် ကျော်ကျော်လောက်တွင် သံကောများ ပိတ်ထားသော လေဝင်ပေါက်များရှိ၍ ၎င်းမှလေအနည်းငယ်သာ ဝင်နိုင်လေသည်။

ယခင်က မုတ်ဆိတ်နှင့်လူသည် တံခါးဝကို ကျောပေး၍ရပ်ကာ -

“ဒီမှာနားထောင်ကြစမ်း။ ကျွန်ုပ်ဟာ အယ်လ်ကီရီယန်းအဖိုးသားထပ်မံကပ္ပတိန်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့အထက်အရာရှိကြီးများထံက (သူသည် စစ်သားအား ညွှန်ပြပြီးနောက်) ဒီစစ်သားသတ်ဖို့ အမိန့်ရတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ စစ်သားမှာ နံဘေးသို့ခပ်စောင်းစောင်းလဲ၍နေပြီးလျှင် မျက်နှာတလေးပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် သနားစဖွယ်ရှိနေလေသည်။ ထိုနောက် မုတ်ဆိတ်မွေးရှိသော အစောင့်က ဆက်လက်၍ -

“ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ဟာ အလုပ်လုပ်ရင် မညာဘူး။ တကယ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ပြင်သစ်စစ်ဘက် ဌာနကိုပြရအောင် ခင်ဗျားတို့ဘက်ကလူတွေဆိုတော့ ကျွန်တို့ဖမ်းထားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပါးစပ်ကပြောတဲ့အတိုင်း လက်ကလုပ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

(ထို့နောက် ထိုသူက ဆက်လက်၍) “ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့တစ်ယောက်စီ အစစ်သက်ဌာနကို စာတိုကလေးတစ်စောင်စီရေးရမယ်။ ဘယ်လို ရေးမလဲဆိုတာတော့ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ စစ်သားကို ခင်ဗျားတို့ မျက်စိအောက်မှာ ကျုပ်တို့က သံလိုက်ရင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကိုဖြတ်လိုက်တယ်။ အကယ်၍ ကျုပ်တို့က သံလိုက်ရင်ရင် ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုပဲအသတ်ခံရပြီး ခေါင်းဖြတ်ခံရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ရေးရမယ်”

ထို့နောက် လူ ၄ယောက်တို့သည် စစ်သားရှိရာသို့ သွားရောက်ကြရာ အောက်လက်တွင် မြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ထား၏။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ သေနတ်ကိုင်ထားသူသည် ကြမ်းတမ်းလို့ နှုတ်လိုက်ပြီးနောက် စစ်သား၏ဦးခေါင်းတည်တည်ရှိရာသို့ သေနတ်ပြန်ချိတ်လိုက်၏။

၁၁၈ ၁ ဒုစုန်ရွှေမျှား

စစ်သားသည် သေသားကို ကြောက်ရွံ့ရာသဖြင့် တုတ်နှောင်ထားသော ကြီးများမှ လွတ်မြောက်ရန် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ ဒယ်နီယံ ဖီလွတ်က -

“အို... လူတစ်ယောက်ကို သွေးအေးအနုအချိန်မှာ ရှင်တို့ဒီလိုမသတ် ရဘူး။ ဒါဟာ စစ်တိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ သက်သက်လူကို သတ်နေတာ။ အခုလို သတ်လို့ရှင်တို့မှာ ဘာအကျိုးရှိဦးမှာလဲ။ တစ်နေ့မှာ ရှင်တို့ဒီလိုလုပ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်မ သက်သေခံမယ်။ အဲဒီတော့ ရှင်တို့လည်း သူ့လိုအပြစ်မပြီးသေရမယ်” ဟု အလန်တကြား ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။

ကပ္ပတိန်ဆိုသူ မှတ်ဆိတ်နှင့်လူသည်ကား ဒယ်နီယံပြောသည်ကို တစ်စုံတစ်ရာကရမခိုက်ချေ။ သူသည် သေနတ်ကိုင်သူအား အမိန့်ပေးလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျည်ဆံများသည် ၃ - ၄ ချက်မျှပြောင်းဝမှ တစ်ခိုင်းထွက်သွား ပြီးနောက် စစ်သားသည် ရုန်းကန်လျက်ရှိရာမှ တွန့်လိပ်လှုပ်ရှားကာ နောက်ဆုံး တွင် မျော့ရွေကျသွားတော့၏။

ကပ္ပတိန်ဖြစ်သူသည် နောက်ထပ် အမိန့်တစ်ခုပေးလိုက်ပြန်ရာ သူ့လူ များထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် အသွားနှစ်ဖက်ရှိသော ဓားမြှောင်နှင့်တူသည့် ဓားရှည်ရှည်တစ်ချောင်းကို ယူလာလေ၏။ ထိုနောက် တစ်ယောက်က စစ်သား၏ ဆံပင်ကို ဆွဲကိုင်ကာ နောက်သို့ ခေါင်းကို လှန်ပေးလေရာ ဓားသံများသည် သူ၏ ဓားမြှောင်ကို စစ်သား၏လည်ဖျံ့သို့ တအားတိုးစိုက်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးသည် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက် ပြီးနောက် ကိုယ်ကိုညှစ်ကာ တစ်ဖက်သို့စောင်း၍ လဲကျသွားလေရာ ၎င်းမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို မြင်ရသဖြင့် သတိလစ် သွားသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဤကဲ့သို့ လူမဆန်သောဖြူ ကွင်းကို မမြင်လိုသဖြင့် မျက်စိများကိုမှိတ်ထားရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၌ မှိတ်ထားရန် တန်ခိုးအင်အားမရှိတော့ချေ။ စစ်သား၏ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး သည်အထိ အကြောင်သား၊ ငေးစိုက်ကြည့်ရှု၍နေမိတော့၏။

တို့ရီသည်လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူ၏ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်သို့ တံတွေးများ ပါးစပ်မှကျကာ ပြူးကြောင်ကြောင်မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်တို့

ကျွန်ုပ်အမှတ်ခွဲမြင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ခေါင်းဖြတ်သူများသည် သူတို့၏ကပ္ပတိန် မြင်နိုင်ရန် စစ်သား၏ခေါင်းကို အပေါ်သို့ မြှောက်၍ ပြုလိုက်လေသည်။

ကပ္ပတိန်သည် နောက်ထပ် အမိန့်တစ်ခုပေးလိုက်ရာ ဓားကိုင်သောသူ သည် သွေးများစွန်းပေးလျက်ရှိသော ဓားမြှောင်နှင့် အမျိုးသမီးရှိရာသို့ သွားရာတော် ပြီးလျှင် ခြေထောက်၌ချည်ထားသော သားကြေးများနှင့် လက်ကောက်ထပ်မှ ကြိုးများကို လှီဖြတ်လေသည်။

ထိုနောက် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင်ချည်နှောင်ထားသည့် သားကြေး ကြိုးများဖြတ်တောက်၍ နောက်ဆုံးတွင် တို့ရီအား တုတ်နှောင်ထားသည့် ခြေနှင့် လက်မှကြိုးများကို ဖြတ်လေသည်။

ထိုနောက် ကပ္ပတိန်က ကျွန်ုပ်တို့အား -
“ဒီမယ် နားထောင်ကြစမ်း။ ခင်ဗျားတို့တရားဖို့ စက္ကနဲ့ ခဲဝတ်ယူပြီး ကျွန်ုပ် အခုချက်ခြင်း ပြန်လာခဲ့မယ်။ နောက်တော့မှ ဒီအလောင်းကြီးသယ်ထုတ်သွားရ မယ်” ဟုပြောပြီးနောက် သူ့လူများနှင့်အတူ အပြင်သို့ထွက်သွားလေရာ တံခါးကို ချိုင်းခနဲပြန်၍ပိတ်သံနှင့်အတူ ဓာတ်မီးလည်း ငြိမ်းသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သွေးများရပ်လှမတတ် ဖြစ်နေသော လက်ကောက်ထပ် နှင့် ခြေကျင်းဝတ်များကို ပွတ်သပ်ကာ အမျိုးသမီးရှိရာသို့ မှောင်ထဲ၌ပင် တွား၍ လာခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် သူ၏မီးခေါင်းကို သတိရလာသည့်တိုင်အောင် အသာ အယာ ထူမထားလိုက်လေသည်။

“ဟိုလူကို သူတို့သတ်လိုက်ပြီ - ဟိုလူကို သူတို့သတ်လိုက်ပြီ။ အဖ လေးကြောက်စရာကြီး ကြောက်စရာကြီး စစ်သားလေး သနားစရာကောင်းလိုက် တာ” ဟု ပါးစပ်မှ တံတွတ်တွတ် ရေရွတ်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အမျိုးသမီးအား တစ်စုံတစ်ရာ မကြောက်ရွံ့ရန် အားပေးစကား ပြောကြားလျက်ရှိလေရာ ထိုအခါမှ ဒယ်နီယံဆိုသူ အမျိုးသမီး သည် တရှုပ်ရှုပ်ငိုကြွေးလျက်ရှိရာမှ တဖြည်းဖြည်းငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါမှ ကပ္ပတိန်နှင့်သူ၏အသံလုံး ရီယန် သူပုန်စစ်သားနှစ်ယောက်ပေါ်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ပြင်သစ်ဦးစီးချုပ်က မှအသတ်ခံရသော စစ်သား၏ဦးခေါင်းပေါ်ပေါ်သော ကိုယ်ကြီးမှာ တွန့်လိပ်လှုပ်ရှား

သတ်သန့်သေသည့်ပင်ရှိသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို မေ့လျော့မိရန် ကြိုးပမ်း
၏။ သို့သော် မေ့နိုင်စေရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း မကြာမီပင် ထိုနည်းအတိုင်း သူ၏
နောက်သို့ လိုက်ကောင်းလိုက်ကြရပေမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့တွင်
ထိုအချိန်က ကြောက်စိတ်များ မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

မကြာမီ တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် ကပ္ပတိန်နှင့် သူ၏လူရွယ်ောက်တို့
သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြပြီးလျှင် ၂၀ ယောက်က စစ်သား၏အလောင်းကြီး
ကို အပြင်သို့ ထုတ်ယူသွား၏။ ထို့နောက် ကပ္ပတိန်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ညှဉ်းအား
စစ်ဘက်ဌာနသို့ စာရေး၍ အကြောင်းကြားရန် စာရွက်နှင့်ခဲတံများပေးလေသည်။
ထို့နောက် သူပြောသည့်အတိုင်းရေး၍ အောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့က လက်မှတ်
ရေးထိုးရ၏။

မကြာမီ ဇလက်(၅) လိုက်ပါသော ဓာတ်ပုံသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် လူတစ်
ယောက်ဝင်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးစီအား ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလေသည်။

(ကပ္ပတိန်) "ဒီမယ် နားထောင်ကြ၊ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ညာနေတယ်
များထင်ရင် ဒီနေ့ည သူတို့သိမှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရေးတဲ့စာရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲဓာတ်ပုံ
တွေရယ်၊ ပြီးတော့ ခေါင်းပြတ်ကြီးရယ် ဒီကနေ့ညပဲ သူတို့ရယ်။ ခြောက်... ဒီထက်
ပြောရဦးမယ်။ ဒီစစ်သားအိတ်ထဲကတွေ့ရတဲ့ စက္ကူတွေကြည့်တော့ ဒီလူဟာ
ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တခြားနိုင်ငံတွေရဲ့ စစ်ပွဲကို
သူကဝင်တိုက်တော့ သူလည်း သေထိုက်တာပေါ့။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာကိုသူမျှော်လင့်
ဖရာရှိသေးလဲ။ သူဟာ သေထိုက်လို့ သေရတာပဲ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့စားဖို့ မကြာခင်ပဲ
စားစရာတွေယူလာပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်ဆို
ရင် ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်လိုမျှ ကျုပ်တို့မလုပ်ဘူး စိတ်သာရ"

သူတို့ထွက်သွား၍ တံခါးပြန်ပိတ်သွားသောအခါ ဓာတ်မီးလည်း ငြိမ်း
သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မှောင်ထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်လေသည်။ တံခါးပိတ်ပြီးနောက်
အပြင်မှ ခြေသံသော်လည်းကောင်း၊ စကားပြောသံသော်လည်းကောင်း၊ မည်
သည့်အသံမျှ တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရသဖြင့် တံခါးမှာ အလွန်ထူထဲသော တံခါးကြီး
ဖြစ်ဟန်တူ၏။

(ဒယ်နီယယ်) "ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်း ဒီမှာထိုင်နေရုံနဲ့ ဖြီး
သေးဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့ကိုယ်ကိုယ်သေဖို့ ဘာတစ်ခုမျှ ကိုယ်ထိလက်ရောက်လုပ်နိုင်
မယ်မထင်ပါဘူး"

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အတိအလင်းစစ်ဖက်ပြိုင်နေခြင်းလည်း မဟုတ်
သဖြင့် သူပုန်များသည် မည်သူအားမျှ ချမ်းသာပေးမည်မဟုတ်ပေ။ အယ်လ်ဂျီနီ
သန်းတို့သည် ပြင်သစ်များကိုသာမက အခြားမျက်နှာဖြူများကိုပါ သတ်ဖြတ်
လျက်ရှိရာ သူတို့၏မျှော်လင့်ချက်မှာ ဤကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်
အောင် သတ်ဖြတ်ခြင်းဖြင့်သာ ပြင်သစ်တို့က သူတို့အလိုရှိသော လွတ်လပ်ရေး
တို့ပေးလိမ့်မည်ဟုယူဆကာ အကြပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် အယ်လ်ဂျီနီသန်း သူပုန်များသည် ကျွန်ုပ်တို့အား
ငြိမ်းခြောက်ရုံမျှသာမဟုတ်ပဲ ကျွန်ုပ်တို့အား အကယ်ပင် သတ်ပေလိမ့်မည်။
သူတို့တွင် ပြင်သစ် စစ်ဖက်ဌာနသို့ သူတို့၏လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ချက်များကို
အထင်အရှား သက်သေပြရန် အခြားနည်းလမ်းမရှိချေ။

ကျွန်ုပ်က ဒယ်နီယယ်နှင့် ကွီရီကိုပါလက်နက်တစ်စုံတစ်ရာပါမပါကို
အဖြန်းကြည့်၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးတွင် မည်သူမျှ လက်နက်ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ
မရှိချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်ပျက်အားငယ်စွာနှင့်ပင် မှောင်နှင့်မည်မည်
ဆဲ၌ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေရလေတော့၏။

နောက်တစ်နာရီသာသာခန့် ကြာသောအခါ တံခါးနှင့်တကွ မီးပါပွင့်
သဖြင့်လျှင် အယ်လ်ဂျီနီသန်း လူမျိုးတစ်ယောက်သည် သွပ်ပုံးတစ်ခုနှင့် သံဖြူ
တစ်တစ်ခုကို ဆွဲ၍ ဝင်လာရာ ၎င်းနောက်မှ ပါလာသော အစောင့်ကမူ လက်ထဲတွင်
ကြောက်လန့်ပြီး သေနတ်ကိုကိုင်လျက် တံခါးဝဲ၌ ရပ်၍ စောင့်နေ၏။ ထို့နောက် ရှေ့က
သူသည် သံပုံးကိုချိတ်ကာ အာရပ်ဘာသာဖြင့် "စွပ်ပြုတ်" ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်
အော်လိုက်၏။

သူတို့ပြန်ထွက်သွားသောအခါ ဓာတ်မီးမှာ မငြိမ်းပဲရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်
တို့သည် ဟင်းရည်အနည်းငယ်ကို ဖြူးကြည့်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ မြှေးကြိုင်ခြင်းလည်း မရှိ
သဖြင့် ဆားလည်း တစ်စက်မျှမပါသဖြင့် မည်သည့်အရာမျှ မရှိချေ။ တင်းသည်
အစားအနားပေးသော လက်ဆေးရည်သာသာမျှသာရှိသည်ဟု တွေ့နိုင်သည်။

အချိန်များမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းရုံမျှမဟုတ် ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ် ကောင်းစွာဖြင့်တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်သွား၏။ အခန်းတစ်ခုလုံးပီးလင်းလျက်ရှိသော် လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်အချိန်ရှိနေပြီဟု မသိရုံမျှမက နေညဟူ၍ဖတ် စွဲခြား၍ မသိချေ။

ဒယ်နီယယ်က သူ၏အကြောင်းကို ပြောပြရာ၌ သူသည် ညနေတိုင် ပိတ်ချိန်၌ အတော်အတန်လှူရှင်သော လမ်းတစ်လမ်းနဲ့ဘေးရှိ ပလက်ဖောင်းပေါ် မှ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာရာ နောက်မှ လူ့ပယောက်တို့သည် မိမိအနီးသို့ ရုတ်တရက်ရုန်းကပ်လာကြောင်း၊ ထိုအချိန်၌ပင် အလုပ်ဝတ်ထားသော ကားတစ်စီး သည်လည်း ပလက်ဖောင်းဘေးသို့ တဖြည်းဖြည်းအရှိန်သပ်၍ကပ်လာကြောင်း ထိုအချိန်၌ကားတံခါးရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီးလျှင် နောက်မှလိုက်လာသော လူနဲ့ ယောက်ကမိမိအား ရုတ်တရက်ပွေ့ချီ၍ ကားတံခါးပေါက်အတွင်းသို့ အတင်းထိုး သွင်းလိုက်ကြောင်း ထို့နောက်ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းထွက်သွားရာ မိမိက ဟစ်အော်ငြင်းမပြနိုင်သည့်ပြင် အခြစ်အပျက်မှာ လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာများကလည်း တစ်စုံတစ်ရာသိနိုင်မည် မထင်ကြောင်း ထို့နောက် ကားထဲသို့ မိမိအားထိုးတင်စဉ်က ဦးခေါင်းမှာ ကားဘောင်မှ သံတန်း တစ်ခုနှင့် ဂိုက်ခတ်မိသဖြင့် မှုမိုက်၍ သွားကြောင်း၊ ထို့နောက် ဤမှောင်ခန်းထဲသို့ မည်တုံသို့ ယူဆောင်လာသည်မသိပဲ ရောက်နေပြီးလျှင် မိမိ၏ခြေလက်များထံ လည်း သားရေကြိုးများဖြင့် တင်းကြပ်စွာချည်နှောင်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ ကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။ ဒယ်နီယယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး နောက် - "ကဲ... ဒီတော့ ကျွန်မဟာ အခု သိပ်အိပ်ချင်နေတယ်။ ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်တော့ဘူး။ သည်တော့ နည်းနည်းကလေး အိပ်လိုက်ပါရစေ၊ အိပ်ရာထဲ ထုတ်အခါ ဦးနောက်ဟာ ကြည့်လင်ပြီး ကျွန်မတို့လွတ်ပြောက်ဖို့ အကြံပေါ်ကောင်း ပေါ်ပါလိမ့်မယ်" ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဒယ်နီယယ်၏ ဦးခေါင်းကို ကျွန်ုပ်၏ ပေါင်ပေါ်၌ အသာအယာတင်ထားလိုက်ရာ ဒယ်နီယယ်သည် မကြာမီအိပ်ပျော် သွားလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် အလွန်အိပ်ချင်လာသဖြင့် ကြမ်းပျဉ်ထဲ သို့ ခပ်စောင်းစောင်း လှဲချလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေတော့ ၏။

မည်မျှလောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်ကို မသိရပဲ တစ်စုံတစ် ယောက်က ကျွန်ုပ်အား လှုပ်၍နိုးသောအခါမှ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာတော့၏။ လှုပ်၍နိုးသူမှာ အခြားသူမဟုတ် ဒယ်နီယယ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ် လည်းနဲ့ဘေးသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကိုရီးအည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းလျက် ခြေထောက် နှင့်လက်များကိုပစ်ကာ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ ၏။

(ယယ်) "ဒီမှာ မစွတာ လာဘက်ရဲ့... ကျွန်မတော့ အကြံတစ်ခုရထား တယ်။ ဒီလူတွေ ပြန်လာတဲ့အခါ ကျွန်မတို့ ခံမချနိုင်ဘူးလား။ ကျွန်မတစ်ယောက် တို အတင်းဝင်လုံးမယ်။ ရှင်က ကျွန်တို့တစ်ယောက်ကို နဲ့ပေတော့"

(ကျွန်ုပ်ကပြုံးလျက်) "ကိုရီးကျုပ် ဒီအကောင်နစ်ယောက်ကို ချဖို့ ကျွန်ုပ် ဝိတ်ကူးထားတယ် ဒယ်နီရယ်။ နို့ပေပဲ... အင်း... သူတို့က လက်နက်နဲ့လူဆိုတော့"

(ဒယ်နီယယ်က ကြားဖြတ်၍) "ဒါကတော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ကြံတာ ကို။ ကျွန်မကိုမှ ထည့်ပြီး မစဉ်းစားပဲ။ သူတို့ဟာ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကိုသာ အမြဲ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်မကိုတော့ မိန်းမသားဆိုပြီး ဂရုမစိုက်ကြဘူး"

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ဒယ်နီယယ်ပြောသောစကား အဓိပ္ပာယ်ကို နှိပ်စားမိ၏။

(ကျွန်ုပ်) "ဟုတ်တယ် ဒယ်နီယယ်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သေတော့သေမှာပဲ။ နို့ပေပဲ မထူးတော့ပါဘူး။ ခပ်စောစော ခပ်မြန်မြန် သေတာနဲ့ နောက်မှ သေတာနဲ့ ဒါလောက်ပဲ ကွာပါတယ်။ အနေနဲ့ အမြန် ကျုပ်တို့လည်း သေကြရမှာပဲ မဟုတ် လား။ ဒါထက် ခင်ဗျားအကြံ ဘယ်လိုလဲ ဒယ်နီယယ်"

(ဒယ်နီယယ်) "ဒီမယ် ဂျော့ရဲ့ ကျွန်မဟာ အတော်အသင့်တော့ လူတို့ မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်လား"

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဒယ်နီယယ်၏ ဖုအလိမ့်၊ ပိမ်းကပ်၍ သွေးစာမှ ပေကျဲနေသည့် ဒယ်နီယယ်၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိ ၏။ မျက်နှာမှာ သန့်ရှင်းစွာရှိနေပါက ယောက်ျားများ စွဲမက်လောက် သော မျက်နှာ မှုန်ဖြစ်သည်ကို သတိပြုမိ၏။ ထို့နောက် ဒယ်နီယယ်က ဆက်လက်၍

“ဒီတော့ ကျွန်မမျက်နှာကို နည်းနည်းပါးပါးသန့်ရှင်းသွားအောင် ဖွတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မအပေါ်အကျိုက်ချွတ် ခေါင်းအုံးအိပ်နေမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အပေါ်ပိုင်း အဝတ်မလုံတာလုံဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်ယောက်ျားမျှ မကြည့်ပဲ နေနိုင်ပါ့မလဲ မဟုတ်ဘူးလားရှင့်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒယ်နီယယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်”

ဤသို့ပြုလုပ်က ဒယ်နီယယ်ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဖြစ်နိုင်လောက်သည့်အကြောင်းချင်းရာများကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ကြည့်မိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကိစ္စကိုခေါ်ပြီးလျှင် ၎င်းအား ကျွန်ုပ်တို့၏အကြံကို အကြမ်းဖျင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။ သို့သော် ကိစ္စကမူ သဘောမတူပဲ နီး - နီး - နီးဟု ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ဟစ်အော်လျက် - “ကျုပ်သဘောမတူဘူး၊ မိတ်ဆွေ၊ သဘောမတူဘူး ခင်ဗျားတို့အကြံအင်မတန် ရှေးတုအကြံပဲ။ ဒီအကြံကြောင့်တော့ ကျုပ်တို့ယ်ကျုပ် အသေမခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ဘက်က စစ်သားတွေဟာ ကျုပ်တို့ကို လိုက်ရှာမှာပဲ ပြောခင် ကျုပ်တို့ကိုတွေ့ပြီး ကယ်ဆယ်ကြမှာပေါ့ဗျာ”

(ဒယ်နီယယ်) “ဒီမှ ၇ မွန်ဆီယာ ကွီရီ ကျွန်မတစ်ခုပြောမယ် ရှင်ဟာ သူ့ဝန်တွေအကြောင်း ဘာမျှမသိဘူး။ ရှင်ဒီကိုရောက်တာလည်း ဘာမျှ မပြောသေးဘူး။ ရှင်ပြောတဲ့စစ်သားတွေက လိုက်ရှာတယ်ထားပါဦး။ ရှာမတွေ့ခင် ကျွန်မတို့တိုသတ်တော့မယ်ရှင် နားလည်လား။ အော်ရင်မြို့ဟာ အင်မတန်ကြီးတဲ့ မြို့ကြီးတော်လား ပြင်သစ်တွေမှာလည်း ဟိုကထဒီက ကြွနဲ့ နေရာတကာတိုင်း လိုက်နိမ်နင်းနေရလို့ လက်မလျှင်နိုင်ရှာဘူး။ ဒီတော့ လှောင်အိမ်ထဲထည့်ထားတဲ့ ကြွက် တစ်ကောင်လို သူတို့ရဲ့အသတ်ခံပြီး သေရမယ့်အစား တိုက်ရင်းစိုက်ရင်း သေရတာ က မကောင်းဘူးလားရှင့်”

ထိုအခါ ကွီရီသည် ငြိမ်ကျသွားလျက် -

“ကောင်းပါပြီဗျာ - ဒီတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမလဲ”

(ယယ်) “ရှင်က ဂျော့အရိပ်အခြည်ကြည့်ပြီး ကူညီပေါ့။ သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ပြီးလုပ်ရုံပဲ”

ဒယ်နီယယ်သည် သူ၏အပေါ်ဝတ်များကို ချွတ်လိုက်ရာ ဝါဝင်းသော အသားဆိုင်များသည် ဇျော့တော့သော ဓာတ်မီးရောင်အောက်တွင် အထင်းသား

ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်က လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ရေမွက်ထဲမှ ရေကျန်အနည်းငယ်ကို ဆွတ်ပြီးလျှင် ၎င်း၏မျက်နှာကို သုတ်သင်သန့်ရှင်းပေးလေရာ ဒယ်နီယယ်၏ လှပသော မှုလရုပ်အသွင်မှာ မြင်သူငေးလောက်သည် မြင်ကွင်းတစ်ခုဖြစ်၍ နေတော့၏။ ထိုနောက် သူသည် အပေါ်ဝတ်အကျိုက်ကို ခေါင်းအုံးပြုလုပ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခပ်စောင်းစောင်းလှဲ၍ နေလိုက်ရာ ဤမျှလောက် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော “မ” သဘာဝအား အစွမ်းကုန်ပေါ်လွင်စေလျက်ရှိသည့် ရှုပါရုံကို မည်သည့် ယောက်ျားသည် မခွဲမကပ်ပဲ နေနိုင်ပါအံ့နည်း။

(ယယ်) “ကဲ - ကျွန်မတော့ အသင့်ရှိနေပြီ။ ရှင်တို့သာ အောင်မြင်အောင် လုပ်ကြပေတော့ အောင်မြင်ကြပါစေရှင်”

အချိန်သည် တစ်နာရီမျှ ကုန်လွန်သွားပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ထိုင်ကာ နံရံကိုမှီလျက် တံခါး၏တစ်ဖက်တွင် ရှိနေရာ အခြားတစ်ဖက်၌ပင် ဒယ်နီယယ်သည် ရင်သားများပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်တစ်ပိုက်ထွေးလျက် မျက်လုံးများကို ခပ်မှေးမှေးထားကာ ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒယ်နီယယ်တို့စပ်ကြားတွင် ၂၀ ပေခွဲမျှရှိသော တံခါးပေါက်တစ်ခုသာရှိနေ၏။ ကွီရီမှာ တံခါးဝနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သော နံရံကိုစပ်မှီပြု၍ နေသော်လည်း အိပ်ပျော်နေခြင်းမဟုတ်ပဲ ရှောင်မြောင်းနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ၏။

မကြာမီသောခေလောက်ကို အပြင်မှသောထည့်ဖွင့်သံနှင့်အတူ အပြင်မှ လုံခြုံသည်ထက် လုံခြုံအောင်ချထားသော မင်းတုန်းကြီးကိုလည်း မ.၍ဖွင့်သံကြားလိုက်ရ၏။

ဒယ်နီယယ်သည် ကျွန်ုပ်အားခေါင်းညိတ်၍ တစ်ချက်ပြလိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးများကို ခပ်မှေးမှေးထားကာ မိန်းမရှိနေသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ အမှန်သော် အလစ်ကို စောင့်၍နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

အယ်လ်ဂျီရီယန်းတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်ထိုင်လာပြီးလျှင် စွပ်ပြုတ်ပုံးကိုပြန်၍ယူရန် သွားလေရာ ကျွန်ုပ်ကမူ တံခါး၌ရှိနေသော အစောင့်ကိုသာ မသိမသာ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေ၏။ အထောင့်သို့ အထွင်းဘက်သို့ အတန်ငယ်ဝင်လာမီလျှင်မိချင်း ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက် ပြန်ကြည့်

၁၂၆ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏မျက်လုံးများမှာ ဒယ်နီယယ်ထံသို့ရောက်သွားလေသည်။ သူသည် ဆွဲငင်ဓာတ်အပြည့်အဝရှိနေသည့် ရွယ်ရိုကို ပျက်စီးအောက်မှ အပြတ်မခံနိုင်ဘိသကဲ့သို့ ဝေးမောကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ယင်းအချိန်ကလေးသည် ယင်းကျွန်ုပ်၏အဖိုးတိုက်တန်လှသော အစွင့်အရေးဖြစ်တော့၏။ သို့နှင့်ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ခြေဆီသို့လှမ်း၍ နိုင်ငံထိုးကာ တစ်ခါတည်း ခုန်၍ ဖက်လိုက်ရာ ၎င်းမှာရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားပြီးနောက် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သည်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်နှင့်တစ်ချိန်တည်း၌ပင် ကွီရီသည် စွပ်ပြုတ်ပုံးလာယူသူ အား နောက်မှနေ၍ တစ်အားချုပ်ကိုင် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ ထိုသူသည်လည်း အစောင့်ကဲ့သို့ပင် ဒယ်နီယယ်၏ တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရွယ်ရိုကို မိန်းမော့ဖွဲ့ဝေကာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိစဉ် ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသဖြင့် ကွီရီ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အစောင့်နှင့် ထွေးလုံးသတ်ပုတ်လျက်ရှိစဉ် ဒယ်နီယယ်သည် ထိုသူလက်ထဲမှ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျနေသော သေနတ်ကို လျင်မြန်စွာ ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် သေနတ်လက်ကိုင်ဖြင့် ထိုသူ၏ဦးခေါင်းကို နောက်ဘက်မှနေ၍ တအားရိုက်ချလိုက်ရာ ထိုသူလည်း ကျွန်ုပ်လက်ထဲ၌ပင် ပျော့ရွေကျသွားလေတော့၏။ ဒယ်နီယယ်ကား မိန်းမသားဖြစ်လျက်နှင့်ပင် အလွန်ဖျတ်လတ် သွတ်လက် လှပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ကွီရီက အတင်းချုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော သူ၏ဦးခေါင်းကိုလည်း မရှေးမနှောင်းပင် အလားတူ စီရင်လိုက်နိုင်သောကြောင့်ပေတည်း။

ကျွန်ုပ်မှာ မောဟိုက်လျက်ရှိလေရာ ဒယ်နီယယ်မှာ အင်္ကျီများကို လျှင်မြန်စွာဝတ်လျက်ရှိလေ၏။ ကွီရီကမူ တုန်ယင်သောအသံဖြင့် -

“ကျုပ်တို့ မြန်မြန်ပြေးကြမှာပဲဗျို့”

(ကျွန်ုပ်) “တစ်ခုတော့ သတိထားနော်။ အခုတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် အသေခံမလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့ကပဲ သတ်ရမလား။ ဒီနှစ်လမ်းပဲရှိတော့တယ်။ ဒီတော့ ဘာမျှမေးမြန်းမနေနဲ့ မည်းမည်းပြင်ရင် သတိတော့”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

အယ်လ်ဂျီရီးယန်းနှစ်ယောက်တို့မှာ နေရာ၌ပင် ပွဲရင်းပြီးသောဆုံသွားကြပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့၏အိတ်များကို နောက်ထပ်သေနတ်ပွားရလို ရငြားရှာဖွေကြရာ အခြားတစ်ယောက်ထံမှ စားမြောင်တစ်သက်ကိုသာ ရှာတွေ့ရရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ရရှိထားသော သေနတ်မှာ ယမ်းတောင့် ငုတောင့် ကျန်ရှိသော အတော်အတန်ခန့်ပင်ပေဦးမည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဒယ်နီယယ်နှင့် ကွီရီတို့ ရှေ့မှ ခေါင်းဆောင်ပြီးလျှင် အောက်ထပ်တံခါးမှ အပေါ်သို့ တည်တည်တက်တက် လှေကားမှ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

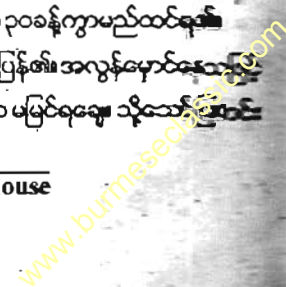
လှေကားမှာ အတော်မြင့်၍ အပေါ်ထပ်မှ မီးရောင်တစ်ခုသည် လေးယောင့်အပေါက်တစ်ခုတွင် လင်းလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့တက်သွားသော လှေကားသည် မလွယ်ပေါက်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားမည်ဟု ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်ထင်သည့် အတိုင်းလည်း မှန်လေသည်။ မလွယ်ပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းမှဦးခေါင်းပြု၍ နားတောင်သော်လည်း မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးရောက်ရှိသွားသောအခါ ထိုနေရာမှာ စားဖိုဆောင်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ သို့သော် အသုံးမပြုသည့်မှာ အချိန်အတော်ကြာမြင့်ဟန်တူသော်လည်း ကျောက်မီးသွေးမီးဖိုတစ်ခု မီးလင်းဖိုတစ်ခု အိုးခွက်များဝေးသော ကြော့အင်တုံတစ်ခုနှင့် ကြော့အင်အိမ်တစ်လုံးကား ရှိသေး၏။ ပြတင်းအပိတ်တစ်ခုနှင့် တံခါးတစ်ခုရှိ၏။ သို့သော် တံခါးမှာ ပိတ်ထားလေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ အားလုံးရောက်ရှိသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ပိတ်ဝေးသောတံခါးအနီးသို့ ကပ်၍ နားတောင်ရာ အခြားဘက်မှ အသံများကို တြာရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ခြေဖျားထောက်၍ လာခဲ့၏။

အချိန်မှာညဉ့်ဖြစ်၍ အပြင်ဘက်တွင် မှောင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အတန်ငယ်မြင်နိုင်သဖြင့် မနီးမဝေးတွင် အဆောက်အအုံကြီးချွေနှင့် အုတ်နံရံကြီးများကို ခပ်ရေးရေးမြင်ရ၏။ သို့သော် ယင်းတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ချောက်ရှိနေသော စားဖိုဆောင်ပြတင်းပေါက်မှ ပေ ၃၀ ခန့်ကွာမည်ထင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖန်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ပြန်၏။ အလွန်မှောင်မောသည့် မြေပေါ်မှ မည်မျှအမြင့်တွင် ရှိနေသည်ကို ကောင်းစွာ မမြင်ရချေ။ သို့သော် အောက်

ပေါက်အနေအထားနှင့် သမံတလင်းရှိသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ အောက်ထပ်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ကြမ်းပြင်နှင့် နံရံများမှာ အလွန်ညစ်ပတ်ပေကျနေသဖြင့် အဆောက် အအုံတစ်ခုလုံးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာအသုံးမပြုခဲ့သော နေရာတစ်ခုဖြစ်ဟန်တူ၏။ အပေါ်ပြတင်းပေါက်နှင့် အောက်ပြတင်းပေါက်ကို သံချိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် ချိန်ထားသဖြင့် ဖွင့်၍မရချေ။ ဖုန်များသိပ်နေ၍ သံချေးများတက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သို့နှင့်ကျွန်ုပ်လည်း ကိုရီထံမှ ဓားမြှောင်တို့ တောင်းယူပြီးလျှင် သံချေးနှင့်ဖုန်များကို ကော်ထုတ်ပြီးနောက် လက်မဖြင့်တအားပွတ်လျက်ရှိသည်။

အချိန်ကား အိပ်မက်မက်နေသကဲ့သို့ မြေးလွှားကုန်လွန်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သတ်ခဲ့သော လူနှစ်ယောက်မှာ အချိန်ကြာမြင့်နေပြီဖြစ်၍ မည်သည့် အတွက် ၎င်းတို့ပြန်မလာသည်ကို မုချရာဖွေကြပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသော မီးဖိုတံခါးသည် အချိန်မရွေးပွင့်လာကောင်းပွင့်လာပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်နှစ်ခုဆက်၍ ဝိတ်ထားသော ချိတ်ကို အပြင်းအထန် ကြိုးစားဖွင့်လျက်ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ချိတ်ပြုတ်သွား၍ ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်အောက် ဝိုင်းကို အပေါ်သို့ထိုးတင်လိုက်ရာ ကောင်းစွာပွင့်သွားတော့၏။ သို့သော် အသံပင် ညည်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်း အောက်ထပ်ပင် မြေကြီးမှ ၄-၅ပေမျှသာမြင့် ၏။ သို့နှင့်ကျွန်ုပ်ပြတင်းပေါက်ပွင့်လျှင်ပွင့်ခြင်း ဒယ်နီယယ်အား ချီမကာ အောက် သို့ချလိုက်ရာ အလိုက်သင့်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးဈေးများပြန်၍ တံခါးပွင့်လာမည်ကိုသာ ယျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်မိ၏။ ကိုရီသည်လည်း ကျွန်ုပ်နား နားသို့ ကပ်ကာ "လာ မွန်စီယာ" ဟု တီးတိုးပြောလိုက်ပြီးနောက် မြေပေါ်သို့ခုန်ချ သွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ ထိုခဏ၌ပင် တံခါးလည်း ရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီး အာရပ်လူမျိုးတစ်ယောက်၏မျက်နှာပေါ်လာပြီး သူ၏လက်မှ မြောက်လုံးပြီ။ သေနတ်ပြောင်းဝမှ မီးထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ပြန်၍ပစ်ရန် အချိန်ပင်မရလိုက်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းရှေ့စက္ကန့်ဝက်ခန့်ကပင် ကျွန်ုပ်လည်း မြေပေါ်သို့ခုန်ချလိုက်လေပြီ။ အောက်သို့ရောက်လျှင် တစ်စုံ

တစ်ယောက်နှင့်တိုက်မိသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့အားလွန်၍ လဲသွားတော့မည် တဲ့သို့ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကိုဆွဲရင်း "ဒီဘက်လမ်းကိုဂျော့ ... ဒီဘက်လမ်းကိုဟူသော ဒယ်နီယယ်၏အသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

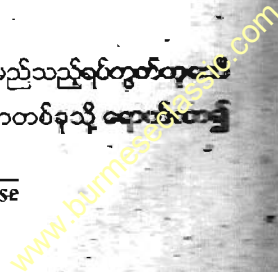
ဒယ်နီယယ်သည် ရှေ့မှပြေးသွားရာ ကျွန်ုပ်လည်း အသံကြားရာနောက် သို့မှန်းဆလိုက်ရ၏။ အပိုက်ကလေးများကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်တိုက်မိ၍ လဲမည့်ပြ သေး၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ရန်ချခဲ့သော ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ခိုင်းခိုင်းမြည်သော သေနတ်သံနှင့်အတူ ပြောင်းဝမှ မီးပွင့်ထွက်သွားသည်များကိုပင် မြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှ ကိုရီတို့မြင်ရ၍ ၎င်းရှေ့မှနီးမဝေးတွင် ဒယ်နီယယ်ပြေးနေ သည်ကို မြင်ရ၏။ မြေးသွားသူများမှာ မှောင်ထဲတွင် မြေးနေရသည့်ပြင် ပစ်သူက လည်း မှောင်ထဲတွင် ပစ်နေရသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကံကောင်းထောက်မမသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ မည်သူကိုမျှမထိချေ။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျည်ဆန်တစ်ခုသည် ကျွန်ုပ် အထောက်လဲလျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်ဦးခေါင်းပေါ်မှကပ်၍ ရှိနေပြန်သနားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။

ဒယ်နီယယ်သည် ပထမဦးစွာ ၄ပေခန့်မျှမြင့်သော အုတ်တံတိုင်းတစ်ခု တို့ တွေ့ရသဖြင့် လျင်မြန်စွာ ကျော်တက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက် မှတပ်၍ လိုက်ပါသွားကြပြီး အခြားဘက်သို့ ခုန်ချကြလေသည်။ ထိုအချိန်ပင် ကျည်ဆန်များသည် အုတ်တံတိုင်း၏ အခြားဘက်နံရံကို ထိမှန်လျက်ရှိနေသေး ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် လေးထောင့်ကွက်ပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ ချာကိုရီကရှေ့ဆုံးမှ ကွက်ပြင်ကိုဖြတ်၍ ပြေးသွားသောအခါ ဒယ်နီယယ်သည် ဓား ဆိုက်လျက်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကိုဆွဲရင်း "ဂျော့ ... ကျွန်မတို့ လွတ်ပြီ နော်" ဟုပြောရင်း ကွက်ပြင်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်ပြေးလွှားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုနောက်မှ ပြေး၍ လိုက်ရလေ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်နေရာ မည်သည့်ရပ်တွက်ထူးလေ သော်လည်း လမ်းဖြွာကလေးများရှိနေသည့် နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့

ထိုနေရာမှ အတန်ငယ်လွန်မိသောအခါ လမ်းကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာပြီး လျှင် လမ်းအောက်ဘက်တစ်ဖာလှဲခန့်အကွာ၌ မီးရောင်များလင်းနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ သို့နှင့်ထိုနေရာသို့ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးကြလေရာ ဖြတ်လမ်းတစ်ခုမှ ထွက်လာသောရဲကြပ်ငှာယောက်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိသောအခါမှ ရပ်ကြလေသည်။

ဒယ်နီယယ်သည် အမောမဖြစ်နိုင်ပဲ သူ၏အဖြစ်အပျက်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့အကြောင်းကိုပါ ရဲအရာရှိများအားပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အား ရဲဌာနတစ်ခုသို့ခေါ်သွားလေ၏။ ထို့နောက်မိနစ်အနည်းငယ်၌ပင် ရဲဌာနတစ်ခုထက် ယဟိုဌာနမှကားကြီးကားငယ်များသည် အချက်ပေးပြသသံများ ဆူညံစွာထွက်ဖော်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ပြောပြသော အဆောက်အအုံများဆီသို့ မောင်းနှင်ထွက်သွားကြလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ကပင် မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်ရပ်ကွက် မည်သည့်အဆောက်အအုံစသည်ဖြင့် အတိအကျမပြောနိုင်သဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေသူများ မှန်းဖြေဖြင့်သာ ရှာကြရကုန်၏။

အချိန်မှာ နံနက် ၂နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ထိုည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရဲဌာန၌ပင် အိပ်ထက်ကြလေရာ နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့အား စစ်ဘက်ဆိုင်ရာဗဟိုဌာနချုပ်သို့ အစောင့်အရှောက်နှင့် ခေါ်ဆောင်သွား၏။ သို့နှင့်အရာရှိချုပ်အား ကျွန်ုပ်တို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ် ထပ်မံပြောကြားရလေသည်။

ထိုနေ့နံနက်၌ပင် ပြင်သစ်စစ်ဘက်သက်ဆိုင်ရာ ဗဟိုဌာနချုပ်ရုံးသို့ သူပုန်များလက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိစဉ်ကရေးခဲ့သော စာများနှင့်တကွ အထုပ်ဖြင့် ထုပ်၍ပို့လိုက်သော စစ်သား၏ခေါင်းပြတ်ကြီးပါရောက်ရှိလာရာ ယင်းခေါင်းပြတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့မျက်စိအောက်တွင် အသတ်ခံရသော စစ်သား၏ ဦးခေါင်းဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံရလေသည်။

အားလုံးကိစ္စများ ပြီးစီးပြီးနောက် ဗြိသိပ္ပာန်များ မထိတ်လန့်စေရန်နှင့် တိုင်းပြည်လုံခြုံမှုအတွက် ကျွန်ုပ်တို့အဖြစ်အပျက်ကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များ၏အမိန့်ပရမချင်းမည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား မှုမပေါက်ကြားစေရန် ညွှန်ကြား၍ လွှတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ခန့်မှန်းပြောပြသော ရပ်ကွက်တစ်ဝိုက်ကိုလည်း လက်နက်တိုင် စစ်တပ်များက ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေကြ၏။

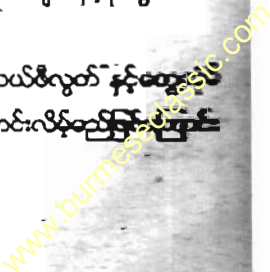
သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့အားရှုပ်နှောင်ထားခဲ့သည့် အောက်ထပ်မြေတိုက်ရှိသော အဆောက်အအုံကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သေပြီထင်ခဲ့သော အယ်လ်ဂျီရီးယန်းလူမျိုးနှစ်ယောက်၏ အလောင်းကိုသော်လည်းကောင်း မတွေ့ကြရချေ။

ဂုရက်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွီရီအားအရိပ်အရောင်မျှမမြင်မတွေ့ရချေ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဒယ်နီယယ်ပါ သူ၏အတွက်စိတ်မအေးနိုင်အောင် ရှိနေတော့၏။ နောက်ရက်မြောက်နေ့၌ စစ်ဘက်ဗဟိုဌာနရုံးသို့ ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်သောအခါ အတွင်းမှ ဦးခေါင်းပြတ်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ယင်းဦးခေါင်းပြတ်သည် ကား အခြားမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေကြီး ကွီရီ၏ဦးခေါင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် အော်ရင်မြို့စစ်ဘက်ဌာနမှ အမိန့်တစ်ခုကို ရရှိ၏။ ယင်းအမိန့်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ပြန်၍သွားခွင့်ပြုသော အမိန့်ဖြစ်၏။ သို့သော် ပြင်သစ်နယ်နိမိတ်မှ ကျော်လွန်၍ သွားခွင့်မပြုချေ။ အမိန့်၏နောက်ဆက်တွဲအဆိုမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံခြားတပ်မှ စစ်သားအား သတ်ဖြတ်သည့်သူပုန်များကို ဖမ်းဆီးဆုတ်အကျွန်ုပ်သက်သေခံဖို့ အသင့်ရှိနေရန်ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်အား ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ ထည့်သွင်းပေးခဲ့သော ဝီဂျီနီသည်လည်း တစ်ခါတည်းပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သူမ၏ အိပ်ခန်းကို ရဲအဖွဲ့တစ်ရောက်ရှာဖွေရာ ၎င်းအား အစနမူမတွေ့ရတော့သည့်ပြင် အခန်းပိုင်ရှင်တစ်ယောက်သည် မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်သွားသည်ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် မသိရကြောင်းဖြင့် အစစ်ခံရလေသည်။ အခန်းပိုင်ရှင်သည်လည်း အယ်လ်ဂျီရီးယန်း လူမျိုးနှစ်ယောက်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့အမျိုးသားရေးကိစ္စအတွက် သိလျက်နှင့် ဝေးကွယ်ထားအနံ့လက္ခဏာရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တန်ဂျီယာမြို့သို့မပြန်မီ ဒယ်နီယယ်ဖီလွတ် နှင့် တွေ့ခဲ့သော ကျွန်ုပ်က ၎င်းအား အော်ရင်မြို့မှထွက်သွားလျှင် ကောင်းလိမ့်မည်ကြီးမည်ကြီးဖြင့် အကြံပေးချက်ကို လိုက်နာလိုဟန်ဖြင့် -

“ဒီမြို့က ထွက်သွားဖို့ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်
ကိုသွားရမလဲ ဂျော့ရယ်။ ကျွန်မမှာ ဘယ်မှီခိုအားထားစရာလဲ မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် တန်ဂျီယာကိုလိုက်ခဲ့ပါလား။ ဟိုကျရင်တော့ အလုပ်အကိုင်
အကြံအစည်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်အဖွဲ့ထားပါဗျာ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်
ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဟိုရောက်လို့ အချိန်တွေ အများကြီးရတဲ့
အခါကျတော့ ကျွန်ပြောစရာတွေ အားလုံးပြောပြမယ်။ လိုက်ခဲ့ပါလား ဟင်”

“အကောင်းတော့ အကောင်းသားပဲ”

“အကောင်းသားပဲ လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ ခင်ဗျားရဲ့ဘေးအန္တရာယ်အတွက်
ရော ခင်ဗျားရဲ့ဗုဒ္ဓပျက်မှုအတွက်ရော ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ရော ကောင်းဖို့
အကြံပေးနေတာပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

ဒယ်နီယယ်သည် နှုတ်ဖြင့် ပြန်မပြောသော်လည်း ဦးခေါင်းကို မသိ
မသာ ညီတ်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ၎င်း၏လက်ကလေး
ကို ယုယဇွာကိုင်ဆွဲလိုက်မိ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အော်ရင်မြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြ၍ တန်ဂျီ
ယာမြို့သို့ရောက်ရှိပြီးနောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဒယ်နီ
ယယ်အား လက်ထပ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖူးစာရှင်ဖြစ်သူ ဒယ်နီယယ်ကို တွေ့ဆုံမှုကား ကျွန်ုပ်၏ ဘဝ
ခရီးတစ်လျှောက်တွင် အထူးဆန်းဆုံးကဏ္ဍတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်နေတော့၏။
သူနှင့် ဖူးစာမဆုံမီကျွန်ုပ်သည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရှုပါရုံကို ဖွဲ့မက်ကာ ၎င်းနောက်
သို့လိုက်မှားမိ၍ ၎င်း၏မာယာဖြင့်ပင် အသက်နှင့်နီးကပ်လှသော ထောင်ချောက်
အတွင်းသို့ရောက်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်
ဖူးစာရှင်အစစ်အမှန်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ၎င်း၏မာယာဖြင့် ထိုထောင်ချောက်အတွင်း
မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြန်၏။

မိန်းမတို့မာယာသည် လွန်စွာဆန်းကြယ်ပြီးလျှင် အတိုင်းအဆမရှိ
နက်နဲသိမ်မွေ့လျက် မကောင်းနည်းဖြင့် အသုံးပြုလျှင် မကောင်းကျိုးကို ပေးနိုင်
သည်နှင့်အမျှ ကောင်းသည့်နေရာ၌ အသုံးပြုလျှင်လည်း ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို
ပေးနိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏အသက်သင်္ဘော

ဒယ်နီယယ်ပင်ဖြစ်၍ ဒယ်နီယယ်၏ အသက်သင်္ဘောလည်း ၎င်း၏မာယာပင်
ဖြစ်တော့၏။

မိန်းမတို့မာယာသည် ကောင်းနေရာ၌ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသောနေရာ၌ဖြစ်စေ၊
ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးကိုလည်း စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်မိ
ကြောင်း။

သွေးသောက်မှစင်

တို့အတူ လက်ရေးအတူ လက်မှတ်အတူ များကိုလည်း အဆင်ပြေ
များစွာကြီးသော မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်သောအခါ အစစ်နှင့်ကွဲပြားနေသော
အကြောင်းကလေးများ၊ အတွန့်ကလေးများ၊ အကွေ့ကလေးများ၊ အကောက်
ကလေးများ၊ အကွဲအခွဲကလေးများကို တွေ့နိုင်လေသည်။ လူတစ်ယောက်
တည်းရေးသော လက်ရေးချင်း၌ပင် ဤကဲ့သို့ အကွေ့အကောက် အတွန့်အခွဲ
ကလေးများ တူညီပါ၏လောဟု မေးရန်ရှိ၏။ မတူနိုင်ချေ။ ကွဲပြားခြင်းကားရှိ၏။
သို့သော် တူညီသောအချက်ကများပြားလျှင် မတူညီသောအချက်က နည်းလေ
သည်။

လူများတွင် ပြောပုံဆိုပုံ၊ သွားပုံလာပုံများ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
မတူပဲ "ဟန်" အမျိုးမျိုးကွဲသကဲ့သို့ လက်ရေးများ၌လည်း တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက်မတူပဲ "ဟန်" အမျိုးမျိုး ကွဲပြားလေသည်။

မြန်မာလက်ရေးကို ဥပမာပြု၍ ပြောရမည်ဆိုသော် အရေးအသား
အစောင်းအမတ် အရွယ်အစား တူညီသည်ထားဘိစီး "ရစ်ပုံ" "ပင့်ပုံ" "သတ်ပုံ"
"ရေးချပုံ" "ဟထိုးပုံ" "ကင်းစီးပုံ" "လုံးကြီးစင်ပုံ" "အောက်မြစ်ပုံ" "ဆန်စတ်ပုံ"
"စည်တိုတွင် လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူပဲ ဟန်ချင်းကွဲပြားခြားနားမှုရှိ
ကြ၏။ အနီးဆုံးပြောရမည်ဆိုသော် "သတ်" ရာတွင် အလွန်သေးလွန်းခြင်း၊ ကြီး
လွန်းခြင်း၊ အောက်မှ ဗျည်းအကွေ့ရာနှင့် အရွယ်အစားတူခြင်း၊ အချို့ရှေ့သို့ ရောက်
လွန်းခြင်း၊ အချို့နောက်သို့ ကျလွန်းခြင်း၊ အချို့အပေါ်သို့ တည်တည်တောင်နေခြင်း
များမှာ လက်ရေးရေးပုံ၏ "ဟန်" တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်လေသည်။

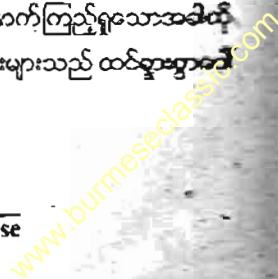
သို့ဖြစ်၍ လက်ရေးများမှာ မည်သို့ပင်ဈာန်၍ ရေးသားထားကောမူ
ခွဲသဏ္ဍာန်အမျိုးအမျိတ် အရွယ်အစားအစောင်းအဒဲ့သာ ပျက်လျက် "ဟန်" မှာ
ဇုန်၍ မရဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်လေသည်။

"ဟန်" ဆိုသည်မှာ သာမန်အမြင်အားဖြင့် တူယောင်ယောင်ရှိသော်
လည်း မူလလက်ရေးကို ပုံကြီးချဲ့တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးနောက် ကြည့်ရှုသောအခါတို့
"ဟန်" ၏အသေးစိတ်အသွင်အပြင်အမူအရာကလေးများသည် ထင်ရှားစွာ
သာတတ်၏။

စကားပြောသော လက်နိပ်စက်

လက်ရေးတစ်ခုကို ဆန်းစစ်ဝေဖန်ရာ၌ လက်ရေးပါရဂူများသည်
လက်ရေး၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အရွယ်အစားအမျိုးအမျိတ်အဆွဲအင်အရစ်အကြော
ကိုကြည့်၍ ရေးသူကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်လေသည်။ လက်ရေးများ၊ လက်မှတ်များကို
သာမန်မျက်စိဖြင့်ကြည့်လျှင် အတုရိုးသော အရာများသည် အစစ်နှင့်များစွာတူလှ
သော်လည်း မှန်ဘီလူးဖြင့် ပုံကြီးချဲ့၍ ကူးယူသောအခါ၌မူ အထက်ပါ အဆွဲအင်
အရစ်အကြောတို့သည် "အတု" နှင့် "အစစ်" များစွာ ကွဲပြားခြားနားလာသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

တိုးသောလက်နက်နှင့်ရိုက်သဖြင့် ကွဲသွားသော ဒဏ်ရာတစ်ခုတွင်
အိုးများကဲ့သို့သို့ မညီမညာကွဲအက်နေသည်ကို တွေ့ရလျက်၊ ဓားစသော
ထက်မြက်သောလက်နက် တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ထားသောဒဏ်ရာများ၌မူ
အပြောကို ကပ်ကြေးဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ထားသကဲ့သို့ တိတိရိရိပြတ်တောက်နေ
သဖြင့် ဆရာဝန် (သို့မဟုတ်) ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများသည် တိုးသောလက်
နက်ကို အသုံးပြုသည်။ သို့မဟုတ် ထက်မြက်သောလက်နက်ကို အသုံးပြုသည်
ဟု ခွဲခြားပြောနိုင်လေသည်။

ဤနည်းစနစ်များကို အခြေခံထား၍ လက်ရေးပါရဂူတို့သည် စာရုပ် တစ်ခုပေါ်၌ပါရှိသော လက်မှတ်တစ်ခုသည် တရားခံကိုယ်တိုင်ရေးထိုးသော လက်မှတ် ဟုတ်မဟုတ်ကိုခွဲခြား၍ ပြောနိုင်လေသည်။

အချို့အမှုများ၌ တရားခံတို့သည် မိမိတို့၏အလုပ်ကို လက်ရေးလက် သားအားဖြင့်ပေါ်ပေါက်မည်စိုးသဖြင့် (Typewriter) ခေါ်လက်နှိပ်စက်ကိုအသုံး ပြုကာခြေရာဖျောက်တတ်ကြလေသည်။ လက်နှိပ်စက်မှ စာလုံးများမှာမူ စက်ဖြင့် တညီတညာတည်း ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ အရွယ်အစားအနေအထားချင်း လွန်စွာတူညီလေသည်။

သို့သော် တူညီသည်ဆိုခြင်းမှာ သာမန်အဆိုမျှသာဖြစ်လျက် အကယ် ၍ လက်နှိပ်စက်နှစ်လုံးတွင်ရှိက်သည့်စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု နှိုင်းယှဉ်ကာ မှန်တူလျှင်ဖြင့်ကြည့်သောအခါ အသုံးပြုရန်များသဖြင့် နာ၍နေသော စာလုံးကလေးများ၊ အပွန်းအပဲ့များ၊ အတိုအရှည်များ၊ အကွာအဝေးများ၊ အနိမ့် အမြင့်များမှစ၍ ကွဲပြားခြားနားမှုများကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ကုမ္ပဏီတစ်ခု တည်းလုပ်သည့် လက်နှိပ်စက်နှစ်စက်၌ပင် စာလုံးအနေအထား ကွဲပြားခြားနားမှုကို လေသည်။ သို့သော် တတ်ပုံအကြီးချဲ့၍ တိုင်းထွာကြည့်ရှုသောအခါမှာသာ ထိုကွဲ ပြားမှုကို အတိအကျသိနိုင်လေသည်။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းလုပ် တစ်ချိတ်တည်းထွက်သည့် လက်နှိပ်စက် နှစ်လုံး၌ပင် လေးငါးခြောက်လုံးထက်မနည်းသော ကွဲပြားခြားနားမှုများကို တွေ့ လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် လက်နှိပ်စက်ပါရဂူများသည် သက်သေခံတင်ပြထားသော မှာ ဤလက်နှိပ်စက် "ဖြင့်သာရှိက်၍" ထိုလက်နှိပ်စက် "ဖြင့် မရှိက်ကြောင်း ကောင်းစွာပြောဆိုနိုင်လေသည်။

ထိုကွဲပြားချက်များကို အကြမ်းဖျဉ်းမျှ ရေးသားဖော်ပြရမည်ဆိုသော် လူတစ်ယောက်တည်းရှိက်သော လက်နှိပ်စက်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား အချို့စာလုံးများ မှာ အရှိက် "နာ" သဖြင့် ပွန်းပြီးလျှင် မထင်မရှား ဖြစ်၍ သွားတတ်၏။ အချို့လက် သက်မှသော်လည်းကောင်း၊ အချို့လက်ဝဲသက်မှသော်လည်းကောင်း၊ အချို့အ မှုသော်လည်းကောင်း၊ အချို့အောက်မှလည်းကောင်း၊ အနည်းငယ်ပင် သလောက်ကလေးမျှပွဲ၍ သွားတတ်၏။ အများအားဖြင့် စက်ရှိက်သူများမှာ လက်

"ကျ" သည့်အရှိန်သည် စာလုံးတစ်လုံးလုံးပင်တွင် ပိုမိုပြင်းထန်စွာရောက်ရတား ထိုစာလုံးမှာ အခြားစာလုံးထက် နာ၍ သွားတတ်လေသည်။

the time for all good men
the time for all good men

ယခုပုံစံပါ စာနှစ်ကြောင်းမှာ သာမန်မျက်စိဖြင့် ကြည့်လျှင် လက်နှိပ် စက်ကတစ်ခုတည်းရှိက်ဟန်၊ တစ်ကြောင်းနှင့်တစ်ကြောင်း တူလေဟန် ရှိသော် လည်း ပုံကြီးချဲ့၍ ကြည့်သောအခါ ကွဲပြားမှုများကို တွေ့ရှလေသည်။ ထိုစာ ကြောင်းနှစ်ကြောင်းမှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းထုတ် အမျိုးအစားတူညီသော လက်နှိပ်စက်နှစ်လုံးဖြင့် ရိုက်ထားသောစာကြောင်းများဖြစ်လေသည်။ လက်နှိပ် စက်မှာမူ တစ်လုံးတည်းမဟုတ်ပဲ တစ်လုံးစီခွဲ၍ ရိုက်ကြောင်း၊ ပုံကြီးချဲ့၍ ကြည့်ခြင်း က သက်သေခံ လေသည်။

အောက်ပါစာလုံးကြီးများမှ အထက်ပါစာကြောင်းနှစ်ကြောင်းတွင် ပါသည့် the for good ဟူသော စာလုံးလုံးကို မူလထက် (၃) ဆခန့် ပုံကြီးချဲ့၍ ကြည့်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

the
the

ထိုပုံကြီးချဲ့ထားသော စာကြောင်းနှစ်ကြောင်းကို ယှဉ်၍ ကြည့်ရှုသော အခါ အထက်ကြောင်းမှ I စာလုံးသည် အခြားနှစ်လုံးထက် အတန်ငယ် အောက်သို့ ရောက်နေ သည်ကို တွေ့ရလျက် အောက်ကြောင်း၌မူ I သည် အခြား စာလုံးနှစ်လုံးထက် အတန်ငယ်ပို၍ အထက်သို့ တတ်နေ သည်ကို တွေ့ရှလေသည်။ e စာလုံး၌ ကွင်းမှာလည်း အထက်ကြောင်းတွင် အောက်ကြောင်းထက်ပို၍ ကြီးမားကျယ်ဝန်းကြောင်း တွေ့ လေသည်။

www.burmeseclassic.com

for
for
good
good

ဒုတိယစာလုံးများဖြစ်သော **o** နှင့် **r** အကြားရှိ ကွက်လပ်သည် အပေါ်ကြောင်း၌ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းလျက် အောက်ကြောင်း၌မူ နီးကပ်စွာရှိနေလေသည်။

နောက်ဆုံးစာလုံး **g** ဟူ၍ အက္ခရာအစေး ကွက်လပ်များမှာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခုမတူပဲ **g** စာလုံးရှိ "တွင်း" မှာလည်း အပေါ်ကြောင်းတွင် ထင်ရှားကျယ်ဝန်းလျက် အောက်ကြောင်း၌မူ ထိလှနီးပါးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

(သုံးဆ) အကြီးချဲ့ ဤကြည့်ရုံနှင့် ဤမျှလောက်ကွာခြား ကွဲပြားမှုကိုတွေ့ရလျှင် အဆ၀၀၀ မှုပုံကြီးချဲ့ ဤကြည့်ပါမှပင် မျှလောက်ကွာခြားမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မှန်းဆကြည့်နိုင်လေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ခန့်က အမေရိကန်ပြည်တွင် လက်နှိပ်စက်သက်သေခံချက်နှင့်ပတ်သက်၍ အတော်ပင်ထင်ရှားသော အမှုကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဖြစ်ပွားပုံမှာ Alger Hiss "အယ်လဂါ - ဟစ်" ဆိုသူအား အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအစိုးရ၏ အရေးကြီးသော စာချုပ်စာတမ်းများကို ကွန်မြူနစ်များထံ လျှို့ဝှက်၍ပေးသည်ဟုဆိုကာ တရားစွဲဆိုသော အမှုဖြစ်လေသည်။ ထိုအမှုတွင် အရေးပါအရာရောက်ဆုံးသော သက်သေမှာ လက်နှိပ်စက်ပေးကြီးတစ်လုံးဖြစ်၏။

"ဟစ်" ၏အိမ်၌ လက်နှိပ်စက်ပေးကြီးတစ်လုံးရှိရာ ထိုလက်နှိပ်စက်နှင့်ရိုက်သော ဟစ်၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာစာတစ်စောင်ကို ကွန်မြူနစ်များထံမှရရှိသည့် လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသောစာများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ စက်တစ်လုံးတည်း၌ ရိုက်သော စာများဖြစ်ကြောင်း ဝှစ်စွဲချက် ရှိလေသည်။ "ဟစ်" မှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ရေးသောစာကို ဤလက်နှိပ်စက်ပေးကြီးဖြင့် ကိုယ်တိုင်ရိုက်ကြောင်း ဝန်ခံသော်လည်း ကွန်မြူနစ်များထံမှစာရွက်များကိုမူ မိမိတစ်ပုံတစ်ရာ မသိရကြောင်း ငြင်းဆိုလေသည်။ ဟစ်မှာ အစိုးရစာချုပ်များကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုသိမ်းဆည်းရသူဖြစ်၍ ၎င်းအပေါ်၌ ဝှစ်စွဲချက်မှာ ထိုအရေးကြီးသော စာချုပ်စာတမ်းများကို တိတ်တဆိတ် အိပ်သို့ယူဆောင်ကာ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ကူးယူသည်ဟူသော ဝှစ်စွဲချက်ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ လက်နှိပ်စက်ပါရဂူများသည် ငှာစောင်မျှသော လက်နှိပ်စက်ရိုက်စာရွက်များကို အဆ၀၀၀ကြီးအောင် စာတံပုံရိုက်၍ ပုံကြီးချဲ့ကာ ထိုလက်နှိပ်စက်ပေးကြီးတွင် "ဟစ်" ကိုယ်တိုင် ရိုက်ခဲ့သောစာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှုလေသည်။ လက်နှိပ်စက်ကြီးတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် စာလုံးကလေးတိုင်း၏ အပွန်းအပဲ့အပျက်အစီးချွတ်ယွင်းချက်များကို တစ်စုစီကောက်နှုတ်ယူငင်ကာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ကြရာ တစ်သေပေတိမ်းအောင် တူညီနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

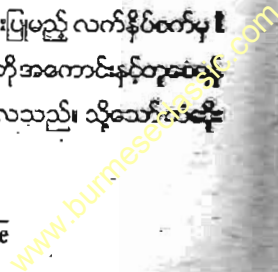
လက်မပုံစံရာချင်း တူညီသည့် လူ ၂ ယောက်ကို မတွေ့နိုင်သကဲ့သို့ စာလုံးချင်းအပွန်းအပဲ့အပျက်အစီးချင်းတူညီသည့် လက်နှိပ်စက် နှစ်လုံးကို မတွေ့နိုင်ချေ။

ဤသို့ဖြင့် လက်နှိပ်စက်ကို ရှေးဦးစွာ ခြေရာခံမိသော အခါ ထိုလက်နှိပ်စက်ကို မည်သူသုံးနိုင်သည့် အခွင့်အရေးရှိသည်၊ မည်သူအသုံးဆုံးဖြစ်သည်ကို ရှာဖွေကာ တရားခံ၏အပြုအမူတို့နှင့် ဆက်စပ်ယူလေသည်။

လက်ဖြင့်ရေးသော လက်ရေးများတွင် ရေးသူတိုင်း၌ "ဟန်" အသီးသီးရှိကြသိသကဲ့သို့ စက်ရိုက်သူများတွင်လည်း "ဟန်" အသီးသီးရှိကြ၏။ ၎င်းတို့မှာ လက်ဝဲလက်ယာတွင် ကွက်လပ်ချနိမ့်၊ စာတစ်ကြောင်း၌ အဆုံးသတ်ပုံ၊ စာလုံးသစ်လုံး၏အပေါ်တွင် လက်ကျပြင်းထန်ပုံ၊ ဇလျာပေါ့ပုံ၊ "အစက်" "အကြောင်း" "အတန်း" တို့ကို ရိုက်ပုံ၊ အမျိုးတူသော "စာလုံးပေါင်း" များတွင် ထူးထူးကဲကဲ ခားယွင်းတတ်ပုံစသည်တို့မှာ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သမား၏ "ဟန်" များထဲမှ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်လေသည်။

စက်နှစ်လုံးနှင့် လူနှစ်ယောက်ရိုက်သော အခါ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အမှား နှင်း၊ ရိုက်ပုံချင်း၊ ဟန်ချင်းတူညီကောင်း တူညီပေမည်။ တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး၊ သုံးလေးလုံးတူညီခြင်းမှာ မဆိုသာလှသော်လည်း အမှားအယွင်းနှင့် ရိုက်ပုံဟန်ပန်တို့ အလုံးစုံဝခန့်တူ၍နေခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်သော အရာဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါ၌ လူမတို့တစ်ယောက်သည် မိမိအသုံးပြုမည့် လက်နှိပ်စက်မှ ၎င်းတို့တွင် အသတ်ကလေးအနည်းငယ်ပျက်နေသည်ကို အကောင်းနှင့်တူစေ၍ နှိပ်ထက်သော လက်သံစောင်းကလေးတစ်ခုနှင့် ပြင်လေသည်။ သို့သော် လူမတို့

၁၄၀ □ စတုရန်းပုံများ

ရှင်သဖြင့်ပြင်သောအသတ်မှာကောင်းလွန်းအားကြီးပြီးလျှင်အနီးမှာစာလုံးနှင့်ထိလှမတတ်ဖြစ်၍သွားတော့၏။

စက်ရိုက်စာမူစစ်ဆေးရေးပါဂျူးများသည်ထို(၆)အသတ်ကောင်းလွန်းပုံမှစ၍ လိုက်လံရှာဖွေသောအခါ လက်နှိပ်စက်တွင် မိမိတို့ထင်မြင်သည့်အတိုင်းလက်သည်းစောင်းကလေးနှင့်ပြင်ဆင်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

သို့ဖြစ်၍မိမိအသုံးပြုသော "လက်နှိပ်စက်" တည်ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး တရားခံသည် အပြစ်မလွတ်နိုင်ချေ။ ထိုလက်နှိပ်စက်သည် တရားခံအား အပြစ်ရစေရန် သက်သေတစ်ယောက်အနေနှင့် ရှိနေလေသည်။

ဤနည်းဖြင့် စာချုပ်စာတမ်းများကို လက်နှိပ်စက်မှ တိတ်တဆိတ် ကူးယူသူများ၊ စာချုပ်လိပ်သူများ၊ သေတမ်းစာအတုလုပ်သူများ၊ အမည်မတော်ပဲ "ပစ်စာ" ပေးသူများကို ယခုအခါတွင် ဖမ်းဆီးရမိနိုင်ရန် နည်းသစ်တစ်ခုတိုး၍ လာလေသည်။

ရုံးတွင် သာမန် "လူ" သက်သေများသာ သက်သေခံသည်မဟုတ်။ သက်သေဖြစ်သော "လက်နှိပ်စက်" ကလည်း လူတစ်ယောက်အား အပြစ်ရရှိစေရန် သော်လည်းကောင်း၊ အပြစ်မလွတ်မြောက်စေရန် သော်လည်းကောင်း သက်သေခံနိုင်လေရာ၊ "စကားပြောသောလက်နှိပ်စက်များ" ဟူ၍ပင် ဆိုရပေမည်။

၀၉၅၂၊ စက်တင်ဘာလ
ရွှေပင်ပုံနှိပ်